

ANTHONY
HOROWITZ

SÍLA PÉTICE

Zlověstná
hvězda

Až zabliká, svět zanikne...

**ANTHONY
HOROWITZ
SÍLA PĚTICE
Zlověstná hvězda**

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o. v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1985, 2006 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu Evil Star
(Published by Walker Books Ltd., Great Britain, 2006)

přeložila © 2008 Eva Brožová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Jan Dvořák

Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-185-3

OBSAH

- 1 Kolo štěstí
- 2 Nový kluk
- 3 Druhá brána
- 4 Požární poplach
- 5 Deník
- 6 Kostel svaté Meredith
- 7 Nebezpečná zóna
- 8 Hotel Evropa
- 9 Jedovaté město
- 10 Rozhovor ve snu
- 11 Salamanda
- 12 Posvátné město
- 13 V řídkém vzduchu
- 14 Mlžným pralesem
- 15 Poslední z rodu Inků
- 16 Profesorka Chambersová
- 17 Noc v poušti
- 18 Zlověstná hvězda
- 19 Řídicí centrum
- 20 Brána se otevírá
- 21 Léčitel

Oči starého muže rudě žhnuly a odrážely poslední plamínky ohně. Slunce už začalo zapadat a pomalu se stmívalo. Daleko odtud zakroužil ve vzduchu obrovský pták – kondor – a vrhl se střemhlav k zemi. Potom všechno znehybnělo. Noc byla na spadnutí.

„Přijde,“ prohlásil stařec. Hovořil zvláštním jazykem, který znalo jen velice málo lidí na světě. „Nemusíme pro něj posílat. Stejně přijde.“

Vstal, opřel se o hůl, vyřezanou z větve stromu, a zamířil ke kraji kamenné terasy, na níž prve seděl. Odtud viděl do strže, zlomu v planetě, který vypadal jako bezedný a vznikl před miliony let. Stařec chvíli mlčel. Za jeho zády stál tucet mužů a čekali, až promluví. Ani jeden se nepohnul. Ani jeden se ho neodvážil vyrušit, zatímco tam zamyšleně stál.

Konečně se stařec otočil.

„Ten chlapec je na opačné straně zeměkoule,“ oznámil jim. „Žije v Anglii.“

Jeden z mužů se stísněně zavrtil. Věděl, že by se neměl ptát, ale nedokázal se ovládnout. „Takže tu budeme jen sedět a čekat na něj?“ naléhal. „Máme tak málo času. A i kdyby přišel, jak nám může pomoci? Vždyť je to dítě!“

„Ty to nechápeš, Atoku,“ odpověděl stařec. Pokud se zlobil, nedal to najevo. Věděl, že Atokovi je teprve dvacet, sám byl skoro ještě dítě, alespoň podle starce. „Ten chlapec je zvláštní. Zatím neví, kdo je ani jakou bude mít moc. Přijde sem a dorazí včas. Přivedou ho k nám jeho nadpřirozené schopnosti.“

„Kdo je ten chlapec?“ zeptal se někdo jiný.

Stařec se opět podíval na zapadající slunce. Vypadalo, jako by trůnilo na vrcholku nejvyšší hory. Ta hora se nazývala Mandango... Spící bůh.

„Jmenuje se Matthew Freeman,“ odpověděl. „Je jedním z Pětice.“

KOLO ŠTĚSTÍ

Na tom domě v Eastfield Terrace bylo něco divného. Něco děsivého.

Všechny domy v ulici byly víceméně stejné: z červených cihel, viktoriánské, se dvěma ložnicemi v prvním patře a arkýřovým oknem buď vlevo, nebo vpravo od vstupních dveří. Na některých se tyčily satelitní talíře. Některé měly v oknech truhlíky plné barevných květín. Ale když jste se podívali z vrcholku kopce na řadu domů, která se stáčela kolem kostela sv. Patricka k benzinové pumpě Esso a obchodu s nonstop otevírací dobou, jednoho z nich jste si okamžitě všimli. Číslo 27 mezi ně už nepatřilo. Jako by dostalo nějakou nemoc a bylo třeba ho izolovat.

Předzahrádka byla plná harampádí; popelnice na kolečkách vedle branky jako obvykle přetékala a obklopovaly ji černé pytle s odpadky, které do ní majitelé nedokázali nacpat. To nebylo v Eastfield Terrace nic neobvyklého. Ani nebylo nijak zvláštní, že závěsy v předních oknech byly ustavičně zatažené a nikdy, jak vám mohli všichni potvrdit, se v nich nesvítilo. Jenže ten dům páchl. Už týdný se z něho šířil odporný, hnilobný zápach, který nejdřív jako by vycházel z ucpané odpadní roury, ale rychle se zhoršoval, takže lidé začali přecházet na protější stranu ulice, aby se mu vyhnuli. A ať byla příčina jakákoli, zdálo se, že ovlivňuje celé místo. Trávník v předzahrádce začínal usychat. Květiny zvadly a pak je zadusil plevel. Vypadalo to, jako by všechny cihly vybledly.

Sousedé si zkoušeli stěžovat. Klepali na přední dveře, ale nikdo jim neotevřel. Telefonovali, ale nikdo nezvedl sluchátko. Nakonec zavolali na městský úřad v Ipswichi, ovšem potvrá samozřejmě dlouhé týdny, než nějak zasáhne. Dům nebyl opuštěný. To věděli. Občas zahlédli jeho majitelku Gwendu Davisovou, jak přechází sem a tam za síťovanými závěsy. Jednou – víc než před týdnem – ji viděli, jak se šourá domů z nákupu. A existoval ještě jeden důkaz, že v čísle 27 stále někdo bydlí: každý večer tam běžela televize.

Gwendu Davisovou celá ulice dobře znala.

Žila tam skoro celý svůj dospělý život, nejdřív sama a pak se svým partnerem Brianem Conranem, který příležitostně rozvážel

mléko. Ale to, co opravdu vyvolalo v ulici nejrůznější dohady, bylo, když Gwenda před šesti lety nevysvětlitelně adoptovala osmiletého chlapce a přivedla si ho domů. Všichni se shodli, že Gwenda s Brianem nejsou právě ideální rodiče. Brian pil a často se spolu hádali. A proslýchalo se, že toho chlapce, jehož rodiče zahynuli při dopravní nehodě, předtím skoro neznali.

Takže nikoho moc nepřekvapilo, když to špatně dopadlo. Ten chlapec za to opravdu nemohl. Matthew Freeman byl celkem hodné dítě – shodovali se všichni –, ale měl potíže skoro od chvíle, kdy se do Ipswiche přistěhoval. Začal chodit za školu. Stýkal se se špatnou společností. Měl na svědomí celou řadu lumpáren a nevyhnutelně se o něj začala zajímat policie. A nakonec došlo k vloupání do místního skladiště, hned za rohem ipswichského nádraží. Skoro při tom zemřel strážný a Matthewa odtud odvedli se zakrvácenýma rukama. Potom ho na základě jakéhosi programu pěstounské péče poslali pryč. Někam do Yorkshire, k nové matce. A zaplaťpánbůh, že je pryč. Tak se na to všichni dívali.

To se stalo před třemi měsíci. Od té doby Gwenda postupně mizela z dohledu. A pokud šlo o Briana, toho už několik týdnů nikdo neviděl. Dům byl stále zanedbanější a všichni se shodovali, že se s tím bude muset brzy něco udělat.

Ted' bylo půl osmé večer, začátek června. Dny se prodlužovaly a snažily se trvat co nejdéle. Lidé z Eastfield Terrace byli podráždění a unavení. Docházela jim trpělivost. A zápach byl strašný jako vždycky.

Gwenda pobíhala po kuchyni a vařila si večeři. Nikdy nebyla moc hezká; spíš malá, zanedbaná, se zamračeným pohledem a úzkými rty, které se nikdy neusmívaly. A během týdnů, které uplynuly od Mattova odjezdu, rychle zchátrala. Vlasy měla mastné a rozčuchané a květované šaty a svetr, které měla na sobě, stejně jako ona už nějakou dobu neviděly mýdlo a vodu a visely na ní jako hadr na holi. Rozvinul se u ní nervózní tik a neustále si třela paže, jako by jí byla zima nebo se snad něčeho bála.

„Chceš něco?“ zavolala tenkým, pisklavým hlasem.

Brian na ni čekal v obývacím pokoji, ale ona věděla, že jíst nebude. Vyhovovalo jí, když pracoval v mlékárně; jednou se však

pohádal s nadříceným a vyhodili ho. To se stalo pár dní potom, co jim Matta odebrali. Teď Brian ztratil i chuť k jídlu.

Gwenda se podívala na hodinky. Byl skoro čas na *Kolo štěstí*, její oblíbený televizní program. Díky satelitu mohla sledovat *Kolo štěstí* každý den. Ale čtvrtky byly výjimečné. Ve čtvrtek dávali zbrusu nový díl – ne opakování.

Gwenda *Kolo štěstí* zbožňovala. Milovala reflektory ve studiu, tajemné ceny i soutěžící, kteří můžou vyhrát milion liber, když správně zodpoví dostatečné množství otázek a troufnou si zatočit kolem. Ale nejvíc ze všeho milovala moderátora – Rexe McKennu –, vždy opáleného, samý vtípek a se zářivě bílým úsměvem. Rexovi bylo kolem padesáti, ale vlasy měl stále černé jako uhel, oči mu zářily a díky svižnému kroku působil mnohem mladší, než ve skutečnosti byl. Uváděl *Kolo štěstí* odjakživa, a přestože moderoval ještě dva další pořady a taneční soutěž na BBC, tady se Gwendě líbil nejvíc.

„Už to začalo?“ zavolala z kuchyně.

Brian neodpověděl. V poslední době toho moc nenamluvil.

Gwenda sáhla do skříňky a vytáhla z ní plechovku fazolí. Nebylo to přesně to, co by člověk nazval hostinou, ale od chvíle, kdy ona nebo Brian vydělali nějaké peníze, už uplynula dlouhá doba a Gwenda musela šetřit. Rozhlédla se po kuchyni, aby našla čistý talíř, ale žádný neobjevila. Na všech rovných plochách leželo špinavé nádobí a z výlevky se zvedala hora použitých talířů a misek. Gwenda se rozhodla, že sní fazole z plechovky. Ponořila ruce do hnědé, mastné vody a podařilo se jí vylovit vidličku. Otřela si ji o šaty a chvatně vyšla z místnosti.

V obývacím pokoji se nesvítilo, ale záře obrazovky k orientaci stačila. I tady panoval obrovský nepořádek. Na koberci se povalovaly staré noviny, přetékající popelníky, další špinavé talíře, použité ponožky a spodní prádlo. Brian seděl na pohovce, která vypadala ošklivě jako z bazaru už v okamžiku, kdy opustila obchod. Na nylonovém potahu byla ohavná skvrna. Gwenda ji ignorovala a posadila se vedle Briana.

Celý dům odporně páchl, ale tady byl zápach ještě horší. To Gwenda také ignorovala.

Připadalo jí, že od Mattova odjezdu se všechno pokazilo. Netušila proč. Ne že by ho měla doopravdy ráda. Naopak, vždycky věděla, že je ten kluk divný. Copak se mu nezdálo, že jeho rodiče umřou, noc předtím, než se to skutečně stalo? Vzala si ho k sobě jen proto, že ji Brian přemluvil – a samozřejmě se tak chtěl jenom dostat k penězům, které Mattovi rodiče svému synovi zanechali. Potíž byla v tom, že peníze byly rychle pryč. A Matt byl také pryč, protože ho odvezla policie jako mladistvého delikventa, a jediné, co Gwendě zbylo, byl pocit viny.

Nemohla za to. Starala se o něj. Nikdy nezapomene, jak se na ni policisté dívali. Jako by to byla ona, kdo spáchal trestný čin. Prála si teď, aby Matt do jejího života nikdy nevstoupil. Všechno se pokazilo kvůli Mattovi.

„A teď je na ITV opět čas zkusit štěstí a zatočit... Kolem štěstí!“

Když se Gwenda uvelebila u televize, začala znělka *Kola štěstí*. Na obrazovce kroužily a vířily padesátilibrové bankovky, diváci tleskali a po blikajícím schodišti už přicházel Rex McKenna, kterého provázely dvě půvabné dívky. Měl na sobě sako pošíité lesklými filtry, mával a usmíval se, jako vždycky šťastný, že je zpátky.

„Dobrý večer, milí diváci!“ zvolal. „Kdo ví, kdo dneska večer vyhraje?“ Odmlčel se a mrkl přímo do kamery. „Jenom kolo štěstí to ví!“

Obecenstvo šílelo, jako by ta slova slyšelo poprvé. Ale Rex samozřejmě vždycky zahajoval soutěž stejným způsobem. „Jenom kolo štěstí to ví!“ byla jeho slavná fráze, přestože Gwenda si nebyla jistá, jestli je to pravda. Kolo byl jen velký předmět ze dřeva a umělé hmoty. Jak by mohlo něco vědět?

Rex se zastavil a potlesk utichl. Gwenda sledovala obrazovku, jako by byla v transu. Na pečené fazole už zapomněla. Někde v podvědomí se podivila, jak je možné, že televize pořád funguje, když jim před dvěma týdny odpojili elektřinu, protože nezaplatila účet. Ale podvědomí bylo daleko odsud a ve skutečnosti na tom nezáleželo. Bylo to požehnání. Jak by přežila všechny ty večery bez *Kola štěstí*?

„Vítejte u dalšího dílu, kde otočení kola může znamenat milion liber ve vaší kapse, nebo zpáteční lístek domů bez jediné pence!“

začal Rex. „Mám za sebou náročný týden. Manželka mě včera probudila v sedm hodin ráno, aby mi připomněla, že si mám nařídit budík. Na šestou!“

Diváci řvali smíchy. Gwenda se také rozesmála.

„Ale dneska nás čeká večer plný napětí. A za chvíličku se seznámíme se třemi šťastlivci, kteří budou soutěžit o naše skvělé ceny. Ale nezapomeňte! Jestli chcete vyhrát milion liber, co musíte udělat?“

„Zatočit kolem!“ zaječelo obecenstvo.

Brian mlčel. Gwendě to začínalo lézt na nervy, že tam jen tak sedí.

„Ale než začneme,“ pokračoval Rex, „chci vám představit velice zvláštní dámu, kterou nesmírně obdivuji...“ Přistoupil blíž ke kameře, a protože jeho tvář vyplnila celou obrazovku, Gwendě připadalo, že se dívá přímo na ni.

„Ahoj, Gwendo,“ pozdravil.

„Ahoj, Rexi,“ zašeptala Gwenda. Nemohla uvěřit, že skutečně mluví na ni. Vždycky to tak bylo.

„Jak se dneska máš, zlato?“

„Dobře...“ Skousla si ret a ruce složila do klína.

„Poslouchej, drahoušku. Zajímalo by mě, jestli jsi myslela na to, o čem jsme spolu mluvili. Na Matta Freemana. Na toho spratka. Na toho hajzlíka. Rozhodla ses, co s ním provedeš?“

Rex McKenna na ni začal mluvit před dvěma měsíci. Zpočátku z toho byla Gwenda zmatená. Jak může přerušit pořad (který sleduje deset milionů lidí) jen proto, aby s ní prohodil pár slov? Nějak se mu to dokonce dařilo i během repríz, a to nebylo možné, protože některé z nich byly natočeny před mnoha lety. Nejdřív jí to dělalo starosti. Když o tom řekla Brianovi, vysmál se jí a prohlásil, že začíná magořit. No, Rex jí zanedlouho Brianovo chování vysvětlil. A teď už si s tím starosti nedělala. Bylo to absurdní, ale dělo se to, a po pravdě řečeno, lichotilo jí to. Gwenda Rexe obdivovala a vypadalo to, že on stejně tak obdivuje ji.

„Matt Freeman tě zesměšnil,“ pokračoval Rex. „Přišel do tvého domu, zničil tvůj vztah s Brianem, a když se dostal do problémů,

všichni prohlásili, že je to tvoje vina. A teď se na sebe podívej! Nemáš peníze. Nemáš práci. Jsi nula, Gwendo...”

„Není to moje vina,“ zamumlala Gwenda.

„Já vím, že to není tvoje vina, zlato,“ odpověděl Rex. Kamera zabrala diváky ve studiu a Gwenda viděla, že začínají být neklidní a čekají, až soutěž začne. „Ty ses o toho chlapce starala. Chovala ses k němu jako k vlastnímu synovi. Ale on odešel, aniž by se s tebou rozloučil. Žádný vděk, samozřejmě. Ty dnešní děti! Je teď Pan Důležitý a měla bys slyšet, co o tobě vykládá! Přemýšlel jsem o tom a musím říct... Ten kluk si zaslouží potrestat.“

„Potrestat...,“ hlesla Gwenda vyděšeně.

„Stejně jako jsi potrestala Briana, že se k tobě chová tak hrubě.“ Rex potřásl hlavou. Možná to způsobilo osvětlení ve studiu, ale téměř to vypadalo, jako by se vynořoval z obrazovky, jako by se chystal vlézt do místnosti. „Faktem je, že Matt je mizera,“ dodal. „Všude dělá jen potíže. Jen si vzpomeň, co se stalo jeho rodičům.“

„Umřeli.“

„Kvůli němu. Mohl je zachránit. A existuje spousta dalších věcí, o kterých nevíš. Nedávno našel mé velice dobré přátele. Vlastně víc než našel. Zabil je. Chápeš to? Všechny je zabil. Víím to jistě. Skutečně musí být velice přísně potrestán.“

„Nevím, kde je,“ namítla Gwenda.

„Já ano. Chodí do školy, která se jmenuje Forrest Hill. Je v Yorkshiru, na předměstí Yorku. Nedaleko odsud.“

„Co po mně chceš?“ zeptala se Gwenda. Měla sucho v ústech. Plechovka fazolí, kterou držela v rukou, se naklonila a do klína jí kapala studená rajčatová omáčka.

„Máš mě ráda, Gwendo, nebo ne?“ Televizní moderátor na ni vrhl jeden ze svých oslnivých úsměvů. V koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek. „Chceš mi přece pomoci. Ty víš, co máš udělat.“

Gwenda přikývla. Z nějakého důvodu se rozplakala. Napadlo ji, jestli to není naposledy, co s ní Rex McKenna mluví. Gwenda odjede do Yorku a už se sem nevrátí.

„Pojedeš tam vlakem, najdeš ho a postaráš se, aby už nikdy nikomu neublížil. Dlužíš to sobě. Dlužíš to všem. Co tomu říkáš?“

Gwenda nedokázala promluvit. Znovu přikývla. Slzela stále víc.

Rex o krok ucouvl. „Dámy a pánové, poděkujeme Gwendě Davisové. Je to úžasná dáma a zaslouží si velký potlesk.“

Obecenstvo bylo stejného názoru. Tleskali a jásali, až Gwenda odešla z pokoje a zamířila nahoru.

Brian zůstal v obývacíku, seděl dál na pohovce, nohy měl mírně roztažené a ústa otevřená. V téhle pozici byl od chvíle, kdy mu Gwenda zabodla do prsou kuchyňský nůž. Brian se jí vysmíval. Prohlásil, že je šílená. Dala mu lekci, na kterou nikdy nezapomene. Ze to má udělat, to jí také řekl Rex.

O několik minut později opustila dům. Chtěla si sbalit pár věcí, ale nakonec kromě sekery, kterou štípala dříví, nedokázala najít nic, co by si chtěla vzít s sebou. Dala si ji do kabelky, která se jí houpala na ruce.

Zamkla za sebou dveře a odešla. Přesně věděla, kam má namířeno: Forrest Hill, škola v Yorkshiru. Zase uvidí svého synovce Matta Freemana.

Určitě bude překvapený.

NOVÝ KLUK

Byl to stejný sen jako vždycky.

Matt Freeman stál na vrcholku černého útesu, který vypadal, že vyrostl ze země jako nějaká jedovatá rostlina. Matt byl vysoko, sám a ze všech stran ho obklopovalo moře tak bez života, že nic takového nikdy neviděl. Vlny se převalovaly jako olej, a přestože všude kolem Matta foukal vítr a v očích ho pálila vodní tříšť, nic necítil..., dokonce ani zimu. Nějak věděl, že na tomhle místě slunce nikdy nevychází, ani nezapadá. Napadlo ho, jestli neumřel.

Ohlédl se, zadíval se směrem k pobřeží a věděl, že spatří další čtyři děti, které na něj čekaly za pásem vody půl míle širokým a mnoho mil hlubokým. Vždycky tam byly. Tři chlapci a dívka. Přibližně v jeho věku. Čekali na něj, až se dostane přes vodu a připojí se k nim.

Ale tentokrát to bylo jiné. Jeden z chlapců někde objevil plavidlo a vydal se přes moře k Mattovi. Byl to dlouhý, úzký člun z rákosu a jeho příď připomínala hlavu divoké kočky. Člun vypadal křehce. Matt viděl, jak do něho narážejí vlny a ztěžují mu cestu. Ale chlapec pádloval silnými, rytmickými záběry a vytrvale se přibližoval. Matt už dokázal rozeznat jeho rysy: snědou pleť, tmavé oči, dlouhé černé vlasy, rovné jako hřebíky. Na sobě měl roztrhané džíny a volné tričko s dírou na jednom lokti.

Matta se zmocnila naděje. Člun dorazí za pár minut k ostrůvku, a jestli Matt najde cestu dolů, bude konečně zachráněn. Rozběhl se na kraj útesu a v tu chvíli to spatřil. Zrcadlilo se to na inkoustové hladině. Nějaký pták. Jeho obrys se vlnil – deformovaný neklidnou hladinou – a Matt nedokázal rozeznat, co to je. Připadalo mu, že to má obrovská křídla, bílé peří a dlouhý, jakoby hadovitý krk. Labuť! Kromě tří chlapců a dívky to byl jediný živý tvor, kterého v tomhle děsivém světě viděl. Pohlédl nahoru, protože se domníval, že mu letí nad hlavou směrem k pevnině.

Labuť byla obrovská, velká jako letadlo. Matt zděšeně vykřikl. Ten tvor byl ohavný; oči se mu žlutě blýskaly, v pařátech svíral vodní hladinu a táhl ji za sebou jako oponu. V tu chvíli otevřel jasně oranžový zobák a pronikavě zaskřehotal. Zaburácel hrom a Matt, jak

nad ním pták přeletěl a narazil do něho křídly, klesl na kolena a jeho zaskřehotání mu explodovalo v uších. Vodní opona, přílivová vlna, která zahalila útes, pobřeží a celé moře, se zřítíla dolů. Matt cítil, jak na něj dopadla. Otevřel ústa, aby vykřikl...

...a probudil se, lapající po dechu, v posteli, ve svém malém podkrovním pokoji, do kterého pronikaly otevřeným oknem první známky svítání.

Matt udělal to, co vždycky, když jeho den začal tímhle způsobem. Podíval se na budík vedle postele: bylo půl sedmé. Pak se rozhlédl a ujistil se, že je ve svém podkrovním pokoji, v bytě v Yorku, kde posledních pět týdnů bydlel. Postupně zkontroloval všechny předměty. Na stole ležely učebnice. Přes opěradlo visela školní uniforma. Přejel pohledem plakáty na zdi: dva fotbalisté Arsenalu a filmový plakát z Války světů. V koutě na podlaze stál PlayStation. Pokoj nevypadal nic moc, ale byl to jeho pokoj. A nacházel se přesně v takovém stavu, v jakém měl být. Všechno bylo v pořádku. Matt se vrátil do reálného světa.

Ležel v polospánku na posteli a poslouchal pouliční ruch: začal mlékařským vozíkem, který drkotal kolem vchodových dveří, a postupně se k němu přidávaly dodávkové vozy a lidé spěchající do práce. V sedm hodin uslyšel, že Richard zamáčkne dole v pokoji budík. Richard Cole byl novinář, kterému tenhle byt patřil. Matt slyšel, jak se hrabe z postele a šourá se do koupelny. Pak se ozvalo šumění vody, jak pustil sprchu. Matt usoudil, že je nejvyšší čas, aby také vylezl z pelechu. Odhrnul příkrývku a vstal.

Na okamžik spatřil svůj odraz ve velkém zrcadle, které stálo v rohu pokoje. Čtrnáctiletý kluk v šedivém tričku a boxerkách. Černé vlasy. Vždycky nosil krátký sestřih, ale v poslední době si je nechal růst, takže byly rozčuchané, bez pěšinky. Modré oči. Matt měl skvělou postavu se širokými rameny a vypracovanými svaly. Rychle se vytahoval do výšky. Richard mu pro jistotu koupil o číslo větší školní uniformu, ale když si Matt natáhl kalhoty, napadlo ho, že mu i tak budou co nevidět krátké.

O půl hodiny později, oblečený do školy a s batohem v ruce, sešel do kuchyně. Richard už tam byl a uklízel nádobí ze včerejška. Vypadal, jako by celou noc nezamhouřil oka. Šaty měl zmačkané, a

přestože byl ve sprše, neoholil se. Světlé vlasy měl dosud vlhké a oči napůl zavřené.

„Co si dáš k snídani?“ zeptal se.

„Co tam je?“

Richard potlačil zívnutí. „No, chleba i vajíčka došly.“ Otevřel spíž a podíval se dovnitř. „Jsou tu nějaký lupínky, ale to nám moc nepomůže.“

„Copak nemáme mlíko?“

Richard vytáhl z ledničky krabici mléka, přičichl k ní a hodil ji do dřezu. „Je zkažený,“ oznámil. Omluvně zvedl ruce. „Já vím, já vím. Řekl jsem, že nějaký koupím. Ale zapomněl jsem.“

„To nevádí.“

„Samozřejmě, že to vadí,“ vyštěkl náhle Richard a zabouchl dveře ledničky. Zlobil se sám na sebe. „Mám se o tebe starat...“

Matt se posadil ke stolu. „To není tvoje vina,“ namítl. „Ale moje.“

„Matte...,“ začal Richard.

„Ne. Měli bysme si to přiznat. Takhle to fakt nejde.“

„To není pravda.“

„Je. Ty mě tu nechceš. Faktem je, že nechceš ani zůstat v Yorku. Mně to nevádí, Richarde. Kdybych byl na tvém místě, taky bych nechtěl, aby u mě bydlel někdo takovej, jako jsem já.“

Richard se podíval na hodinky. „Teď na podobný debaty není čas,“ prohlásil. „Přijdeš pozdě do školy.“

„Nechci chodit do školy,“ namítl Matt. „Přemejšlel jsem o tom.“ Zhluboka se nadechl. „Chci se vrátit zpátky do projektu PPSP.“

Richard se na něj ohromeně podíval. „Zbláznil ses?“

Zkratka PPSP znamenala Pěstounskou Péčí ke Svobodě a Převýchově. Šlo o vládní program určený pro mladistvé delikventy a Matt byl v době, kdy se seznámil s Richardem, jeho součástí.

„Jen si myslím, že by to bylo jednodušší,“ odpověděl.

„Když ses minule zapojil do projektu PPSP, poslali tě na čarodějnický sabat. Co myslíš, že ti vyberou příště? Upíry. Nebo skončíš u lidožroutů.“

„Třeba se dostanu do normální rodiny, která se o mě bude starat.“

„Já se o tebe taky dokážu postarat.“

„Vždyť ty se nedokážeš postarat ani sám o sebe!“ Matt to nechtěl říct, ale prostě mu to vyklouzlo. „Pracuješ teď v Leedsu,“ pokračoval. „Seš pořád v autě. Proto tu není nikdy nic k jídlu. A seš utahaný! Zůstáváš tu jen kvůli mně. To není fér.“

Měl pravdu. Richard přišel o práci v *Greater Mailing Gazette*, ale po čtrnácti dnech se mu podařilo sehnat místo v jiných novinách, v *The Gipton Echo*, na předměstí Leedsu. Nebylo to však o moc lepší. Opět psal o místním dění. Včera se zabýval novou rybí restaurací, odvozem odpadků a léčebnou pro dlouhodobě nemocné, které hrozilo uzavření. Matt věděl, že kromě toho pracuje na knize o jejich společných dobrodružstvích – o událostech, které vedly ke zničení atomové elektrárny Omega 1 a zmizení celé yorkshirské vesnice. Ale novinám ten příběh prodat nedokázal. Proč by to mělo s nakladatelstvím dopadnout jinak?

„Teď o tom nechci mluvit,“ řekl Richard. „Je moc brzo. Popovídáme si o tom dneska večer. Tentokrát přijedu dřív, a jestli chceš, můžeme si někam zajít na jídlo. Nebo můžu přinést něco z fast-foodu.“

„Jo. Tak dobře. Jak myslíš.“ Matt zvedl batoh.

„Co snídaně?“

„Zajdu si do McDonalda.“

Soukromá škola Forrest Hill stála napůl cesty mezi Yorkem a Harrogate, v místě, kde lišky dávaly dobrou noc. A i když to Matt nahlas nepřiznal, byla hlavním důvodem, proč začal uvažovat o tom, že severní Anglii opustí. Nenáviděl to tam, a přestože se blížily letní prázdniny, nebyl si jistý, jestli dokáže čekat tak dlouho.

Zvenčí vypadala škola moc hezky. Byl tu dvůr – staré nádvoří se sloupořadím a venkovními schodišti – a vedle stála kaple s vitrážovými okny a chrličí. Některé části školy byly tři sta let staré a vypadaly na to, ale nedávno se vedení podařilo získat víc peněz a investovalo je do nových budov. Postavili divadlo, laboratoře a prostornou dvoupatrovou knihovnu. Všechno tohle vzniklo během posledních dvou tří let.

Škola měla vlastní tenisové kurty, plavecký bazén a hřiště. Stála v údolí, do něhož se ze všech stran sbíhaly prudce se svažující silnice. Když Matt školu poprvé spatřil, myslel si, že jde o univerzitní areál. Teprve když viděl, že do tříd míří třinácti – až osmnáctiletí chlapci v elegantních modrých sakách a šedivých kalhotách, došlo mu, že je to skutečně střední škola.

Rozhodně byla naprosto jiná než škola sv. Edmunda, do které chodil v Ipswichi. Matt nevěděl, kde začít, když ty dvě porovnával. Každá měla své klady i zápory. Tady bylo všechno nové a čisté. Žádný zápach hranolků, graffiti, odlupující se omítka nebo brankové tyče s rozervanou sítí. V knihovně měli víc než tisíc knih a v počítačové učebně špičková PC. Obrovský rozdíl představovala i školní uniforma. Když si ji poprvé oblékl, měl pocit, jako by ztratil svou totožnost. Sako ho tížilo na ramenou a škrtilo ho v podpaží. Kravata se zeleno-šedivými proužky mu připadala směšná. Nechtěl se stát byznysmenem, tak proč se musí takhle oblékat? Při pohledu do zrcadla měl dojem, že vidí někoho jiného.

Poslat ho sem nebyl Richardův nápad. Přišel s tím Nexus – tajemná organizace, která převzala kontrolu nad jeho životem. Matt dva roky školu flákal. Byl skoro v každém předmětu pozadu. Poslat ho do jakékoli nové školy uprostřed letního trimestru by vždycky přineslo potíže. Ale soukromá škola nebude klást příliš mnoho otázek a postará se, aby dohnal mezery ve vzdělání. Platil ji Nexus. Vypadalo to jako dobrý nápad.

Jenže se to skoro hned na začátku pokazilo.

Většina učitelů ve Forrest Hill byla fajn, ale těch pár, kteří fajn nebyli, mu dávali zabrat. Mattovi stačilo jen pár dní, aby si z pana Kinga, který učil angličtinu, a z pana O'Shaughnessyho, francouzštináře, jenž současně vykonával funkci zástupce ředitele, vytvořil trvalé nepřátele. Oběma bylo přes třicet, ale chovali se, jako by byli mnohem starší. První den pan King Mattovi vyhuboval, že na školním dvoře žvýká. Druhý den dostal desetiminutové kázání od pana O'Shaughnessyho kvůli vykasané košili. Od té doby mu připadalo, že oba využijí každou příležitost k tomu, aby ho sjeli.

Ale skutečný problém kupodivu představovali ostatní chlapci. Matt byl bojovník. Na školu sv. Edmunda chodilo několik surovců,

včetně jednoho dvou, kteří s oblibou ubližovali každému, kdo byl menší, snaživý nebo prostě jiný než oni. Matt věděl, že chvíli potrvá, než si v nové škole udělá kamarády, zejména když jsou spolužáci tak jiní než on. Ale i tak ho překvapilo, jak málo z nich bylo ochotných dát mu šanci.

Všichni se tu samozřejmě znali. Ostatní čtrnáctiletí kluci ve Forrest Hill končili druhý ročník a už si kamarády našli. Pohybovali se v zajetých kolejích a Matt coby nováček věděl, že působí jako rušivý element. Ještě hůř, že přišel z naprosto odlišného světa. Ze státní střední školy a navíc vzdálené od Yorkshiru. Jen málo spolužáků byli snobové, přesto se k němu chovali podezíravě a zejména jeden z nich se rozhodl, že mu zatopí.

Jmenoval se Gavin Taylor. Většinou chodil na stejné hodiny jako Matt. A ovládal celý ročník.

Gavin nebyl nijak urostlý. Měl štíhlou postavu, pršák a plavé, trochu mastné vlasy, které mu sahaly k límci. Neustále se ujišťoval, že nemá nakřivo kravatu, a bloumal po škole s rukama v kapsách a výrazem, který všechny – učitelský sbor i spolužáky – varoval, aby si na něj dali pozor. Číselka z něho arogance, kterou Matt cítil na sto yardů. Říkalo se, že je to jeden z nejbohatších studentů ve škole. Jeho otec vlastnil firmu, která přes internet prodávala ojeté vozy po celé Británii. A Gavin měl čtyři nebo pět kamarádů, kteří byli urostlí. Doprovázeli ho na každém kroku a připomínali grázlíky z filmu Quentina Tarantina.

A Gavin dospěl k závěru, že Matt je nevítaným hostem. Nepohoršilo ho to, co se o novém spolužákovi dozvěděl, ale spíš to, co Matt neudělal. Objevil se jako blesk z čistého nebe na konci školního roku. Nechodil do soukromé základní školy a nevysvětlil, proč odešel ze školy sv. Edmunda, co se stalo s jeho rodiči, ani kde strávil minulé dva měsíce. Gavin prvních několik týdnů Matta popichoval a dráždil a snažil se ho vyprovokovat. To, že se ho Matt nebál a odmítal mu cokoli říct, ho štvalo ještě víc.

Ale pak se stalo něco, co celou situaci nekonečně zhoršilo. Gavin náhodou zaslechl sekretářku, když telefonovala v kanceláři. A tak se dozvěděl, že Matt měl oplétačky s policií. Nějakou dobu strávil v pasťáku nebo podobném zařízení. A nemá peníze. Jeho

zdejší studia začalovala jakási charitativní organizace z Londýna. Ty informace se po škole rozšířily během několika minut a od té chvíle byl Matt ztracen. To je ten nový. Nuzák. Ztracená existence. Nepatří sem a nikdy nebude.

Možná by se našlo pár chlapců, kteří by se k němu chovali velkoryseji, ale ti se Gavina Taylora báli, a tak Matt zjistil, že je vlastně bez přátel. Nic z toho Richardovi neřekl. Matt si nikdy nikomu nestěžoval. Když mu zemřeli rodiče, když ho poslali ke Gwendě Davisové, dokonce i když dřel jako otrok ve Včelíně, snažil se kolem sebe postavit zeď. Ale každý den to bylo horší a horší. Byl přesvědčený, že dřív nebo později ztratí nervy.

Z autobusu jako obvykle vystoupil přesně v půl deváté. Den vždycky začínal shromážděním v kapli, žalmem, který falešně zazpívalo šest set padesát rozespálých studentů, a krátkým prolovem ředitele nebo některého z učitelů. Matt měl celou dobu skloněnou hlavu. Myslel na to, co řekl ráno Richardovi. Byl rozhodnutý odejít. Měl toho plné zuby.

První dvě hodiny nebyly tak špatné. Učitelé matematiky a dějepisu byli mladí a sympatičtí a nedovolili, aby ho ostatní chlapci ve třídě šikanovali. Přestávku na svačinu strávil Matt v knihovně a snažil se dodělat si domácí úkoly. Potom ho čekalo pětáctýřicet minut s učitelem, který mu pomáhal dohnat mezery v gramatice. Ale poslední hodinu před obědem byla angličtina a pan King měl špatnou náladu.

„Freemane, mohl bys prosím vstát?“

Matt se ostražitě zvedl. Koutkem oka viděl, že Gavin šťouchl do souseda a zašklebil se. Matt se snažil tvářit se, že si ničeho nevšiml.

Pan King k němu došel. Angličtinář plešatěl. Sčesával si zrzavé pramínky z jedné strany hlavy na druhou, ale lebka mezi nimi stejně prosvítala. V ruce měl ohmataný výtisk Olivera Twista, knihy, kterou právě četli. Kromě toho držel štos sešitů.

„Přečetl sis kapitoly, které jsem vám zadal?“ zeptal se.

„Snažil jsem se,“ odpověděl Matt. Postavy románu se mu líbily, ale jazyk mu připadal poněkud archaický a obtížný na čtení. Proč musel Charles Dickens používat tolik popisu?

„Snažil ses?“ utahoval si z něho pan King. „Zřejmě tím chceš říct, žeš je nečetl.“

„Četl...“ začal Matt.

„Nepřerušuj mě, Freemane. Tvůj esej byl nejhorší ze třídy. Získal jsi směšné dva body z dvaceti. Vždyť ani neumíš správně napsat Fagin! F-A-Y-G-I-N! Ve slově Fagin není Y, Freemane. Kdybys ty kapitoly četl, věděl bys to.“

Gavin se rozesmál a Matt proti své vůli cítil, že mu hoří tváře.

„Přečteš si ty kapitoly znovu a napíšeš si to ještě jednou. A příště bych ocenil, kdybys mi nelhal. Teď se posad’.“ Hodil Mattovi sešit na lavici, jako by to bylo něco, co našel v kanále.

Hodina se šíleně vlekla, až konečně zazvonilo na přestávku. Odpoledne mívali sportovní hry. Přestože byl Matt mrštný a rychlý, netěšil se na ně. Ani na hřišti nebyl nikdy členem týmu. Tenhle trimestr hráli kriket a Matta nepřekvapilo, když ho poslali do pole sbírat míčky, co nejdál od ostatních.

Studenti obědvali v jedné z nových budov. Pod obrovským moderním lustrem se nacházel samoobslužný bufet s teplým a studeným jídlem a padesát dlouhých stolů uspořádaných do několika dlouhých řad. Studenti si mohli sednout, kam chtěli, ale obvykle se držel celý ročník pohromadě. Kolem se rozléhalo cinkání příborů a hovor mnoha hlasů. Všichni obědvali ve stejnou dobu a obrovské skleněné okno jako by ten lomoz zachytávalo a odráželo zpátky.

Matt měl hlad. Ráno dobíhal školní autobus a nestačil si v McDonaldu něco koupit. A včera večer toho u Richarda moc k jídlu nebylo. Obědy byly ve Forrest Hill jediná věc, která se mu zamlouvala, a tak si nandal šunku, zeleninový salát, zmrzlinu a ovocný džus. S podnosem v ruce se rozhlížel, kam si sedne. Po pěti týdnech ve škole už ztratil naději, že by na něj někdo zavolal, aby se k nim připojil.

Spatřil volné místo a zamířil k němu. S podnosem před sebou si nevšiml nohy, která se mu natáhla do cesty.

Pak už jen věděl, že zakopl a padá dopředu. Podnos, dva talíře, sklenice a příbor mu vylétly z rukou a s ohlušujícím řinčením přistály na podlaze. Matt je následoval. Bezmocně se zřítil do spouště, která

měla být jeho obědem. Celá jídelna ztichla. Ještě než zvedl hlavu, cítil, že na něj všichni zírají.

Tu nohu mu tam nestrčil Gavin Taylor, ale jeden z jeho kamarádů. Jenže Mattovi bylo jasné, že to byl Gavinův nápad. Viděl, jak Gavin o několik stolů dál vstal, v jedné ruce drží skleničku a pobaveně se usmívá. Matt se zvedl na kolena. Po košili mu tekla zmrzlina, kolem něho se povalovaly kousky salátu a on sám klečel v kaluži ovocného džusu.

A pak se Gavin rozesmál.

To bylo znamení pro zbytek školy, aby se k němu přidala. Mattovi připadalo, že se mu směje celá jídelna – celá škola. Viděl, jak se k němu řítí pan O'Shaughnessy. Proč musí mít dneska dozor v jídelně právě zástupce ředitele?

„Ty jsi ale nemehlo, Freemane.“ Matt měl pocit, že ta slova přicházejí z velké dálky. S ozvěnou se mu rozléhala v uších. „Nestalo se ti nic?“

Matt zvedl hlavu. Gavin na něj ukazoval. Matt cítil, že ho zaplavuje vztek – ale nebyl to vztek. Šlo o něco jiného. Nedokázal by to ovládnout, ani kdyby se snažil. Jako by se proměnil v kanál, kterým proudí energie. Šlehalo v něm plameny a cítil pach spáleniny.

Lustr explodoval.

Byl ohavný – změt' kovových ramen a žárovek, o kterých si nějaký architekt určitě myslel, že se budou hodit do jídelny. A visel přímo nad Gavinem Taylorem. Teď Matt sledoval, jak se žárovky jedna po druhé tříští, každá s prasknutím, které připomínalo výstřel z pistole. Dolů se řítilo sklo a dopadalo na stoly. Gavin zvedl hlavu a vykřikl, protože ho do tváře bolestivě sekl střep. Na hlavu se mu sypaly další. Ke stropu se zvedlo několik obláčků kouře. Nikdo se už nesmál. Celá místnost ohromeně ztichla.

Pak explodovala i sklenice, kterou Gavin držel. Jednoduše se mu rozlétla v ruce. Zavřískl. Měl rozříznutou dlaň. Gavin se podíval na Matta a pak na ruku. Otevřel ústa, ale trvalo mu celou věčnost, než dokázal promluvit.

„To on!“ vykřikl. „On to udělal!“ Třásl se jako osika.

Zástupce ředitele jen bezmocně přihlížel. Vypadal zmateně, netušil, co má dělat. Něco takového se tu ještě nikdy nestalo. Nevěděl si s tím rady.

„To byl on!“ trval na svém Gavin.

„Neblázni,“ namítl pan O’Shaughnessy. „Všechno jsem viděl. Freeman stál daleko od tebe.“

Gavin Taylor byl bledý jako stěna. Zřejmě to způsobila bolest a pohled na krev, která se mu řinula z poraněné dlaně. Ale Matt věděl, že je v tom něco víc. Gavin byl vyděšený k smrti.

Pan O’Shaughnessy se snažil dostat situaci pod kontrolu. „Dojděte někdo pro zdravotnici,“ vyštěkl. „A musíme uklidit jídelnu. Všude jsou střepy...“

Studenti se už probrali z ohromení. Necháпали, co se stalo. Hlavně chtěli vypadnout z jídelny dřív, než se zhroutí celý strop. V tu chvíli na Matta zapomněli, ale i kdyby ho někdo z nich hledal, zjistil by, že už v místnosti není.

DRUHÁ BRÁNA

Než Matt dorazil domů, ulice se začaly vyprazdňovat. Bylo léto a do města každý den přijížděli turisté. Fronty kolem Vikingského muzea a klášterní kaple se prodlužovaly. Středověké zdi praskaly ve švech. Zanedlouho bude v Yorku víc návštěvníků než místních obyvatel, nebo to tak alespoň bude vypadat. Proces, kdy se z města stane turistická atrakce, se každý rok opakoval.

Matt stál v úzké uličce dlážděné kočičími hlavami, která se jmenovala Shambles, a díval se na byt, jenž se rozkládal ve třech poschodích nad obchůdkem se suvenýry. Nějakou dobu tu byl šťastný. Bydlet s Richardem bylo zvláštní – novinář byl o víc než deset let starší než on –, ale po tom, co spolu prožili v Lesser Mallingu, jejich soužití svým způsobem fungovalo. Potřebovali se. Richard věděl, že Matt mu může poskytnout příběh do novin, kterým by se mohl proslavit; Matt neměl kam jít. Byt byl pro dva lidi tak akorát velký a tak či tak, oba byli celý den pryč. O víkendech chodili na pěší túry, plavat, jezdit na motokárách... Matt se Richarda snažil brát jako staršího bratra.

Ale během posledních týdnů se cítil čím dál víc nepříjemně. Richard nebyl jeho bratr, a když vzpomínky na společně prožitou noční múru vybledly, připadalo mu, že existuje stále méně a méně důvodů, aby spolu bydleli. Matt měl Richarda rád. Ale Richard nejspíš nenapíše román, za který dostane Pulitzerovu cenu, a po pravdě řečeno, Matt mu překážel. Proto Richardovi navrhl, že se vrátí do projektu PPSP. Navzdory tomu, co novinář řekl, dostat se do nějaké normální rodiny by nebylo špatné.

A Matt měl ještě jeden důvod, proč chtěl odjet z Yorku.

Přemítal, jestli Richardovi zavolají ze školy a oznámí mu, co se stalo. Neměli k tomu důvod. Přes Gavinovo obvinění žádný učitel nevěřil, že exploze v jídelně způsobil on. Ale Matt věděl své. Cítil, že jím proudila energie. Byla to stejná energie, která zastavila nůž a zpřetrhala pouta, když ho věznili v Omeze 1. Jenže tentokrát tu byl jeden rozdíl. Obrátila se proti někomu, kdo byl stejně starý jako on. Gavin nebyl jeho nepřítel – byl to jen hloupý kluk.

Proto Matt nemohl ve Forrest Hill zůstat. Ted' ne. Další provokace od Gavina, další nepříjemná hodina angličtiny s panem Kingem a kdo ví, co se schumelí? Matt celý život tušil, že je jiný než ostatní. Uvědomoval si, že v něm něco je..., ta zvláštní schopnost..., ať je to cokoli. Někdy, když šel na filmy jako Spiderman nebo X-Men, ho napadlo, jaké by to bylo, být superhrdinou a zachraňovat svět. Ale on superhrdinou nebyl. Jeho nadpřirozené schopnosti mu byly k ničemu, protože nevěděl, jak s nimi zacházet. Ještě hůř, neovládal je. Opět před sebou viděl krev, která prýštila Gavinovi z ruky, a jeho vyděšený výraz. Mohl vytrhnout lustr ze stropu. Mohl Gavina zabít, pohrbit ho pod tunou zdeformovaného kovu a roztrštěného skla. Málem to tak dopadlo. Musí odjet, daleko odsud, než se to přihodí znovu.

Za oknem v prvním poschodí se něco mihlo a Matt zahlédl Richarda stojícího zády k němu. To bylo zvláštní. Novinář sice slíbil, že přijede dřív, ale ani tak nikdy nebýval doma před sedmou. Šéfredaktor *The Gipton Echo* chtěl, aby zůstával v redakci pro případ, že by se něco zajímavého přihodilo – i když k tomu docházelo jen velice zřídka. Richard s někým mluvil. To bylo také zvláštní. Návštěvy mívali jen výjimečně.

Matt zamířil k hlavnímu vchodu, odemkl si a vyšel po schodech nahoru. Cestou zaslechl ženský hlas. Okamžitě ho poznal.

„V Londýně se skuteční porada,“ říkala žena. „Za tři dny. Jen chceme, abyste se jí zúčastnili.“

„Vy nechcete mě. Chcete Matta.“

„Chceme vás oba.“

Matt položil batoh na zem, otevřel dveře do obývacího pokoje a vstoupil dovnitř.

Na židli seděla Susan Ashwoodová, ta slepá žena, s níž se setkal v Manchesteru. Záda měla rovná jako pravítko a ruce složené před sebou. Byla bledá; ten dojem ještě zesilovaly její krátké černé vlasy a přísné černé brýle. O židli se opírala bílá slepecká hůl – ale Susan nepřišla sama. Matt znal i toho štíhlého muže s olivovou pletí, který seděl proti ní. Jmenoval se Fabian. Byl mladší než Susan, bylo mu kolem třiceti, a Matt se s ním už také setkal. To on navrhl, že by měl Matt dál žít u Richarda, a zařídil mu studium na Forrest Hill. Fabian

byl jako obvykle elegantně oblečený – měl na sobě světle šedý oblek a kravatu. Seděl s nohou přes nohu. Všechno na něm bylo jako ze škatulky.

Fabian a Susan Ashwoodová byli členy tajné organizace, která se jmenovala Nexus. Jak hned na začátku vysvětlili, jejich úkolem je pomáhat Mattovi a chránit ho. Přesto Matt nebyl nijak nadšený, že je tady vidí.

Slečna Ashwoodová ho slyšela přicházet. „Matte,“ řekla. Nebyla to otázka. Věděla, že je to on.

„Co se děje?“ zeptal se Matt.

Richard odstoupil od okna. „Chtějí tě,“ vysvětlil.

„Slyšel jsem. Proč?“

„Jak se máš, Matte? Co nová škola?“ usmál se Fabian nervózně. Snažil se chovat přátelsky, ale Matt vycítil atmosféru už v okamžiku, kdy vešel dovnitř, a věděl, že přátelská rozhodně není.

„Škola je skvělá,“ prohlásil Matt bez sebemenšího nadšení.

„Vypadáš dobře.“

„Díky.“ Matt se posadil na opěrku pohovky. „Proč jste tady, pane Fabiane?“ zajímal se. „Co ode mě chcete?“

„Určitě to víš.“

Fabian se odmlčel, jako by nevěděl, jak pokračovat. Přestože změnil Mattův život, Matt o něm a o ostatních lidech z Nexu věděl jen velice málo.

„Když jsem sem přišel poprvé, varoval jsem tě,“ pokračoval Fabian. „Řekl jsem ti, že podle nás existuje druhá brána. Tu první, ten kamenný kruh zvaný Krkavčí brána, který stál v lesích u Lesser Mallingu, jsi zničil. Ale ta druhá je na opačné straně zeměkoule. V mé vlasti. V Peru.“

„Kde v Peru?“ zeptal se Richard.

„To nevíme.“

„Jak vypadá?“

„To taky nevíme. Doufali jsme, že po tom, co se stalo tady v Yorkshiru, budeme mít čas zjistit víc. Bohužel jsme se mylili.“

„Druhá brána se brzy otevře,“ ozvala se Susan Ashwoodová. V hlase neměla sebemenší pochybnost.

„Určitě vám to někdo řekl,“ prohodil Richard.

„Ano.“

„Duchové.“

„Ano.“ Susan Ashwoodová byla médium. Tvrdila, že je ve spojení s říší duchů. „Vy mi pořád nevěříte, že?“ pokračovala. „Po tom, co jste prožil, po tom všem, co jste viděl, mě to skutečně šokuje. Vy jste mě minule neposlušal. Tentokrát musíte. Do říše duchů přišlo něco jako zima. Všechno je studené, temné a já slyším šepoty sílícího strachu. Děje se tam něco, čemu nerozumím. Ale vím, co to znamená. Druhá brána se chystá otevřít a my tomu musíme opět zabránit, aby se Staří nevrátili. Chceme, aby Matt přijel do Londýna. Jen on to může zastavit.“

„Matt chodí do školy,“ namítl Richard. „Nemůže si jen tak sednout na vlak a na týden odjet...“

Matt se podíval z okna. Brzy se začne stmívat. Na Shambles se už snášely stíny. Richard natáhl ruku a rozsvítil. Světlo a tma. Neustále spolu bojují. „Nechápu to,“ řekl Matt. „Vždyť ani nevíte, kde ta brána je. Proč si myslíte, že vám můžu pomoci?“

„Nejsme jediní, kdo ji hledají,“ odpověděla Susan Ashwoodová. „Celá ta záležitost má podivný vývoj, Matte. Určitě bys to nazval shodou okolností, ale podle mě je v tom něco víc. Myslím si, že to tak *má* být.“

Kývla na Fabiana, který vytáhl DVD disk. „Můžu vám ho přehrát?“ zeptal se.

Richard ukázal rukou na televizi. „Poslužte si.“

Fabian vložil disk do přehrávače a zapnul televizi. Matt zjistil, že se dívá na zpravodajský šot. „Tohle jsme natočili minulý týden,“ oznámil Fabian.

Kamera zabírala knihu v kožených deskách, která ležela na stole. Očividně byla nesmírně stará. Natáhla se k ní ruka a začala obracet silné, nestejněměrné listy, které pokrývalo písmo a složité kresby, vytvořené inkoustovým perem nebo možná dokonce husím brkem. Matt něco podobného viděl ve škole: učitel dějepisu jim přinesl na hodinu obrázky básnické sbírky z patnáctého století, kterou objevili v nějakém zámku; písař si s písmenky vyhrál natolik, že každé samo o sobě bylo miniaturním uměleckým dílem. Stejně jako většina na stránkách téhle knihy.

„Někteří lidé už o ní mluví jako o největším objevu lidstva,“ pronesl komentátor. „Napsal jí svatý Josef z Córdoby, španělský mnich, který v roce 1532 putoval s Pizarrem do Peru a byl očitým svědkem zániku Incké říše. Svatému Josefovi se později začalo říkat Šílený mnich z Córdoby. Jeho deník, vázaný v kůži a zdobený zlatem, možná vysvětluje proč.“

Kamera zabrala stránky z větší blízkosti. Matt dokázal některá slova rozeznat, ale všechna byla ve španělštině a nic mu neříkala.

„Deník obsahuje mnoho pozoruhodných proroctví,“ pokračoval hlas. „I když vznikl téměř před pěti sty lety, podrobně líčí vynález automobilu, počítače a dokonce vesmírné družice. Na jedné z posledních stránek předpovídá i vznik jakéhosi internetu, který vytvoří církev.“

Nyní se na obrazovce objevilo španělské město a obrovská pevnost s vysokou zvonící, kterou obklopovaly úzké uličky a tržiště.

„Deník byl nalezen ve španělském městě Córdoba. Prý ležel na nádvoří mešity z desátého století, které se říká Mezquita, a zřejmě na něj narazili během vykopávek. Dostal se do soukromých rukou, a než ho na tržišti objevil anglický obchodník se starožitnostmi William Morton, s největší pravděpodobností mnohokrát změnil majitele.“

Mortonovi bylo kolem padesáti, byl zavalitý, měl stříbrné vlasy a tváře spálené od slunce. Vypadal jako člověk, který vychutnává život plnými doušky.

„Okamžitě jsem věděl, co to je,“ řekl. Měl kultivovaný způsob vyjadřování. „Josef z Córdoby byl zajímavý chlapík. Putoval s Pizarrem a španělskými dobyvateli, když vpadli do Peru. Tehdy narazil na jakési alternativní dějiny. Dáblové a démoni..., prostě takové věci. A sem si zapsal všechno, co se dozvěděl.“ Zvedl deník. „Mnoho lidí tvrdilo, že deník neexistuje,“ pokračoval. „Ostatně někteří lidé si dokonce myslí, že neexistoval ani Josef! No, zdá se, že se mýlili.“

„Hodláte ten deník prodat,“ poznamenal redaktor.

„Ano, máte pravdu. A musím vám říct, že mám už jednu nebo dvě velice zajímavé nabídky. Jistý obchodník z Jižní Ameriky – žádná jména vám nepovím – mi za něj už nabídl půl milionu liber. A v Londýně existuje skupinka lidí, kteří se nemůžou dočkat, až se

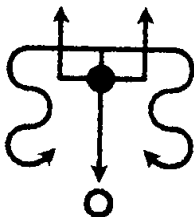
spolu setkáme. Vypadá to, že snad budu muset uspořádat aukci...“ Spokojeně si olízl rty.

V záběru kamery se opět objevil deník. Ruka jím dál listovala.

„Pokud někdo dokáže vyluštit podivné rébusy, často nečitelný rukopis a mnoho čmáranic, deník by mohl odhalit zcela novou mytologii,“ uzavřel hlas. „Svatý Josef měl osobitý, velice zvláštní pohled na svět, a přestože se někteří lidé domnívají, že byl šílený, jiní ho považují za vizionáře a génia. Jedno je jisté: William Morton měl štěstí a kniha má pro něj doslova cenu zlata.“

Listy se stále obracely. Fabian záběr zastavil a Matt zalapal po dechu.

Na samém konci filmu kamera spočinula na jedné stránce rukopisu – stovkách drobných slov stěsnaných do úzkých řádek nahoře i dole. Ale uprostřed se nacházel podivný symbol. Matt ho okamžitě poznal.

Viděl ho v Krkavčí bráně. Byl vytesaný do kamenné desky, na které málem přišel o život. Znak Starých.

„Vidíte?“ prohodil Fabian. Nechal symbol na obrazovce.

„Domníváme se, že se z deníku dozvíme polohu druhé brány,“ ozvala se Susan Ashwoodová. „Možná se z něho také dozvíme, kdy a kde se otevře, ale jak jste slyšeli, nejsme jediní, kdo má o knihu zájem.“

„Obchodník z Jižní Ameriky...,“ vzpomněl si Matt na Mortonova slova. „Víte, o koho jde?“

„Dokonce ani nevíme, v jaké zemi žije, a William Morton nic nepoví,“ zamračil se Fabian.

„Vy jste ti lidé z Londýna, kteří se s ním chtějí setkat?“ ujistil se Richard.

„Ano, pane Cole. Oslovili jsme Mortona v okamžiku, když zveřejnil svůj objev.“

„Ten zápisník musíme mít,“ prohlásila slečna Ashwoodová. „Musíme najít druhou bránu a buď ji zničit, nebo udělat všechno pro to, aby se nikdy neotevřela. Bohužel, jak jste slyšeli, nejsme sami. Tenhle ‚obchodník‘, ať už je to kdokoli, nás předstihl. Od vzniku této reportáže svou nabídku Williamu Mortonovi zečtyřnásobil. Nyní mu nabízí dva miliony liber.“

„Ale vy přece můžete zaplatit víc,“ namítl Richard. „Máte spoustu peněz.“

„To jsme také Mortonovi řekli, když jsme s ním naposled mluvili,“ vysvětlil Fabian. „Sdělili jsme mu, že může víceméně požadovat jakoukoli cenu. Ale už to není otázka peněz.“

„Bojí se,“ objasnila slečna Ashwoodová. „Nejdřív jsme nevěděli proč. Domnívali jsme se, že mu zřejmě vyhrožuje ten obchodník z Jižní Ameriky. Dohodli se na ceně a on o tom teď nesmí s nikým mluvit. Ale pak jsme pochopili, že je v tom něco víc.“

Odmlčela se.

„On ten deník četl,“ došlo Mattovi.

„Přesně tak. Měl tu knihu skoro tři týdny, a když si ji přečetl, pochopil dost na to, aby věděl, co má v rukou. Právě teď je v Londýně. Nevíme kde, protože nám to neřekl. Má dům – v Putney –, ale tam není. Po pravdě řečeno, před několika dny vyhořel. Možná to s tím souvisí. Nevíme. William Morton se prostě skrývá.“

„Jak se s ním kontaktujete?“ zeptal se Richard.

„Nijak. On volá nám. Z mobilního telefonu. Snažili jsme se ty hovory lokalizovat, ale nepodařilo se nám to. Až do včerejška jsme věděli jen to, že hodlá prodat deník tomu obchodníkovi a s námi se setkat nechce. Ale pak nám zatelefonoval znovu. Náhodou jsem ten hovor vzala já.“ Slečna Ashwoodová se otočila k Mattovi. „A zmínila jsem se o tobě.“

„O mně?“ Matt nevěděl, co na to říct. „Nikdy mě neviděl...“

„Ne. Ale ví, co je Pětice. Chápeš? Musel se o ní dočíst v deníku, i o tom, že jsi jedním z nich, Matte..., nemohl uvěřit, když jsme mu to řekli, a nakonec souhlasil, že se s námi sejde. Ale dal si jednu podmínku.“

„Chce, abych u toho byl,“ pochopil Matt.

„Chce se nejdřív sejít s tebou, o samotě. Sdělil nám místo a čas. Ve čtvrtek: tedy za tři dny.“

„Žádáme od tebe jen tenhle jeden den,“ dodal Fabian. „Až tě Morton uvidí a uvěří, že jsi ten, kdo jsme mu řekli, že jsi, snad nám pak ten deník prodá. Snad se ho vzdá. Jsem přesvědčený, že teď svého objevu lituje. Chce se ho zbavit. My mu jen musíme poskytnout záminku, dobrý důvod, aby nám ten zápisník dal.“ Ukázal na Matta. „A ten důvod jsi ty. Stačí, když se s ním sejdeš. Nic víc po tobě nechceme.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Nakonec Matt promluvil.

„Pořád dokola tvrdíte, že jsem jedním z Pětice,“ řekl. „A možná máte pravdu. Nic z toho vlastně nechápu, jenom vím, co se stalo v Krkavčí bráně.“ Znovu se odmlčel. „Ale nechci se do toho nechat zatáhnout,“ pokračoval. „Jednou mi to stačilo a teď chci prostě normálně žít a mít klid. Tvrdíte, že jde pouze o jednu schůzku v Londýně, ale já vím, že to dopadne jinak. Jakmile s tím začnu, nedokážu to zastavit. Něco se stane a pak zase něco. Omlouvám se. Dokážete najít Mortona i beze mě. Proč mu prostě nenabídnete víc peněz? Připadá mi, že po ničem jiném netouží.“

„Matte...,“ nadechla se Susan Ashwoodová.

„Mrzí mě to, slečno Ashwoodová. Ale dokážete si poradit beze mě. Budete muset. Protože s tím nechci mít nic společného.“

Richard vstal. „Obávám se, že je to tak,“ řekl.

„Jsi tady jen díky Nexu,“ vyštěkl Fabian – a zničehonic se rozzlobil. Oči mu potemněly. „Platíme ti školu. Umožnili jsme ti tady zůstat. Možná by sis to měl ještě jednou promyslet.“

„Dokážeme se bez vás obejít.“ Ted' se rozzlobil i Richard.

„To nevádí!“ Slečna Ashwoodová vstala. „Fabian to tak nemyslel. Přišli jsme sem s prosbou a tys ji odmítl. Jak říkáš, musíme si poradit bez tebe.“ Natáhla ruku a Fabian jí nabídl rámě. „Ale ještě bych ráda něco dodala,“ pokračovala. Obrátila na Matta prázdný pohled a na okamžik vypadala příšerně smutně. „Rozhodl ses, ale máš na výběr míň, než si myslíš. Můžeš se snažit ignorovat, kdo jsi, ale asi to moc dlouho nedokážeš. Jsi středobodem toho, co se děje,

Matte. Ty a čtyři další děti. Podle mě se s tím budeš muset zanedlouho smířit.“

Šťouchla do Fabiana a odešli. Richard čekal, dokud neslyšel, že se zavřely vchodové dveře, a pak se svezl do křesla.

„No, jsem rád, že jsou pryč,“ prohlásil. „A mimochodem, myslím si, že máš naprostou pravdu. Taková drzost! Snažit se tě do toho zatáhnout zpátky. Ani náhodou. Ať už se tu neukazují.“

Matt mlčel.

„Určitě máš hlad,“ pokračoval Richard. „Cestou domů jsem se zastavil v supermarketu. V kuchyni jsou tři tašky s jídlem. Co by sis dal k večeři?“

Mattovi chvíli trvalo, než pochopil, co právě slyšel. Richard nakupoval? Muselo to být poprvé. Teď si vzpomněl, jak byl překvapený, když se vrátil ze školy a našel Richarda doma. „Stalo se něco?“ zeptal se. „Jak to, že jsi přijel domů tak brzo?“

Richard pokrčil rameny. „No, přemýšlel jsem o tom, co jsi ráno říkal. O tobě a o mně. A došlo mi, že máš pravdu. Nemůžu se o tebe starat, když pořád jezdím do Leedsu a zase zpátky. A tak jsem dal výpověď...“

„Cože?“ Matt věděl, jak je to zaměstnání pro Richarda důležité. Netušil, co na to říct.

„Já prostě nechci, aby ses vrátil do projektu PPSP. Slíbil jsem, že se o tebe postarám, a to taky udělám. Můžu si najít práci v Yorku.“ Richard si vzdychl. „Stejně máš štěstí, že jsem byl dneska večer doma. Jen si představ, že bys byl s panem a paní Strašidelnýma sám.“

„Fakt si myslíš, že jsem udělal dobře, když jsem je odmítnul?“ zeptal se Matt.

„Jasně. Když nechceš jet, tak proč bys jezdil. Je to tvoje rozhodnutí, Matte. Musíš dělat to, co chceš.“

„Ona říkala něco jiného.“

„Plete se. Tady jsi v bezpečí. Dokud jsi v Yorku, nic ti nehrozí – snad jen otrava jídlem. Dneska večer totiž vařím já!“

Sedmdesát mil odtud, na M1, právě vyjížděl od benzinové pumpy muž jménem Hany Shepherd. Brzy ráno vyjel z Felřxstowu a

mířil do Sheffieldu. Když se začalo stmívat, zastavil se tu na sendvič a šálek čaje. Podle jízdních předpisů si musel po určitém počtu mil udělat přestávku a tuhle benzinovou pumpu měl rád. Pracovala tu servírka, s kterou si vždycky příjemně poklábosil.

Když odjížděl, byla už hluboká tma. Navíc začalo pršet. Viděl pramínky vody, které se ve světle reflektorů oslnivě leskly. Zařadil dvojku a chystal se vyjet na dálnici – a v tu chvíli ji spatřil, jak stojí na mokré vozovce, s jedním palcem vzhůru. To bylo univerzální znamení všech stopařů.

Něco takového v poslední době moc často nevidal. Stopování se pokládalo za nebezpečnou zábavu: nikdo se zdravým rozumem by nenastoupil do osobního auta nebo nákladáku k neznámému řidiči. Ne, když se po světě pohybuje tolik cvoků. A bylo tu ještě něco zvláštního. Ta stopařka byla žena. Navíc jí bylo kolem padesáti. Měla na sobě kabát, který ji před deštěm moc nechránil, a po límci se jí plazily mokré vlasy. Viděl, jak jí po tvářích stéká voda. Harrymu jí bylo líto. Něčím mu připomněla jeho matku, která žila sama v garsonce v Dublinu. Z náhlého popudu sundal nohu z plynu a šlápl na brzdu. Zpomalil. Žena se k němu rozběhla.

Hany věděl, že porušuje všechny jízdní předpisy. Nesměl brát stopaře. Zejména když vezl benzin. Ale něco ho k tomu přimělo. Nutkání. Nedokázal si to vysvětlit.

Gwenda Davisová spatřila, že cisterna s benzinem zpomalila. Světla dálnice ozářila velký stříbrný válec s jasně žlutým nápisem SHELL. V tuhle dobu už měla být Gwenda daleko na severu. Byla to rozhodně chyba, že odjela z Eastfield Terrace bez peněz, a málem už stopování vzdala. Věděla, že nechala Rexe McKennu na holičkách. Doufala, že se na ni nebude zlobit.

Ale teď se karta obrátila. Otřela si déšť z očí a rozběhla se ke dveřím pro spolujezdce. Byl tam velký schod, ale zvládla ho. Za volantem seděl asi třicetiletý muž. Měl světlé vlasy a bezelstný chlapecký úsměv. Na sobě měl pracovní kombinézu s logem na prsou.

„Kam jedete?“ zeptal se.

„Na sever,“ odpověděla Gwenda.

„Trochu pozdě na to, abyste se potloukala venku sama.“

„Kam máte namířeno vy?“

„Do Sheffieldu.“

„Díky, že jste mi zastavil.“ Gwenda zabouchla dveře. „Myslela jsem, že tu budu trčet celou noc.“

„Zapněte si pás.“ Muž se na ni usmál. „Jmenuju se Harry.“

„Já jsem Gwenda.“

Gwenda se připoutala. Ale ujistila se, že jí pás nebude bránit v pohybu. Vedle sebe měla kabelku, z níž trčelo topůrko sekery, a rozhodla se, že jakmile auto zpomalí, použije ji. Bude to tak snadné vytáhnout sekeru a praštit Harryho do spánku. Ještě nikdy cisternu s benzinem neřídila, ale byla přesvědčená, že to zvládne. Rex McKenna jí pomůže.

Deset tisíc litrů benzínu se jí navíc může hodit.

POŽÁRNÍ POPLACH

Druhý den se Matt vrátil do školy s pocitem strachu.

Nikdo z dospělých ho z toho, co se včera stalo, určitě neobviní, ale spolužáci na to budou mít možná jiný názor. Byl u toho. Je divný. Má v tom prsty. Matta napadlo, že jim zřejmě poskytl další provaz, na kterém ho můžou oběsit.

A měl pravdu. Jakmile nastoupil do školního autobusu, věděl, že situace – která byla vždycky špatná – se ještě zhoršila. Autobus byl skoro plný, ale vedle něho kupodivu zůstalo volné místo. Když procházel uličkou, slyšel šeptání. Všichni na něj zírali, ale když se jim pokusil podívat do očí, odvrátili je stranou. Jakmile se dveře se syčením zavřely a autobus se rozjel, něco ho zasáhlo do spánku. Byla to jen gumička vystřelená zezadu, ale vzkaz byl jasný. Matt byl v pokušení autobus zastavit, vystoupit a jít domů. Richard by mohl do školy zavolat, že je nemocný. Nakonec tomu nápadu odolal. To by byla prohra. Proč by měl nechat ty nafoukané kluky se stupidními předsudky zvítězit?

Jídelna byla ten den zavřená. Než se odstraní škody a elektrikáři se pokusí zjistit, co se stalo, bude se oběd dočasně podávat v tělocvičně. Proslýchalo se, že došlo k rozsáhlému zkratu ve vedení. Ten způsobil náhlé zvýšení elektrického napětí, a proto lustr explodoval. Pokud šlo o Gavina Taylora (potřeboval tři stehy a přišel do školy se zavázanou pravičkou), vypadalo to, že skleničku, kterou držel, rozdrtil sám. Byla to naprosto přirozená reakce na zmátek, který se mu odehrával přímo nad hlavou.

Tak to alespoň vedení školy sdělilo studentům. Ředitel, šedovlasý muž, který se jmenoval Simmons, se o tom dokonce zmínil při ranním shromáždění v kapli. Učitelé sedící v zadních lavicích moudře přikyvovali. Ale studenti vědí samozřejmě svoje. Všem bylo jasné, že to, co se stalo, určitě nějak souvisí s Mattem, i když nikdo netušil – nebo nechtěl říct – jak.

Zazpívali další žalm. Pan Simmons byl zbožný člověk a domníval se, že zbytek školy je na tom stejně. Následovalo několik oznámení. Pak se dveře otevřely a všichni se vyhrnuli ven.

„Čau, pošuku!“ Gavin Taylor seděl jen několik míst od Matta a za dveřmi ho zastavil. Plavé vlasy měl ulízanější než obvykle. Matta napadlo, jestli jeho rodiče trvali na tom, aby si je během pobytu v nemocnici umyl.

„Co je?“ zeptal se Matt.

„Jen chci, abys věděl, že bys mohl z tyhle školy vypadnout. Proč se nevrátíš ke svým kámošům v base? Nikdo tu o tebe nestojí.“

„Já jsem v base nebyl,“ namítl Matt. „A navíc ti do toho nic není.“

„Viděl jsem tvůj posudek.“ Nebyla to pravda, ale Gavin ho přesto provokoval. „Seš cvok a zloděj a nepatříš sem.“

Několik dalších chlapců se zastavilo, protože cítili, že se schyluje ke rvačce. První vyučovací hodina začínala za pět minut, ale vidět, jak se tihle dva perou, za pozdní příchod stálo.

Matt nevěděl, jak reagovat. Na jednu stranu toužil na posměváčka zaútočit, ale věděl, že přesně o to Gavinovi jde. Dá mu ránu, Gavin poběží se svojí zavázanou rukou za učitelem a Matt bude v ještě větší šlamastyce než teď.

„Co kdybys odprejsknul, Gavine?“ prohodil. A pak, než se stačil ovládnout, dodal: „Nebo chceš, abych ti rozříznul i druhou ruku?“

Byla to hloupost. Matt si vzpomněl, o čem přemýšlel, když se včera vracel ze školy domů. Představa, že mohl doopravdy použít svoje schopnosti k tomu, aby ublížil svému vrstevníkovi, ho děsila. Tak proč mu takhle vyhrožuje? Gavin má pravdu. Je pošuk. Magor. Žádné kamarády si nezaslouží.

Pokusil se to napravit „Nechtěl jsem ti ublížit,“ začal. „A ani jsem nemyslel vážně to, co jsem teď řekl. Víím, že mě tu nechceš, ale mě se nikdo neptal, jestli chci do tyhle školy chodit. Proč mě nenecháš na pokoji?“

„Proč ty neodprejskneš?“

„Já ti prostě nerozumím!“ zvolal Matt. Proti své vůli dostával opět vztek. „Co jsem ti kdy...?“

Odmlčel se.

Ucítil zápach spáleniny.

Nemusel se rozhlížet. Věděl, že nic nehoří. Cítil zápach spáleného toustu...

...a když zavřel oči, náhle spatřil záblesk žluté, čajovou konvici připomínající plyšového medvěda, matčiny šaty, které měla na sobě ten den, kdy zemřela...

A věděl, že to znamená, že se něco stane. To pochopil v Krkavčí bráně. Zápach spáleniny byl důležitý. Stejně jako krátké útržky vzpomínek. To ráno před šesti lety stála v kuchyni konvice ve tvaru plyšového medvěda. To ráno jeho rodiče zahynuli. Jeho maminka spálila toust. Ty vzpomínky nějak fungovaly jako spouštěcí mechanismus. Bylo to znamení, že se všechno změní.

Ale co se stane teď? Všechno měl pod kontrolou. Nehrozilo mu nebezpečí. Nebyla tu pouta, kterých se musel zbavit, nebyly tu dveře, které potřeboval otevřít. Snažil se to ignorovat a ulevilo se mu, když zápach zeslábl.

Zvedl hlavu a zjistil, že ho Gavin pozoruje. Kolem nich se shromáždilo několik dalších chlapců. Jak dlouho tam stál, strnule jako nějaký hlupák? Jeden nebo dva kluci se pobaveně šklebili. Matt se snažil dokončit větu. Ale už nebylo co říct.

„Ubožáku,“ zamumlal Gavin a odešel.

Ostatní chlapci ho následovali a Matt zůstal stát před dveřmi kaple. Bylo půl desáté. Pivní hodina začala.

Tricet mil odtud uzavřela policie celou ulici; oba konce ohraničila modrobílou páskou a obvyklými nápisy: POLICIE – NEVSTUPOVAT.

Muže v bezvědomí objevil mlékař. Ležel na chodníku asi sto metrů od čerpací stanice Shell. Když přijela záchranná služba, zjistila, že ho někdo udeřil tupým nástrojem..., možná kladivem nebo železnou tyčí. Měl frakturu lebky, ale naštěstí to přežije. Utrpěl i další zranění a policie měla za to, že byl spolujezdcem v nějakém nákladním voze. Útočník ho zřejmě vyhodil za jízdy ven.

Snadno ho identifikovali. V zadní kapse měl peněženku s hotovostí a kreditními kartami. To, že mu ji útočník neukradl, automaticky vyloučilo jako motiv krádež. Zavolali jeho ženě ve Felixstowu a odvezli ji na pohotovost do nemocnice, kde muže ošetřovali. Od ní se policie dozvěděla, že Harry Shepherd nebyl spolujezdcem. Seděl za volantem. Pracoval pro firmu Shell a měl

dopravit deset tisíc litrů benzínu k benzinové pumpě nedaleko místa, kde ho našli.

Bylo téměř neuvěřitelné, že policii trvalo celou hodinu, než jim došlo, že něco zmizelo. Samotná cisterna s benzinem. Možná kdyby byla míň nápadná, míň obrovská, všimli by si toho dřív. Ale nakonec si dali dvě a dvě dohromady a začali rychle jednat. Už se obrátili na vedení firmy Shell ve Felixstowu a všem policejním oddělením oznámili poznávací značku vozidla.

Benzin v cisterně měl hodnotu mnoha tisíc liber. To byl důvod, proč řidiče někdo omráčil? Policie v to doufala, protože s běžnou krádeží si dokázala poradit. Rozhodně to bylo mnohem míň zneklidňující než jiné možnosti.

Ale museli je vzít v potaz. Koneckonců, mohlo jít o naprosto odlišný trestný čin. Dejme tomu, že cisternu ukradli teroristé. Místní policie zavolala do Londýna a na záležitost bylo uvaleno informační embargo. Dosud nebyl důvod k panice. Zatímco policie kontrolovala yorkshirské silnice, mlčela. Ale všichni věděli, co je ve hře. Tisíce litrů benzínu můžou způsobit obrovský požár. Nechtěli přiznat, že mají strach.

To dopoledne bylo čím dál horší.

Matt dorazil na první hodinu o pět minut později. Učitelka – slečna Fordová – byla uprostřed výkladu.

„Omlouvám se za pozdní příchod, slečno...“

„Proč jsi přišel pozdě, Matthewe?“

Jak by jí to mohl vysvětlit? Jak by jí mohl říct, že měl před školní kaplí nějaké zlé tušení, které ho na chvíli ochromilo, takže nevěděl, co dělat?

„Zapomněl jsem batoh,“ odpověděl. Lhal. Ale bylo to jednodušší než říct pravdu.

„No, obávám se, že tě budu muset nechat po škole.“ Slečna Fordová si vzdychla. „A teď si běž prosím tě sednout.“

Matt měl lavici úplně vzadu, a přestože upíral oči na podlahu, cítil, že ho cestou k ní všichni pozorují. Slečna Fordová patřila k těm lepším vyučujícím ve Forrest Hill. Byla nenápadná a staromódní, což se k ní svým způsobem hodilo, protože učila dějepis, ale k Mattovi se

chovala laskavě a snažila se mu pomoci, aby si doplnil mezery ve vzdělání. Ten se poctivě snažil látku dohnat a doma přečetl veškerou doporučenou literaturu. Učili se o druhé světové válce a jemu tohle období připadalo mnohem zajímavější než středověcí králové nebo nekonečné seznamy letopočtů. Možná šlo o historii, ale byla důležitá i pro současnost.

A přesto se dnes nedokázal na výuku soustředit. Slečna Fordová jim vyprávěla o Dunkirku v květnu 1940. Matt se snažil její výklad sledovat, ale nedokázal si slova spojit dohromady. Slečna Fordová mu připadala daleko odtud a zdálo se mu to jen, nebo se ve třídě skutečně výrazně oteplilo?

„...armáda byla odříznuta a mnoha lidem v Anglii připadalo, že je válka prohraná...“

Matt se podíval z okna. Opět si uvědomil pronikavý, štiplavý zápach spáleného toustu.

A tehdy to spatřil, jak se to vznáší bez sebemenšího zvuku ve vzduchu. Byl to nějaký tahač. Za volantem seděla postava, ale od čelního skla se odráželo sluneční světlo a Matt ji nedokázal rozeznat. Vozidlo se jako obrovský dravec řítilo z oblohy přímo na školu. Reflektory byly jeho oči, mříž chladiče otevřená tlama. Cisterna, obrovský lesklý stříbrný válec na dvanácti mohutných pneumatikách, mu připadala nekonečně dlouhá. Blížila se čím dál víc. Teď zaplnila celé okno a chystala se ho roztříštit...

„Matthewe? Děje se něco?“

Všichni na něj zírali. Zase. Slečna Fordová přestala vykládat a pozorovala ho se směsicí netrpělivosti a obav.

„Ne, slečno Fordová.“

„Tak přestaň koukat z okna a snaž se soustředit na výklad. Jak jsem říkala, mnoho lidí se domnívalo, že je Dunkirk zázrak.“

Matt několik vteřin čekal a pak se znovu podíval z okna. Třída měla výhled na sportovní centrum, cihlovou budovu na opačné straně hřiště, oddělenou od hlavní části školy silnicí, která příkře stoupala a vedla zpátky do Yorku. Nic po ní nejelo. Byl krásný den. Matt si přitiskl ruku na čelo. Když ji zvedl, měl na dlani pot. Co mu je? Co se to děje?

Nějak se mu podařilo přežít dějepis, pak fyziku a tělocvik. Ale poslední dopolední hodinu měli angličtinu s panem Kingem. Četli Macbetha a Mattovi připadal Shakespeare náročný, i když se cítil v pohodě. Dneska se nedokázal na výklad soustředit – a zdálo se, že pan King má zabudovaný radar, který mu umožňuje zaměřit se na každého, kdo mu nevěnuje pozornost. Trvalo jen pár minut, než na Matta uhodil.

„Nudím tě, Freemane?“ zeptal se s ohavným úšklebkem.

„Ne, pane.“

„Pak mi tedy určitě dokážeš povědět, co jsem právě říkal o těch třech sudičkách.“

Matt zavrtěl hlavou a přiznal se: „Promiňte, pane. Neposlouchal jsem.“

„V tom případě za mnou po hodině přijď.“ Pan King si odhodil z očí pramen vlasů. „Sudičky prozradily Macbethovi jeho budoucnost,“ pokračoval. „A on jim samozřejmě věřil. V shakespearovské době mnoho lidí dosud věřilo na čarodějnictví a černou magii...“

Hodina se neskutečně vlekla, a když konečně zazvonilo, Matt nečekal na trest, který si pro něj pan King připravil. Zdálo se mu, že ve škole je čím dál větší vedro. Sklo v oknech zvětšovalo slunce a oslňovalo ho. Připadalo mu, že zdi se v horku kroutí a tetelí. Ale věděl, že se mu to jen zdá. Byl začátek léta. Když se rozhlédl, bylo jasné, že nikdo ze spolužáků podobné pocity nemá.

Než celá škola přejde silnici a shromáždí se v provizorní jídelně ve sportovním centru na oběd, měli čtvrt hodinovou přestávku. Matta opět napadlo, že zavolá Richardovi a požádá ho o pomoc. Mobilní telefony byly ve Forrest Hill zakázané, ale na protější straně školního dvora se nacházely tři veřejné telefony.

„Matthewe...?“

Matt se otočil a spatřil, že se k němu blíží slečna Fordová, která právě mířila do sborovny.

„Shání tě pan King,“ oznámila mu.

No jistě, že ho shání. Matt ho neposlechl. To mu určitě přinese další problémy.

„Chtěla jsem ti říct, že tvoje poslední písemná práce byla mnohem lepší než ty předchozí,“ pokračovala slečna Fordová. Trochu smutně se na něj dívala. Pak se zamračila. „Nejsi nemocný?“ zeptala se. „Připadáš mi bledý.“

„Ne, nic mi není.“

„No, možná by ses měl zastavit u zdravotnice.“ Řekla už dost. Dokonce ani učitelé ve Forrest Hill nechtěli, aby je s Mattem někdo viděl. Protáhla se kolem něho a pokračovala v cestě.

A v tu chvíli se Matt rozhodl. Nepůjde za zdravotnicí, hubenou, zachmuřenou ženou, která brala každou zmínku o nemoci jako osobní urážku. Ani nezavolá Richardovi. Je načase z Forrest Hill zmizet. Dneska. Ostatní chlapci mu dali jasně najevo, že sem nepatří, hned první den, kdy sem přišel. No, zřejmě měli pravdu. Co dělá na soukromé škole uprostřed Yorkshiru? Jediné, co ho s nimi spojuje, je uniforma, kterou musí nosit.

Na chodbě, hned za dveřmi sborovny, stál odpadkový koš. Matt nesl několik knih, ale teď, aniž o tom přemýšlel, je tam hodil. *Macbeth*. Matematika. Učebnice o druhé světové válce. Pak si rozvázal kravatu a mrsknul ji tam také. Už se cítil lépe.

Otočil se a zamířil k východu.

Na vrcholku kopce se Gwenda Davisová zastavila. Věděla, co musí udělat, ale pořád se k tomu nedokázala přimět. Nesnášela totiž bolest. Když se řízla do prstu, půl hodiny seděla na místě a vykouřila několik cigaret, než byla schopná pohybu. A byla si naprosto jistá, že vlastní smrt ji bude bolet hodně.

Opravdu to dokáže udělat? Školu měla před sebou jako na talíři. Viděla ji skrz čelní sklo. Areál vypadal jako nóbl místo, úplně jinak než střední škola, do které posílala Matta, když u ní bydlel. Nedokázala si představit, že sem Matt může chodit. Vůbec se to k němu nehodilo.

Kolem kaple stálo několik starých budov – ale Gwenda věděla, že tam Matta nenajde. Bude v té velké červené budově vedle fotbalového hřiště. A s ním tam bude spousta dalších chlapců. Škoda, že jich bude muset tolik umřít. Cím víc o tom přemýšlela, tím víc váhala, jestli je to dobrý nápad. Ještě není pozdě. Až dosud zabila jen

jediného člověka – Briana. V posledním okamžiku se rozhodla praštit řidiče cisterny plochou stranou sekery místo ostrím. Choval se k ní přátelsky. Ve skutečnosti mu ani nechtěla způsobit frakturu lebky.

Policie ji stejně nikdy nechytí. Může z benzinové cisterny jednoduše vystoupit a odejít. Možná by to měla udělat.

Z náhlého popudu natáhla ruku a zapnula rádio. Byla jedna hodina. Budou dávat zprávy a ona zjistí, jestli už řidiče našli. Ale z reproduktoru se kupodivu nic neozvalo. Věděla, že je rádio zapnuté. Vycházelo z něho slabé praskání. Ale nikdo nemluvil.

A pak uslyšela jediné slovo.

„Gwendo...“

Ozvalo se z přístrojové desky, z rádia. Věděla, kdo je pronesl, a byla šťastná, že ho slyší. Ale současně se zastyděla. Jak mohla váhat?

„Proč tam tak dlouho sedíš?“ zeptal se Rex McKenna.

„Já nevím...“, zamumlala Gwenda.

„Chceš to vzdát, co, ty zlobivá holčičko?“ Po těch slovech se Gwenda zachvěla. Tohle dělal i v televizi. Choval se k dospělým jako k dětem. Byla to nedílná součást jeho jednání.

„Nechci umřít,“ hlesla.

„To chápu, Gwendo. Ani já nechci umřít. Ani ostatní lidé. Ale někdy to tak prostě musí být. Někdy nemáš na vybranou.“

„Nemám na vybranou?“ opakovala Gwenda. Po tváři jí stekla slza. Spatřila se ve zpětném zrcátku, ale to jí jen řeklo, co už věděla. Vypadá staře a zanedbaně. Na kabátě má zaschlou krev. Je bledá jako stěna.

„Nemáš, zlato,“ odpověděl Rex. „Je to podobné jako *Kolo štěstí*. Zatočíš jím a padne ti číslo. Nemůžeš to nijak ovlivnit.“ Povzdychl si. „Když mám být upřímný, celý svůj život jsi tak trochu promarnila. Ale teď jsi dostala šanci vykonat něco důležitého. Potřebujeme, aby ten kluk umřel. Matthew Freeman. A ty jsi člověk, kterého jsme k tomu vybrali. Tak se do toho pusť! A neboj se. Za chvíli bude po všem.“

Gwenda věděla, že na ni Rex McKenna mrkl. Poznala mu to na hlase.

Rádio opět ztichlo, ale už nebylo co dodat. Gwenda nastartovala, přitiskla nohu na pedál plynu a zařadila jedničku.

Matt odcházel. Viděl dvoukřídle dveře na konci chodby, kterou po obou stranách lemovaly nástěnky. Všude byli studenti, kteří se chystali k odchodu na oběd, ale tentokrát si ho nevšimli. Ani nikdo z nich nezaregistroval, že hodil knížky do odpadkového koše. Zmocnila se ho euforie. Bez ohledu na to, co se stane, bude šťastný, až z Forrest Hill vypadne.

A pak to zase ucítil. Spálený toust. A v tom okamžiku se rozlétly dveře dokořán, a zatímco Matt v hrůze přihlížel, řítila se k němu ohnivá řeka, valila se chodbou, odlupovala omítku ze stěn a spalovala vše, co jí překáželo v cestě. Uprostřed chodby stáli dva chlapci a najednou byli černí, kostry, rentgenové snímky lidí, kterými byli předtím. Jako by se Forrest Hill proměnila v peklo. Matt spatřil, jak v mžiku shořelo několik dalších studentů, příliš rychle na to, aby některý z nich stačil vykřiknout. Zuhelnatěli na místě. A pak se dostal oheň k němu; Matt ucukl a čekal na vlastní smrt.

Ale nezemřel.

Plameny zmizely.

Musel zavřít oči. Když je znovu otevřel, všechno bylo přesně takové jako předtím. Do jedné hodiny zbývaly dvě minuty. Dopolední vyučování skončilo. Všichni mířili na oběd. Prostě si to jen představoval.

Až na to, že Matt věděl. Jeho bujná fantazie za to nemohla.

Koneckonců, mohl by jednoduše ze školy odejít. Požár zatím nevypukl, ale schylovalo se k němu. Cítil to od chvíle, kdy sem dneska přišel.

Rozhlédl se. Zazvonilo na oběd. Zvonek mu napověděl, co musí provést. Udělal tři kroky a našel požární hlásič, chráněný skleněným panelem a přimontovaný na zdi. Rozbil sklo loktem a palcem stiskl tlačítko.

Školou se okamžitě rozlehlo mnohem hlasitější zvonění. Všichni se zastavili, začali se po sobě dívat, usmívali se a přemítali, co se děje. Zvuk požárního poplachu znali. Často evakuaci nacvičovali.

Ale jako by nikdo nechtěl učinit první krok z obavy, aby se nezesměšnil.

„Hoří!“ vykřikl Matt. „Utíkejte!“

Jeden nebo dva chlapci proběhli kolem něho, ven z dvoukřídlých dveří a zpátky na opačnou stranu školní budovy. Hlavním shromažďovacím místem bylo fotbalové hřiště vedle kaple. Jakmile se dalo do pohybu několik prvních studentů, ostatní je následovali. Matt slyšel, jak se otevírají a bouchají dveře. Všichni se vyptávali, co se děje, ale zvonění bylo tak hlasité, že Matt nedokázal rozeznat jediné slovo.

Potom se objevil pan O'Shaughnessy. Zástupce ředitele vypadal rozčileně. Nikdy se netvářil vesele, ale teď se výhružně mračil. Na obvykle bledých tvářích mu naskákaly červené skvrny. Spatřil Matta, jak stojí vedle požárního hlásiče. Přejel po něm očima a všiml si rozbitého skla.

„Freemane!“ zvolal. Musel zahulákat, aby ho Matt slyšet. „To jsi udělal ty?“

„Ano.“

„To ty jsi spustil poplach?“

„Ano.“

„Kde hoří?“

Matt neodpověděl.

Pan O'Shaughnessy si vyložil jeho mlčení jako přiznání viny. „Jestli je to zlomyslný žert, čekají tě velké problémy!“ zahromoval. A pak se zeptal na takovou hloupost, že se Matt málem rozesmál. „Proč nemáš kravatu?“

„Myslím, že byste měl opustit budovu,“ řekl Matt.

Nic jiného ani dělat nemohl. Poplach se dal vypnout pouze v ředitelně a jenom se souhlasem hasičů. Pan O'Shaughnessy chytil Matta za paži a s dalšími chlapci v patách vyšli ze školy. Během několika minut byla budova prázdná. Ze sportovního centra na opačné straně silnice vyběhly kuchařky. Za nimi se vyřítilo několik chlapců, kteří dorazili na oběd dřív. Přeběhli přes silnici a připojili se k ostatním studentům, kteří se zatím shromáždili na fotbalovém hřišti. Byli s nimi učitelé a snažili se mezi ně vnést nějaký řád. Všichni se rozhlíželi a pátrali po požáru nebo alespoň po troše kouře,

ale už se šířila šuškanda, že ten poplach je klukovina a má ji na svědomí Matthew Freeman. Na hřišti byl i ředitel, malý, podsaditý muž s postavou hráče ragby a přezdívkou Buldok. Když spatřil svého zástupce, který stál vedle Matta, dlouhými kroky k němu zamířil.

„Nevíte, co se děje?“ zeptal se.

„Obávám se, že vím, pane řediteli, je to planý poplach,“ odpověděl O'Shaughnessy.

„No, to mi spadl kámen ze srdce!“

„To chápu.“ O'Shaughnessy přikývl. „Ale spustil ho tenhle chlapec. Schválně. Jmenuje se Freeman a...“

Ale ředitel ho už neposlouchal. Matt se pomalu otočil, aby zjistil, co se děje. Zástupce ředitele udělal totéž.

A spatřili, jak se z kopce řítí cisterna s nápisem Shell. Okamžitě jim bylo jasné, že něco není v pořádku. Cisterna kličkovala po silnici, jako by byla neovladatelná. Matt zahlédl postavu, která seděla za volantem – byla to žena s divokým výrazem v očích a rozčuchanými vlasy. Okamžitě ji poznal a v tu chvíli mu došlo, že žena přesně ví, co dělá, a že sem přijela hlavně kvůli němu.

Gwenda Davisová upírala pohled na sportovní centrum, kde se podle Rexe McKenny sejde celá škola k obědu. Benzinová cisterna se teď vzdalovala od fotbalového hřiště. Zatímco ji Matt sledoval, sjela ze silnice, prolétla živým plotem a řítila se přes sportoviště. Matt viděl, jak se pneumatiky boří do trávníku.

Cisterny si všimlo i několik dalších chlapců. Otočili se a ukazovali na ni. Nebylo pochyb o tom, co se stane.

Cisterna narazila do zdi sportovního centra a bez zastavení jí projela. Čelní sklo se roztříštilo a Gwenda, kterou zasypalo hroustící se zdivo, na místě zemřela. Tanker se řvoucím motorem pokračoval v cestě do budovy, až zmizel z dohledu. Na okamžik zavládlo ticho. Potom všechno vybuchlo. K nebi vyrazila ohnivá koule a do všech směrů se rozlétly stovky dlaždic. Koule stoupala stále výš a výš a spolu s ní se zvedala obrovská pěst černého kouře, která málem prorazila samotnou oblohu. Matt zvedl ruku, aby si chránil obličej. Dokonce i z téhle vzdálenosti cítil šílený žár, který vydávaly tisíce litrů hořícího benzínu. Ze zdemolované budovy šlehaly plameny a

dopadaly na trávník, stromy, silnici a hlavní školní budovu a všechno zapalovaly. Bylo to jako ve válce.

Matt věděl, že je od smrti dělilo pouhých pár minut. A kdyby byla celá škola ve sportovním centru, kdyby se jako obvykle řadili do fronty na oběd, zahynuly by stovky dětí.

Ředitel školy si uvědomil totéž. „Panebože!“ zaúpěl. „Kdybychom byli uvnitř...!“

„On to věděl!“ Pan O’Shaughnessy Matta pustil a o krok couvl. „On to věděl, ještě než se to stalo,“ zašeptal. „Freeman to věděl.“

Ředitel školy se na Matta vytřeštěně podíval.

Matt zaváhal. Nechtěl tu zůstat ani o minutu déle. V dálce už slyšel sirény.

Dal se do pohybu. Šest set padesát studentů mu uhnulo z cesty a vytvořilo uličku, aby mohl projít. Matt mezi nimi zahlédl Gavina Taylora. Na zlomek vteřiny se jejich oči setkaly. Gavin brečel. Matt nevěděl proč.

Všichni mlčeli, když kolem nich procházel. Mattovi už bylo fuk, co si o něm myslí. Jedno bylo jisté. Nikoho z nich už nikdy neuvidí.

DENÍK

„Nemusels to dělat,“ řekl Richard.

Promluvil poprvé od chvíle, kdy vlak vyjel z nádraží. Matt seděl proti němu a hlavu měl zabořenou do knížky, kterou si na nádraží koupil. Byla zábavná, ale Matt se nedokázal donutit k úsměvu. Minulou hodinu skákal z odstavce na odstavec, ale příběh ho prostě nezaujal.

„Matte...?“ začal Richard znovu.

Matt knížku zaklapl. „Viděls, co se stalo ve Forrest Hill,“ prohlásil. „Udělala to Gwenda! Přijela mě zabít a zabila by i další lidi ve škole, kdybych je nevaroval.“

„Ale tys je nevaroval. Tys jim zachránil život.“

„Jo. A všichni mi za to běželi poděkovat.“ Matt se díval z okna a sledoval ubíhající krajinu. Po okně se pomalu, zleva doprava, plazily kapky deště. „Nemůžu se vrátit,“ namítl. „Nechtějí mě tam. A já nemám kam jít. Slečna Ashwoodová měla pravdu. Krkavčí bránou to neskončilo. A podle mě to neskončí nikdy.“

Byl to druhý den po zničení školy. Hořící benzin se rozšířil z tělocvičny na staré budovy, a než dorazili hasiči, moc toho nezbylo. Tou dobou byl už Matt v bytě v Yorku, kde na něj čekal šokovaný Richard, který už slyšel první zprávy v rádiu. Škola udělala všechno pro to, aby se o Mattovi nepsalo v novinách – a naštěstí zatím nikdo neznal totožnost té šílené ženy, která cisternu s benzinem řídila. Ale bylo tu příliš mnoho svědků, příliš mnoho studentů ochotných mluvit. A všechny titulky hlásaly stejnou, naprosto nepravděpodobnou historku:

CHLAPEC PŘEDVÍDÁ ŠKOLNÍ KATASTROFU

ŠKOLU ZACHRAŇUJE CHLAPEC S JASNOVIDECKÝMI SCHOPNOSTMI

VIDĚL STUDENT FORREST HILL BUDOUCNOST?

Naštěstí nikdo neměl Mattovu fotografii – až na jeden nejasný, téměř neidentifikovatelný snímek, vyfocený mobilním telefonem. A než vyšly první noviny, Richard s Mattem už byli pryč. Richard zavolal Susan Ashwoodové, a ta pro ně v Leedsu zařídila „bezpečné místo“ – prázdný byt, v němž zůstali přes noc. A nakonec Matt souhlasil, že pojedou do Londýna na schůzku s Nexem, přesně jak po něm chtěli. Když o tom později uvažoval, připadalo mu, že to bylo nevyhnutelné.

„Mělo se to stát. Bylo to naplánované...“

Susan Ashwoodová to také řekla. Mluvila o objevení deníku španělského mnicha. Ale stejně tak mohla mluvit o Mattovi. Začínalo mu připadat, že každý jeho krok je předurčen. Nezáleželo na tom, co chtěl on. Někdo někde s ním měl jiné plány.

„Snad to dobře dopadne,“ prohodil Richard. „Musíš se jen sejít s tím Williamem Mortonem, přesvědčit ho, aby předal deník Nexu, a pak se spolu můžeme vrátit do Yorku nebo odjet někam jinam a začít znovu.“

„Ty si opravdu myslíš, že to bude tak snadný?“ zeptal se Matt.

Richard pokrčil rameny. „Když má člověk strach, pak není snadný nic,“ namítl. „Ale nezapomeň, Matte, že pořád ještě rozhoduješ ty. Ať tě budou žádat o cokoli, musíš prostě odmítnout.“

Na nádraží na ně čekal taxík a odvezl je do hotelu ve Farringdonu. Matt Londýn skoro neznal. Poprvé ho navštívil v doprovodu policejní eskorty, kdy ho vozili do kanceláře a zase zpátky, aniž měl čas vstřebat jeho atmosféru. Farringdon byl stará čtvrť, která jako by se s blížícím se večerem vracela do minulosti. Byly tu úzké pasáže, plynové lampy a tu a tam dokonce ulice dlážděné kočičími hlavami. Matta by nepřekvapilo, kdyby vzduch náhle prořizlo ječení sirén ohlašujících nálet. Byl to Londýn, který viděl ve filmech odehrávajících se během druhé světové války.

Hotel byl malý a tak diskrétní, že ani neměl na vstupních dveřích jméno. Richard s Mattem dostali pokoje ve třetím patře – které jim samozřejmě zaplatil Nexus. Ubytovali se a sjeli výtahem do jídelny v přízemí na časnou večeři. Když se objevil pan Fabian,

tentokrát v tmavém obleku a černých, oslnivě nablýskaných botách, ještě jedli.

„Dobrý večer,“ pozdravil je. „Nexus mě požádal, abych vás doprovodil na schůzku. Ale nejdřív v klidu dojezte. Máme spoustu času. Nevadilo by vám, kdybych si přisedl?“

Odtáhl si třetí židli a posadil se.

„Je to daleko?“ zeptal se Richard.

„Ne. Kousek odtud.“ Fabian měl dobrou náladu. Vypadalo to, že zapomněl, jak skončilo jejich poslední setkání.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ ozval se Richard.

„Prosím. Klidně se ptejte.“

„Nic o vás nevím. Jen jste mi kdysi řekl, že bydlíte v Limě...“

„Ve skutečnosti bydlím v Barranku. To je limské předměstí.“

„Ale čím se živíte? Proč si vás Nexus vybral? Máte ženu a děti?“

Fabian si při zmínce o Nexu přitiskl prst na rty, ale v jídelně kromě nich nikdo jiný nebyl, a tak se uvolnil. „Rád vám na vaše otázky odpovím,“ pronesl. „Ne. Nejsem ženatý. Tedy zatím. Pokud jde o mé povolání, jsem spisovatel. Napsal jsem mnoho knih o své zemi, jejích dějinách a archeologii. Tak jsem se dostal do kontaktu s Nexem. Byl jsem dobrým přítelem profesora Drávída. To on mě do Nexu přivedl.“

Richard s Mattem dojedli. Do jídelny přišel číšník, aby odnesl talíře.

„Jestli jste připraveni...,“ začal Fabian.

„Ved'te nás!“ odpověděl Richard.

Vyšli z hotelu na ulici a asi po pěti minutách svižné chůze dorazili k jednoduchým tmavým dveřím, které se nacházely mezi budovou realitní kanceláře a kavárnou. Fabian vytáhl klíč, odemkl je a úzkou chodbou a po krátkém schodišti je zavedl nahoru. První patro bylo modernější než zbytek budovy, s dveřmi z tmavého skla a bezpečnostními kamerami. Matt měl dojem, že vešli do soukromého domu, ale vyšší poschodí připomínalo spíš kancelář. Na podlaze ležel vysoký koberec, dveře byly zavřené, všechno bylo tiché a tajemné.

„Tudy.“ Fabian ukázal rukou a jedny dveře se jako mávnutím kouzelné hůlky automaticky odsunuly. Za nimi se nacházela místnost

s dlouhým stolem, kolem něhož mlčky sedělo jedenáct lidí. Čekali na ně. Fabian vešel dovnitř a posadil se vedle Susan Ashwoodové. U stolu byly dvě prázdné židle.

Jedna pro Matta a jedna pro Richarda.

„Pojďte dál, prosím.“ Matt si nebyl jistý, kdo z přítomných promluvil. Jen si uvědomoval, že ho všichni pozorují. Cítil, že začíná rudnout. Nebyl rád středem pozornosti a tohle bylo rozhodně divné. Zírali na něj, jako by byl filmová hvězda. Měl dojem, že každou chvíli začnou tleskat.

Richard vešel do místnosti. Matt ho následoval a dveře se za nimi tiše zavřely.

Tak tohle je Nexus! Matt si letmo prohlédl dvanáct lidí, kteří seděli kolem stolu. Teď, když se k nim připojil Fabian, tu bylo osm mužů a čtyři ženy. Dva muži měli tmavou pleť. Jeden vypadal jako Číňan. Věkové rozpětí sahalo od třiceti do sedmdesáti. Nejstarší osoba v místnosti na sobě měla kněžský kolárek a kříž: biskup. Všichni byli elegantně oblečení. Matt si je dovedl představit, jak sedí společně v divadle, nebo možná v opeře. Všichni se tvářili vážně. Nikdo z nich se neusmíval.

Samotná kancelář byla dlouhá a úzká, s jediným oknem, které vedlo na ulici. Sklo bylo kouřové, takže nikdo zvenčí nemohl vidět dovnitř. Nábytek byl očividně drahý, ale v místnosti nebyly obrazy ani doplňky, jen mnoho hodin ukazujících různý čas a nějaké mapy. Matt se uvelebil na nejbližší židli a snažil se vyhnout upřeným pohledům. Ale Richard ne. Ten stál dosud u dveří a ohromeně se rozhlížel.

„Vás znám!“ pronesl. Ukázal na zamračeného muže v dokonale padnoucím obleku, který seděl vzpřímeně jako pravítko. „Jste policista. Jmenujete se Tarrant. Nemám pravdu? Zastáváte vysoké místo v New Scotland Yardu. Viděl jsem vás v televizi.“ Otočil se k ženě, která seděla vedle něho. Byla exkluzivně oblečená a měla zrzavé vlasy, které byly zcela určitě obarvené. Na krku jí visely dvě šňůry perel. „A vy jste Nathalie Johnsonová.“

To jméno znal dokonce i Matt. Často je vídal v novinách. Někdy ji nazývali Bill Gates v sukních. Zbohatla na počítačích a patřila k nemovitějším ženám na světě.

„Neobtěžujme se jmény, pane Cole,“ prohodila. Měla americký přízvuk. „Posaďte se, prosím, ať můžeme začít.“

Richard si sedl vedle Matta. Nedokázal odhadnout, kdo poradu řídí. Slečna Ashwoodová seděla v čele stolu, ale jako jednoznačný vůdce se nikdo nechoval. Také ho napadlo, že někdo v místnosti je určitě nový. Fabian mu řekl, že Nexus má dvanáct členů, a skutečně je tu dvanáct mužů a žen. Ale kdysi byl členem organizace také profesor Drávid, a ten nedávno zemřel. Evidentně ho už nahradili.

„Jsme ti nesmírně vděční, že jsi přijel do Londýna, Matte,“ spustil další muž. Měl australský přízvuk. Byl oblečený ležérněji než ostatní – v košili rozepnuté u krku a s vyhrnutými rukávy. Bylo mu kolem čtyřiceti, měl světlou pleť a oči podlité krví jako člověk, který strávil mnoho hodin v letadle. „Vím, že tu nechceš být, a my bychom tě o to nežádali, kdyby existovala jiná možnost.“

„Musíš nám dovolit, abychom tě chránili,“ ozvala se slečna Ashwoodová. Ruce jí spočívaly na stole, ale měla je zatáté v pěst. „Málem jsi ve Forrest Hill zemřel. To se nesmí stát. Jsme tu jen proto, abychom ti pomáhali.“

„Myslel jsem, že Matt má pomáhat vám,“ namítl Richard.

„Musíme si pomáhat navzájem,“ pokračoval Australan. „Nevíme spoustu věcí, ale jedno je jisté: situace se bude zhoršovat. Bude horší, než si dokážete představit. Důvod, proč se tu Nexus dneska večer sešel, je, že s tím chceme něco udělat.“

„S čím? O čem to mluvíte?“ zeptal se Richard.

„O třetí světové válce,“ oznámila slečna Ashwoodová. „Strašnější, než ty dvě války před ní. Vlády bez kontroly. Zkáza a smrt po celé planetě. Nevíme přesně, jak bude budoucnost vypadat, pane Cole. Ale stále si myslíme, že tomu neštěstí dokážeme zabránit.“

„S tvojí pomocí.“ Biskup kývl na Matta.

„Poslyšte, jednu věc si ujasněme,“ řekl Richard. „Matta ani mě nezajímá smrt a zkáza. Nezajímají nás světové války. Jen potřebujeme někde najít místo, kde bychom mohli v klidu žít, protože právě teď to v Yorkshiru zřejmě nepůjde a my se nemáme na koho jiného obrátit.“

„Kvůli té benzinové cisterně, která vjela do Forrest Hill...?“ poznamenal policista. Nechal tu otázku viset ve vzduchu.

„Řídila ji moje teta,“ přisvědčil Matt. „Gwenda Davisová. Viděl jsem ji za volantem.“ Zachvěl se. Věděl, že to byla ona, i když mu všechno říkalo, že to není možné. Neměl ji rád, celá ta léta, co ji znal. Ale nikdy se nechovala jako zrůda. Až teď.

„Tvoje teta...?“ opakoval Australan.

„Jo.“

Ta zpráva vyvolala v místnosti neklid. Dvanáct členů Nexu si mezi sebou šeptem vyměnilo pár slov a Matt si všiml, že Fabian si něco píše do diáře.

„Nevěděla, co dělá,“ prohlásila Susan Ashwoodová. „Ukrást benzinovou cisternu a najít cestu k tobě do školy..., to by sama nezvládla.“

„Staří,“ zamumlal Fabian tiše.

„Samozřejmě. Pomohli jí. Ovlivnili ji. Možná ji k tomu přinutili. Ale nepochybně v tom měli prsty.“

„Dobře,“ přerušil je Richard. „Chcete, abychom se setkali s tím mužem... Williamem Mortonem. Matt s tím souhlasil. Ale na rovinu vám říkám, jestli to znamená, že se ocitne v nebezpečí...“

„To je to poslední, co bychom chtěli,“ namítla Američanka. Předklonila se, takže jí dlouhé vlasy spadly do očí. Bylo jí kolem padesáti, ale očividně utratila spoustu peněz za to, aby vypadala mladší. „Dobře, Richarde. Nebude vám vadit, když vám tak budu říkat, že ne? Vyložme si karty na stůl. Potřebujeme Matta, aby se zítra ve dvanáct hodin sešel s Williamem Mortonem, protože je to jediný způsob, jak ho můžeme přimět, aby nám předal deník. Ale Matt je důležitější než ta kniha. Právě teď, pokud je skutečně tím, kým je, je to nejdůležitější dítě na světě.“

„Řekli jste Mortonovi, že Matt je jedním z Pětice,“ řekl Richard. Mluvil pomalu, protože zvažoval každé slovo. „A Morton se s ním chce sejít, aby zjistil, jestli je to pravda. Ale jak to udělá? Bude se Matt muset podívat do budoucnosti nebo něco vyhodit do povětří, aby mu to dokázal?“

„Nevíme,“ odpověděla Nathalie. „Nezapomeňte. On deník četl. My ne. Zřejmě toho ví víc než my.“

„My jen víme, že má strach,“ ozvala se slečna Ashwoodová. „Má strach z muže z Jižní Ameriky, s nímž jednal. A má strach z toho, co si přečetl v samotném deníku. William Morton si uvědomil, že narazil na něco většího a temnějšího než všechno, s čím se až dosud setkal, a hledá východisko.“

„Kde se se mnou chce sejít?“ zeptal se Matt.

„Nejdřív nám to nechtěl říct.“ Tentokrát se ujal slova Francouz. Byl štíhlý, prošedivělý a vypadal jako právník. „Hovoří s námi pouze přes mobil a nemáme tušení, kde se skrývá. Ale teď se zmínil o kostelu, který stojí nedaleko odsud.“

„Jde o kostel svaté Meredith na Moore Street,“ upřesnila slečna Ashwoodová.

„Bude tam zítra v poledne. Setká se s tebou, ale jen s tebou samotným...“

„Matt tam sám nepůjde,“ namítl Richard.

„Morton nám řekl, že bude vyhlížet chlapce,“ prohlásil Francouz. „Neřekli jsme mu, jak Matt vypadá, ale je nepravděpodobné, že se v tu dobu budou kolem kostela pohybovat další čtrnáctiletí chlapci. Dohoda je prostá. Pokud Matt nebude sám, monsieur Morton zmizí. Už ho nikdy neuvidíme. A ať je ten muž z Jižní Ameriky kdokoli, Morton ten deník předá jemu.“

„Proč právě tenhle kostel?“ chtěl vědět Richard. „To je divné místo na schůzku. Proč ne restaurace, kavárna nebo tak něco?“

„Morton na tom trval,“ odpověděla Nathalie. „Podle mě se dozvíme odpověď na tuhle otázku, až tam Matt dorazí.“

„Možná je o tom kostele zmínka v deníku,“ nadhodil biskup. „Čirou náhodou je svatá Meredith jedním z nejstarších kostelů ve městě. Stojí na tom místě od středověku.“

„A kde berete jistotu, že tam Mattovi nic nehrozí? Podle toho, co víme, se tenhle záhadný jihoamerický obchodník, nebo kdo to vlastně je, s Mortonem už zkontaktoval. Celé to může být past.“

„To nechte na mně,“ ozval se policista. Richard měl pravdu. Jmenoval se Tarrant a byl zástupcem komisaře, jedním z nejvýše postavených policejních důstojníků v Londýně. „Budu mít přístup ke všem bezpečnostním kamerám v celé Moore Street. Do kostela jít

nemůžeme, ale umístím v jeho bezprostřední blízkosti stovku policistů. Stačí jediné moje slovo a vtrhnou dovnitř.“

„Ale já pořád nechápu, co se stane,“ ozval se Matt. „Ten pán – William Morton – se se mnou sejde. Možná mi položí pár otázek. Ale co pak? Dá mi ten deník?“

„Tvrdil, že nám ho prodá, pokud ti uvěří,“ vysvětlila Nathalie. „Nedá ho nikomu! Pořád mu jde o peníze.“

Rozhostilo se ticho.

Richard se obrátil k Mattovi. „Chceš tam jít?“ zeptal se.

Matt zavrtěl hlavou. „Ne, nechci,“ odpověděl. Rozhlédl se kolem stolu. Všichni se na něj dívali. Viděl, jak se jeho obličej odráží v černých brýlích Susan Ashwoodové. „Ale půjdu tam,“ pokračoval. „Když mi za to slíbíte něco na oplátku.“

„Co chceš?“ zeptal se Australan.

„Vy všichni máte velký vliv. Zařídili jste, aby Richardův článek o Omeze 1 nevyšel v novinách. Takže by pro vás neměl být problém sehnat mu práci tady v Londýně.“

„Matte...,“ začal Richard.

„To jsi vždycky chtěl,“ přerušil ho Matt. „A já chci chodit do obyčejný školy. Do Forrest Hill se nevrátím. Chci, abyste mi slíbili, že když ten deník dostanete, necháte mě na pokoji.“

„Nejsem si jistý, jestli ti tohle můžeme slíbit,“ namítl Fabian. „Jsi součástí toho všeho, Matte. Copak to nechápeš?“

„Ale pokud existuje nějaký způsob, jak tě z toho vynechat, uděláme to,“ ozvala se slečna Ashwoodová. „Nelíbí se nám to o nic víc než tobě, Matte. Nikdy jsme neměli v úmyslu přivést tě sem.“

Matt přikývl. „Tak jo.“

Rozhodnutí bylo učiněno, ale ani teď nebyl Matt přesvědčen, že je učinil on. Později večer, když ležel v posteli ve třetím patře hotelu, se uklidňoval, že brzy bude po všem. Setká se s Mortonem. Získá deník. A tím to skončí.

Ale nějak tomu nevěřil.

Všechno, co se během posledních dnů přihodilo, se stalo proti jeho vůli. A příště to bude stejné. Není z toho úniku. Musí si na to zvyknout. Kolem něho existují zvláštní síly, a ty ho nenechají nikdy uniknout.

Deset tisíc mil od Londýna přicházel ke stolu muž.

Tady, ve městě Ica, které leželo jižně od hlavního města Peru Limy, bylo odpoledne. V Peru bylo o šest hodin míň než ve Velké Británii. Slunce na obloze oslnivě svítilo, a protože místnost s dlážděnou podlahou, která přecházela za řadou sloupů v nádvoří, měla otevřená okna, zalévalo ji jasné světlo. Větrák, který se lenivě otáčel vysoko pod stropem, vzduch po pravdě řečeno neochlazoval, ale aspoň takovou představu vyvolával. Muž slyšel tiché šumění vody. Vycházelo ze staré fontány na nádvoří, kolem níž se popelilo několik slepic. Všude rostly květiny a jejich vůně se těžce vznášela ve vzduchu.

Muži bylo padesát sedm let a měl na sobě oblek z bílého lnu, který na něm nepřírozeně visel, jako by byl dosud v šatníku. Pohyboval se pomalu a namáhavě; natáhl ruce, aby se opřel o židli, a pak se na ni nemotorně posadil.

Tělo mu nesloužilo.

Byl nepřírozeně vysoký – měřil skoro 190 centimetrů –, ale nadměrnou výšku mu přidávala hlava, která byla dvakrát delší, než by měla. Byla obrovská, s očima umístěnýma tak vysoko, že každý jiný člověk by je měl uprostřed čela. Z lebky mu trčelo několik bezbarvých chomáčů, ale převážně byl plešatý a celou pokožku mu pokrývaly jaterní skvrny. Nos mu sahal až k ústům, která působila vzhledem ke všemu ostatnímu nesmírně drobně. Dětská ústa v dospělém obličejí. Když se muž pohnul, na krku mu zacukal sval. Očividně měl co dělat, aby tak obrovskou váhu udržel.

Ten muž se jmenoval Diego Salamanda a byl ředitelem jedné z největších firem v Jižní Americe. Salamanda News International vybudovala říši novin a časopisů, televizních stanic, hotelů a telekomunikací. Někteří lidé tvrdili, že SNI vlastní celé Peru. A Diego Salamanda byl jejím výhradním majitelem, ředitelem a jediným držitelem akcií.

Hlavu mu protáhli záměrně. Šlo o metodu starou více než tisíc let. Některé dávné peruánské kmeny si vybíraly novorozeňata, o kterých se domnívaly, že jsou „zvláštní“, a nutily je žít s hlavou upevněnou mezi dvě dřevěná prkna. To zapříčinilo její abnormální

růst. Považovaly to za výsadu. Salamandovi rodiče věděli, že je jejich dítě zvláštní, a tak mu udělali totéž.

A on jim byl za to vděčný.

Způsobili mu bolest. Vytvořili z něho stvůru. Znemožnili mu prožít normální lidský vztah. Ale měli pravdu. Už v den, kdy se narodil, poznali, že je obdařen nadpřirozenými schopnostmi.

Zazvonil telefon.

Salamanda namáhavě natáhl ruku a zvedl sluchátko. Vypadalo směšně, příliš titěrně, když si je přitiskl k uchu.

„Ano.“ Nemusel se představovat. Bylo to soukromé číslo, které znala jen hrstka lidí. A ti věděli, komu volají.

„Zítra ve dvanáct,“ oznámil hlas na druhém konci linky. „Bude v jednom londýnském kostele. Je zasvěcen svaté Meredith.“

„Dobře.“ Oba hovořili anglicky. Tenhle jazyk Salamanda používal při všech obchodních jednáních.

„Co chcete, abych udělal?“ zeptal se hlas.

„Už jste udělal dost, příteli. A dostanete odměnu. Ted' už to nechte na mně.“

„Co máte v plánu?“

Salamanda se odmlčel. V podivně bezbarvých očích se mu ohavně zablesklo. Neměl rád, když mu někdo kladl otázky. Ale byl v dobré náladě. „Zabiju pana Mortona a vezmu si deník,“ odpověděl.

„A ten kluk?“

„Jestli tam ten kluk bude, samozřejmě zabiju i jeho.“

KOSTEL SVATÉ MEREDITH

Kostel stál za Shoreditchem, v zapomenutém koutě Londýna, který ve skutečnosti Londýn ničím nepřipomínal. Ve škole se Matt dozvěděl o bombardování britských měst německým letectvem – kdy německé bombardéry zničily obrovské části města, zejména East End. Učitelé mu ale neřekli, že prázdná místa a trosky nahradily moderní betonové kancelářské budovy, mnohaposchoďová parkoviště, krámky s veteší a široké, anonymní dálnice, po nichž se valí nekonečný proud aut, hlučný a strašlivě pomalý.

Odvezli ho sem taxíkem a vysadili ho na konci Moore Street, což byla špinavá ulička mezi hostincem a prádelnou. Kostel stál na jejím dolním konci a působil smutným, nepatřičným dojmem. I jej poničily bomby. Někdy během minulých dvaceti let dostal novou věž, která se však nehodila ke kamenným sloupům a klenutému vstupu. Byl překvapivě velký a kdysi dávno, když se tyčil uprostřed prosperující komunity, musel vypadat impozantně. Ale lidé se odstěhovali a kostel vyhlížel zchátrale a opuštěně.

Matta opět napadlo, proč si starožitník William Morton vybral k jejich schůzce právě tohle místo. Ale aspoň se snadno poznají. Kolem bylo jen pár lidí – a rozhodně ani stopa po stovce ozbrojených policistů, o kterých mluvil zástupce komisaře. Zatímco Matt kráčel uličkou ke kostelu, otevřely se dveře hostince a vrávoravým krokem z nich vyšel vousatý muž se zlomeným nosem. Bylo teprve poledne, ale on už byl opilý. Nebo měl možná ještě kocovinu ze včerejška. Matt zrychlil krok. V kapse měl mobilní telefon, a kdyby potřeboval pomoci, Richard Cole byl jen pár minut odtud. Nebál se. Jen to chtěl mít co nejdřív za sebou a žít zase normálně.

Když došel ke dveřím kostela, blesklo mu hlavou, jestli se vůbec dostane dovnitř. Dveře byly masivní a působily dojmem, že jsou zamčené. Matt natáhl ruku a pověsil se na kliku. Byla studená a těžká. Neochotně, se zaskřípěním povolila. Dveře se otevřely a Matt vstoupil do kostela, z jasného denního světla do zvláštního potměšilého interiéru. Slunce zmizelo. Hučení aut utichlo. Matt nechal dveře otevřené, ale samy se za ním zaklaply. Když dřevěná deska narazila do zárubní, prázdným prostorem se rozlehlo zadunění.

Matt stál na konci chrámové lodi, která se táhla k vzdálenému oltáři. V kostele chybělo elektrické osvětlení a vitrážová okna byla buď moc zaprášená, nebo příliš tmavá, aby dovnitř proniklo světlo. Ale cestu dopředu osvětlovalo asi tisíc svíček, jež v malých hloučcích blikaly u kaplí a výklenků, které lemovaly strany kostela. Když se Matt v šeru rozkoukal, rozeznal různé postavy, hlavně starší muže a ženy. Klečeli v lavicích nebo se skláněli před náhrobky a vypadali jako duchové, kterým se podařilo uniknout z katakomb pod podlahou chrámu.

Stísněně polkl. Líbilo se mu to čím dál míň a litoval teď, že netrval na tom, aby ho Richard doprovodil. Novinář chtěl, ale Fabian a ostatní členové Nexu byli proti tomu. Matt měl přijít na schůzku sám. Tak se s Williamem Mortonem domluvili, a kdyby porušili slib, možná by ho už nikdy neviděli.

Matt se rozhlédl, ale starožitníka nikde nespapřil. Pamatoval si obličej, který viděl na DVD disku. Alespoň bude vědět, jak Morton vypadá, až se rozhodne ukázat. Kde je? Asi se schovává někde ve tmě. No, to má logiku. Chce si ověřit, jestli je Matt sám. Kdyby s ním někdo přišel, z kostela určitě existují únikové cesty. Morton může vyklouznout, aniž by si ho někdo všiml.

Matt pokračoval v cestě k oltáři kolem vyřezávané kazatelny, která měla tvar orla. Kněz hovořil ke svým ovečkám z místa nad jeho roztaženými křídly. Stěny kostela zdobily obrazy. Světec zasažený mnoha šípy, Další vpletený do kola. Krucifix. Proč musí být náboženství tak temné a kruté?

Když došel přímo před oltář, k apsidě, kde se protínalo východní a západní křídlo a vytvářelo kříž, jeden muž vstal a pokynul mu rukou. Předtím seděl v lavici a skrýval si hlavu v dlaních. Matt ho okamžitě poznal. Byl obézní, s ruměnými tvářemi, malýma, uslzenýma očima a chomáčky stříbrných vlasů po obou stranách kulaté, holé lebky. Na sobě měl pomačkaný oblek bez kravaty. V rukou držel balíček v hnědém papíru.

„Matthew Freeman?“ zeptal se.

„Jsem Matt.“ Nikdy neužíval celé své jméno.

„Víš, kdo jsem já?“

„William Morton.“

Starožitník vypadal jako úplně jiný člověk než ten, kterého Matt viděl v televizním šotu. Jeho arogance a suverenita zmizely: Mattovi připadalo, že se fyzicky i psychicky zhroutil. Když teď stáli vedle sebe, všiml si, že je neoholený. Tváře a krk mu pokrývalo stříbrné strniště. A zřejmě se už několik dní nepřevlékl. Nepříjemně páchl. Potil se.

„Jsi velice mladý.“ Morton několikrát zamrkal. „Ještě dítě.“

„Co ode mě chcete?“ Matt se nesnažil zamaskovat rozmrzelost. Neměl rád, když o něm někdo mluvil jako o dítěti, a pořád nevěděl, o co tady jde.

„Oni ti to neřekli?“ zeptal se Morton.

„Řekli mi, že máte knížku. Deník...“ Matt se podíval na hnědý balíček a Morton si ho přitáhl blíž k sobě a sevřel ho ještě pevněji. „To je on?“

Morton neodpověděl.

„Tvrdili, že se se mnou chcete setkat,“ pokračoval Matt. „Chtějí ho od vás koupit.“

„Já vím, co chtějí!“ Morton vrhl rychlý pohled vlevo a vpravo. Zničehonic se začal chovat podezřivě. „Přišel jsi sám?“ sykl.

„Jo.“

„Pojď se mnou...“

Než mohl Matt něco namítnout, Morton se protáhl kolem kostelní lavice, podél stěny zamířil hlouběji do kostela a nechal ostatní věřící za zády. Matt ho pomalu následoval. Napadlo ho, že starožitník je zřejmě trochu cvok. Ale současně tušil, že je to mnohem horší. Vzpomněl si na farmáře Toma Burgesse, který s ním mluvil u atomové elektrárny v Lesser Mallingu a později zemřel. Choval se naprosto stejně. Když vstoupil do tmy v nejvzdálenějším koutě kostela, došlo mu, že William Morton je k smrti vyděšený.

Morton čekal, až ho Matt dostihne, a pak ze sebe začal tiše chrlit slova. V téhle části kostela nikdo nebyl. Proto si ji zřejmě vybral.

„Nikdy jsem neměl ten deník kupovat,“ spustil. „Ale věděl jsem, co to je. Slyšel jsem o Starých. Trochu jsem znal jejich dějiny..., ne moc, samozřejmě. Ale když jsem ten deník na tržišti v Córdobě uviděl, okamžitě jsem ho poznal. Někteří lidé tvrdili, že neexistuje. A

mnohem víc si jich myslelo, že jeho autor – svatý Josef z Córdoby – byl šílený. Šílený mnich. Tak mu říkali.

A teď tu byl! Neuvěřitelné. Čekal, až si ho koupím. Jediné psané dějiny Starých. Krkavčí brány. A Pětice!“ Když pronesl poslední slovo, vykulil oči a upřel je na Matta. „Všechno tam bylo,“ pokračoval. „Začátek světa, našeho světa. První velká válka. Lidstvo v ní zvítězilo jen díky lsti...“

„To je ten deník?“ zeptal se Matt podruhé. Všechno to na něj bylo moc rychlé.

„Myslel jsem si, že na něm vydělám jmění!“ zašeptal Morton. „O něčem takovém každý starožitník sní..., najít první vydání nebo jediný výtisk knihy, která kdysi dávno zmizela. A tohle bylo mnohem, mnohem víc než to. Byl jsem v televizi a všem jsem řekl, co se mi dostalo do rukou. Chlubil jsem se – a to byla ta nejhlupejší chyba, kterou jsem mohl udělat.“

„Proč?“

„Protože...“

Někdo kdesi v kostele upustil zpěvník. S ohlušujícím zaduněním dopadl na podlahu a Morton sebou škubl, jako by práskl výstřel z pistole. Matt si všiml, že se mu na krku napjaly šlachy. Starožitník vypadal, jako by se o něj pokoušel infarkt. Chvilí čekal, než se všechno zase utišilo.

„Měl jsem být opatrnější,“ pokračoval šeptem. „Nejdřív jsem si měl ten deník přečíst. Pak bych možná pochopil.“

„Pochopil co?“

„Je to zlo!“ Morton vytáhl kapesník a otřel si čelo. „Četl jsi někdy strašidelný příběh, Matte? Příběh, který nemůžeš dostat z hlavy? Příběh, který zůstane a mučí tě, když chceš usnout? Ten deník je takový, jenže horší. Píše se v něm o stvořeních, která přijdou na tenhle svět, o událostech, které se stanou. Všem nerozumím. Ale to, čemu rozumím, mě nenechává na pokoji. Nemůžu spát. Nemůžu jíst. Život se mi obrátil vzhůru nohama.“

„Tak proč ho prostě neprodáte? Nabídlí vám dva miliony liber!“

„A ty si myslíš, že si z toho užiju jedinou penci?“ Morton se krátce zasmál. „Od chvíle, kdy jsem si deník přečetl, mám noční můry. Děsivé noční můry. A pak se probudím a řeknu si, že jsou

pryč, ale nejsou. Protože jsou skutečné. Ti duchové, které jsem viděl, jak se po mně sápour, nejsou jen představy. Podívej...!“

Vyhrnul si rukáv a Matt sebou škulbl. Vypadalo to, jako by se Morton pokusil podřezat si žíly. Na zápěstí měl několik fialových čar, čerstvých jizev, které se navzájem křížily.

„To jste si udělal...?“ zeptal se Matt.

„Možná ano. Možná ne. Nevzpomínám si! Ráno jsem se probudil a prostě tam byly. Řezné rány a modřiny. Krev na prostěradle! A bolí to...“ Promnul si oči a snažil se ovládnout. „A to není všechno. Ani zdaleka ne! Už nevidím věci takové, jaké jsou. Od chvíle, kdy jsem si tu knihu přečetl, vidím jen duchy a tmu. Lidé chodící po ulicích jsou pro mě mrtví. Dokonce i zvířata, psi a kočky..., připadá mi, že se na mě chtějí vrhnout a...“

Znovu se musel odmlčet.

„A dějí se zvláštní věci,“ pokračoval. „Právě teď! Když jsem sem dneska šel. Málem mě přejelo auto. Jako by mě řidič neviděl – nebo mě viděl a bylo mu to jedno. Myslíš si, že blázním? Jen si vzpomeň, co se přihodilo s mým domem. Lehl popelem. Já tam byl. Prostě začal hořet, sám od sebe. Zčistajasna! Dveře se zabouchly. Telefony přestaly fungovat. Chápeš, o čem mluvím? Rozumíš? Ten dům mě chtěl zabít. Chtěl, abych umřel.“

Matt věděl, že přinejmenším část z toho je pravda. Nexus mu už o tom požáru řekl.

„Jsem prokletý,“ hlesl Morton. „Mám deník. Znáám všechna jeho tajemství. A teď mě nechce nechat žít.“

„Tak proč se ho nezbavíte?“ Matt pokrčil rameny. „Proč ho nespálíte nebo tak něco?“

Morton přikývl. „Uvažoval jsem o tom. Samozřejmě. Ale jsou tu ty peníze!“ Olízl si rty a v tu chvíli Matt pochopil skutečnou hrůzu Mortonovy situace. Zmítal se mezi strachem a chamtivostí. Byla to neustálá bitva, a to ho ničilo. „Dva miliony liber! To je víc, než jsem vydělal za celý život. Nemůžu ten deník jen tak zahodit. Jak bych se s tím dokázal vyrovnat? Ne! Prodám ho. Jsem přece starožitník. Prodám ho, dostanu peníze a pak mě ta kniha nechá na pokoji.“

„Musíte ji prodat nám,“ řekl Matt.

„Já vím. Já vím. Proto jsem souhlasil, že se s tebou setkám. Čtyři chlapci a jedna dívka. Píše se o nich v deníku. Jsi jeden z nich. Jeden z Pětice.“

„Všichni mi to říkají,“ přerušil ho Matt. „Ale já ani nevím, co to znamená. Od chvíle, kdy jsem se do tyhle záležitosti zapletl, se z ní snažím uniknout. Promiňte, pane Mortone, vím, že chcete, abych vám něco dokázal. Ale nemůžu.“

Morton potřásl hlavou, jako by odmítal uvěřit tomu, co právě slyšel. „Vím o první bráně,“ prohodil.

„O Krkavčí bráně.“

„Existuje druhá brána. Všechno je to tady...“

„Pak mi ten deník dejte.“ Najednou se Matta zmocnila únava. „Jestli se ho chcete skutečně zbavit a já jsem jedinej člověk, kterému ho dáte, je to v pořádku. Dejte mi ho. Svoje peníze dostanete. A potom můžeme jít oba domů a na celou tu věc zapomenout.“

Morton přikývl a Matt si na okamžik pomyslel, že je po všem. Morton mu předá balíček a on a Richard si sednou na nejbližší vlak do... kamkoli. Ale tak jednoduché to samozřejmě nebylo.

„Musím si být jistý, že jsi ten, kdo říkáš, že jsi,“ zasípal Morton. „Musíš mi to dokázat!“

Mattovi se zatočila hlava. „Už jsem vám to řekl. Nemůžu.“

„Ale můžeš!“ Morton svíral knihu tak pevně, až mu zbělely prsty. Chvatně se rozhlédl po kostele a znovu se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „Vidíš ty dveře?“ zeptal se.

„Jaký dveře?“

„Tamhle!“ Morton škulbl hlavou a Matt za jeho zády spatřil zvláštní dřevěná dvířka zapuštěná do kamenné zdi. Co je na nich zvláštního? Chvilku mu trvalo, než na to přišel. Byla malá, asi o polovinu menší než všechny ostatní dveře v kostele. Usoudil, že vedou zřejmě na ulici. Nacházela se pod vitrážovým oknem a po obou jejích stranách visely ponuré obrazy. Když si je prohlédl pečlivěji, všiml si, že je na nich znak. Symbol. Byla to pěticipá hvězda.

„Co s nima?“ chtěl vědět Matt.

„Proto jsem vybral ke schůzce tohle místo. Píše se o nich v deníku.“

„To není možný.“ Matt se to snažil pochopit. Deník vznikl v šestnáctém století, před více než čtyřmi sty lety. Některé části tohoto kostela byly starší, jiné pocházely z nedávné doby. Tak či tak, jak mohl mnich o těchhle dveřích vědět?

„Samozřejmě, že to není možné,“ přisvědčil Morton. „Ale na tom nezáleží. Chci, abys jimi prošel a něco mi přinesl z druhé strany. To je jedno co. Tím mi dokážeš..., že jsi ten, kdo říkají, že jsi.“

„Co je za těma dveřma?“

„To mi povíš ty. Přines mi odtud cokoli. Počkám tu na tebe.“

„Proč nejdete se mnou?“

Morton se rozesmál, ale bez stopy vřelosti nebo veselí. „Opravdu nic nevíš,“ prohlásil. Najednou měl opět naléhavý tón. „Na dohadování nemáme čas. Udělej, co jsem ti řekl. Teď hned. Nebo odejdu a už o mně nikdy neuslyšíte.“

Matt si vzdychl. Ničemu nerozuměl. Ale nemělo smysl mu odporovat. Chtěl, aby to skončilo. Tohle byl jediný způsob. Naposledy se na starožitníka podíval a zamířil ke dveřím. Váhavě natáhl ruku a položil ji na železnou kliku. Teprve teď si všiml, že ačkoli jsou dveře oproti ostatním dveřím v kostele malé, on se do nich přesně vejde.

Byly pro dítě.

Stíkl kliku. Otevřel dveře. A prošel jimi.

Zatímco spolu Matt a William Morton hovořili, ani jeden z nich nezaregistroval, že se vstupní dveře kostela opět otevřely. Stejně tak si nevšimli muže, který vešel dovnitř. Byl špinavý, oblečený v hadrech, s plnovousem a zlomeným nosem. Matt ho zahlédl v Moore Street, když muž vyšel z hostince a předstíral, že je opilý.

Muž se na okamžik zastavil, aby se v šeru rozkoukal, a pak se vydal apsidou. Netrvalo dlouho a spatřil starožitníka. Morton stál u dvířek a nervózně přešlapoval z nohy na nohu, jako by čekal, až ho zubař zavolá do ordinace. V jedné ruce držel hranatý balíček v hnědém papíru.

Deník.

Vypadalo to, že chlapec odešel. Ale ten kluk nebyl důležitý. Muž se zlomeným nosem dostal zapláceno, aby zabil Mortona a

sebral knihu. Kdyby tam chlapec byl, zemřel by také. Ale nebyl tam a muž se v duchu zaradoval. Zabíjet děti bylo tu a tam nutné, ale vždycky nepřijemné.

Sáhl do kapsy přšipláště a něco odtud vytáhl. Nůž byl jen deset centimetrů dlouhý, ale na tom nezáleželo. Muž věděl, jak ho použít. Dokázal by zabít i nožem o polovinu menším.

Muž se zadíval na oltář před sebou a čepelí nože se krátce pokřižoval. Špičkou se dotkl hlavy, hrudníku a obou ramen.

Potom s úsměvem vykročil dopředu.

Je tu příšerné vedro.

To bylo první, co si Matt pomyslel. Když vstoupil do kostela, byl obyčejný londýnský letní den. To znamená, že svítilo sluníčko, ale bylo chladno a většina lidí se radovala, že neprší. Matt strávil v kostele jen pár minut, ale připadalo mu, že se venku za tu dobu značně oteplilo. A obloha měla zvláštní barvu. Byla blankytně modrá jako někde ve Středozeemí. Všechny mraky zmizely.

A to nebyla jediná změna.

Matt netušil, co za dveřmi najde. Předpokládal, že vyjde zpátky na Moore Street. Místo toho se však ocitl v ambitu, kryté chodbě, která se táhla kolem čtvercového nádvoří s fontánou uprostřed. No, na tom nic překvapivého nebylo. Spousta kostelů měla ambity. Duchovní se zde procházeli a přemýšleli o dalším kázání nebo jiných věcech.

Ale tenhle ambit jako by ke kostelu svaté Meredith nepatřil. Mattovi připadal starší – a mnohem krásnější. Sloupy, které podpíraly klenbu, byly zdobenější. A fontána vytesaná z bílého kamene, s průzračně čistou vodou, jež přetékala z jedné nádrčky do druhé, byla skutečně nádherná. Matt nevěděl o umění nebo architektuře skoro nic, ale dokonce i on si všiml, že fontána vypadá cizokrajně. Stejně vyhlížel i celý ambit. Matt přešel pohledem z dokonale posekané trávy na pestrobarevné květiny, které kvetly v obrovských terakotových květináčích. Jak může být v kostele natolik zchátralém a zanedbaném, jako je tenhle, tak úžasné nádvoří?

Ohlédl se na kostel, z něhož právě vyšel. A do očí ho praštila další věc. Blázní, nebo je venkovní zdivo nějaké jiné? Tyčila se nad

ním čtvercová zvonice, ale kostelní věž, ať moderní, nebo jiná, zmizela. No, třeba je schovaná za zvonicí. Ale i tak, Matt se musel ovládnout, aby přestal takhle nesmyslně uvažovat.

Tohle je naprosto jiná budova než ta, z níž právě vyšel.

Ne.

Jde o nějakou iluzi. William Morton se ho schválně snaží zmást.

Starožitník mu řekl, aby mu něco přinesl zpátky. Nezáleželo na tom co, bylo mu to jedno. Matt chtěl být odsud co nejdřív pryč, vrátit se do známého prostředí. Popošel pár kroků a utrl z jednoho květináče jasně fialovou květinu. S květinou v ruce se cítil hloupě, ale nic jiného neviděl a nechtěl tu trávit víc času, aby něco našel. Otočil se, a právě když se chystal vykročit, někdo mu zastoupil cestu. Byl to mladík oblečený v hnědém hávu. Mnich.

A proti němu stál Matt v džínách a mikině s kapuci, přistižen, jak trhá květiny uprostřed ambitu.

„Dobrý den!“ Matt nevěděl, co říct. Zvedl květinu. „Řekli mi, abych ji přinesl. Je pro přítele.“

Mnich na něj promluvil. Ale ne anglicky. Matt poslouchal neznámý jazyk a usoudil, že jde zřejmě o španělštinu nebo italštinu. Mnich nevypadal rozzlobeně. Snažil se chovat přátelsky – i když byl evidentně překvapený.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se Matt.

Mnich zvedl ukazovák a palec tak, že se téměř dotýkaly. Univerzální symbol pro „trochu“.

„Musím jít,“ řekl Matt a ukázal ke dveřím. „Můj přítel...“

Mnich se ho nepokusil zastavit. Matt otevřel dveře a prošel jimi.

Ocitl se zpátky v kostele svaté Meredith.

Ale William Morton zmizel.

Matt se rozhlédl a s květinou v ruce si připadal čím dál hloupěji. Vypadalo to, že ho starožitník podvedl. Zatímco byl Matt v ambitu, Morton odešel. Nikdy neměl v úmyslu mu ten deník předat. Všechno to bylo k ničemu.

A pak uslyšel ženský výkřik.

Žena vykřikla jen jednou, ale tak hlasitě a pronikavě, že musela být slyšet po celém Shoreditchi. Výkřik se rozlehl kostelem a vzápětí se k němu připojil druhý a pak třetí, každý z nich ozvěna toho

předchozího. Když se Matt otočil, uviděl stařenku v černém. Stála pár metrů od něho a ukazovala na něco rukou. V tu chvíli spatřil na studené kamenné podlaze krev.

Matt se rozběhl.

William Morton ležel na zádech, jednu ruku si tiskl na žaludek a snažil se uzavřít bodnou ránu. Silně krvácela. Nejdřív si Matt myslel, že je starožitník mrtvý. Kostelem se stále rozléhala ozvěna výkřiku. Žádný další věřící k nim nepřišel, přestože Matt slyšel, jak šeptají a mumlají. Báli se přiblížit. Pak starožitník otevřel oči a uviděl Matta a to, co drží v ruce. Navzdory situaci se usmál. Bylo to, jako by Matt přinesl květiny na jeho pohřeb.

„Ty jsi...“ začal.

Jen ta dvě slova. Pak zemřel.

V tu chvíli se rozléty dveře a do kostela vběhlo několik mužů. Matt zvedl hlavu a spatřil policejní uniformy. Takže mu Nexus nelhal. Skutečně byl kolem kostela ochranný kruh. Bohužel selhal. Policie dorazila pozdě.

Obklopili ho. Začali křičet další lidé. Policie se je snažila odvést stranou. Do kostela stále přicházeli policisté. Matt jednoho z nich poznal. Byl to zástupce komisaře. Tvářil se zachmuřeně.

O pár minut později dorazil Richard Cole a vřítel se s Fabianem dovnitř. To už bylo tělo zakryté. Věřící odešli. Objevili se další policisté. Matt seděl stranou a svíral květinu, která už začala vadnout. Nehýbal se. Na botách měl krev.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Richard. Vypadal vyděšeně.

„Jo, jasně.“ Matta napadlo, jestli není v šoku. Nic necítil. „Deník nemám,“ oznámil. „Zřejmě ho odnesl ten vrah.“

„Jak věděli, že tu Morton bude?“ zamumlal Fabian. „O té schůzce nikdo nevěděl. Řekl o ní jen nám.“

„Někdo to prostě věděl,“ konstatoval Matt. Mávl rukou směrem k mrtvému muži. „Odesli ten deník. Měl ho s sebou, když jsme se setkali, ale už ho nemá.“

„K čertu s deníkem!“ vybuchl Richard. „Byl jsi s Mortonem. Mohli tě taky zabít.“ Odmlčel se a zamračil se. „Co se vlastně stalo?“ zeptal se. „Viděls vraha?“

„Ne. Byl jsem v ambitu. Morton chtěl, abych mu odtamtud něco přinesl.“ Matt zvedl květinu.

Ted' se zase tvářil zmateně Fabian. „V jakém ambitu?“ chtěl vědět.

„V kostele je ambit,“ vysvětlil Matt. „Morton mě požádal, abych tam šel. Tvrdil, že je to něco jako zkouška, ale podle mě lhal.“

„V tomhle kostele žádný ambit není,“ namítl Fabian.

„Je, tamhle.“ Matt se zadíval směrem ke dveřím.

„Půjdeme ven,“ řekl Richard. „Potřebuješ na vzduch.“

„Tady žádný ambit není,“ trval na svém Fabian.

Matt rozzlobeně vstal a došel ke dveřím. „Je za nima,“ bránil se. Otevřel dveře. A strnul.

Za dveřmi žádný ambit nebyl. Ani květiny, ani fontána, ani mniši. Místo toho se díval na uličku lemovanou popelníci a na zpuštěný zadní dvorek plný odpadků a betonové suti.

Pohlédl na květinu, kterou držel v ruce, a pak ji odhodil, jako by se o ni spálil. Zůstala ležet v louži, jediná barevná skvrna v šedivém světě.

NEBEZPEČNÁ ZÓNA

Nakonec to bylo snadné.

Matt se toho původně nechtěl účastnit. Rád by byl zapomněl na Nexus, na Staré, na Williama Mortona, na deník, na druhou bránu a na všechny ty ostatní divné věci, které ho obklopovaly a ovládaly jeho život. Rozhodně nijak netoužil navštívit Peru. A přesto seděl v poledne v tryskovém letadle British Airways a letěl přes Miami do Limy. Opět měl pocit, že si to nevybral. Prostě se to stalo.

Po smrti starožitníka v kostele svaté Meredith se konala druhá porada Nexu – a tehdy mu to oznámili.

„Matte, chceme tě poslat do Peru.“ Tentokrát většinou mluvila slečna Ashwoodová. Možná měli dojem, že ho zná nejlépe. „O deník jsme přišli. Nebyla to tvoje chyba, ale je to tragédie. Znamená to, že ho má pravděpodobně ten zájemce z Jižní Ameriky, nebo ho brzy mít bude. Z deníku se dozví, jak najít druhou bránu. Ještě hůř, dozví se z něho, jak ji otevřít.“

„Matt to nemůže nijak ovlivnit,“ namítl Richard. „Pošlete ho na druhý konec světa... Proč?“

„Na to vám nedokážu odpovědět, pane Cole. Jak bych vám to jen vysvětlila? Představte si, že je to šachová partie. Ztráta Mortona je jako ztráta pěšce. A když Matta pošleme do Peru, je to, jako bychom táhli králem. Možná je už na všechno pozdě. Možná to nepomůže. Ale přinejmenším budou vědět, že stále útočíme.“

„Chlapec a brána spolu souvisejí,“ poznamenala Nathalie Johnsonová. Matt pochopil, že Američanka je už rozhodnutá. „Matt je toho všeho nedílnou součástí. V Peru k něčemu dojde, a ať je to cokoli, Matt by tam měl být.“

„Peru je velká země. Kde by měl začít?“

„V hlavním městě. V Limě.“

„Proč tam?“

„Máme jedno vodítko,“ vysvětlil zástupce komisaře. „Když William Morton zemřel, měl u sebe mobilní telefon. Naštěstí pro nás ho tam vrah nechal. Podíval jsem se do něj a vypadá to, že v týdnů před svou smrtí několikrát telefonoval. Mimo jiné nám, samozřejmě. Ale třikrát volal do Limy.“

„Zjistili jsme, že jde o číslo do Salamanda News International,“ dodal Francouz.

„Co to je?“ zeptal se Richard.

„Jedna z největších firem v Jižní Americe,“ vysvětlila Nathalie Johnsonová. „A Diego Salamanda, který stojí v jejím čele, je jeden z nejbohatších lidí. Kdysi jsem s ním obchodovala, ale nikdy jsem se s ním nesetkala osobně. Slyšela jsem, že je tělesně postižený a straní se lidí. Řídí noviny, televizní a satelitní stanice, vydavatelství a hotely, ale ne z limské kanceláře.“

„To on se snažil koupit deník?“

„Možná,“ pokrčila rameny. „Důkazy o tom nemáme. Ale Salamanda ví o všem, co se ve firmě děje, takže je to pravděpodobně jedno a to samé. Jestli proti nám stojí on, je to špatné. Má obrovskou moc. Ale na druhou stranu, možná je lepší, že našeho nepřítele známe. Alespoň víme, kde začít.“

„Dobře.“ Richard přikývl. „Takže pošlete Matta do Limy. Co tam bude dělat?“

„Bude mým hostem,“ odpověděl Fabian. „Oba u mě budete vítáni. Už jsem vám řekl, že bydlím v Barranku. Je to klidná čtvrť, kde žije mnoho umělců a spisovatelů. Dům stojí kousek od pobřeží. Budete tam v bezpečí.“

„William Morton si taky myslel, že je v bezpečí. A podívejte se, jak dopadl!“

„Nevíme, co se pokazilo,“ připustila slečna Ashwoodová. „Místo setkání jsme se dozvěděli teprve včera a samozřejmě jsme o něm nikomu neřekli. Máme za to, že Mortona někdo sledoval. Ale souhlasím s vámi. Nejdůležitější je vaše bezpečí – proto jsme se rozhodli učinit mimořádná opatření. Nikdo se nesmí dozvědět, že jste opustili Anglii.“

„Co pasová kontrola?“ zeptal se Richard.

„Zcela správně!“ přisvědčila slečna Ashwoodová.

„To nechte na mně.“ Slova se ujal zástupce komisaře. „Seženu vám falešné pasy. Ten muž – Salamanda – na letišti Heathrow pravděpodobně žádné agenty nemá, ale určitě se postará, aby se o vás dozvěděl, jakmile přiletíte do Limy. Takže budete oba cestovat pod jiným jménem. Nikdo mimo tuhle místnost nebude vědět, kdo jste.“

„Pořád mi to připadá šílené,“ namítl Richard. „Vaším plánem je, že nemáte žádný plán. Jeďte do Peru! Tečka!“

„Ne,“ přerušil ho Matt. Bylo to skoro poprvé, kdy promluvil, a všech třináct dospělých v místnosti se na něj podívalo. „Podle mě má slečna Ashwoodová pravdu. Nemůžeme jen tak odejít. Ne po tom všem, co se stalo. Druhá brána je v Peru. Má se otevřít. Musíme tam jet.“

Od té doby uplynuly tři dny. Když teď Matt seděl v letadle, přemítal, proč se tak rozhodl.

Možná mělo dvanáct členů Nexu pravdu. Jeho život nerozlučně souvisí s druhou bránou a zdá se, že před tím není úniku. Nebo chce něco v něm Nexu skutečně pomoci, vzdorovat dávnému nepříteli? Matt netušil. Věděl jen, že se potí a zvedá se mu žaludek. Když motory začaly před startem zvyšovat otáčky, byl přesvědčený, že se ulomí z křídel. A jak se může tenhle obrovský stroj se šesti sty pasažéry, zavazadly, jídelními vozíky a vším ostatním udržet ve vzduchu? Matt letěl jen dvakrát v životě, a tehdy šlo o krátké lety do Marseilles a Malagy s rodiči. Tenhle let bude trvat sedmáct hodin! Nebál se, co ho čeká v Peru, ale rozhodně se bál samotného letu.

O dvacet minut později byl Boeing 747 vysoko nad mraky, za západním pobřežím Anglie. Přistoupila k nim letuška.

„Dáte si něco k pití, pane Cartere?“ zeptala se.

Mattovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že mluví na ně. Paul a Robert Carterovi. Dva bratři na cestách. Tak zněla jména ve falešných pasech, které dostali.

„Dám si pivo, díky,“ odpověděl Richard.

„Já jen trochu vody,“ dodal Matt.

Cestovali první třídou, která se nacházela v přední části letadla. Letenky stály tisíce liber, na druhou stranu, za deník byl Nexus ochoten zaplatit miliony; peníze jim evidentně nechyběly. Matt se pohodlně opřel. Měl soukromou televizi, kde si mohl vybrat z deseti filmů a několika počítačových her. Richard mu také koupil knížku a pár časopisů. Ale na nic z toho neměl náladu. Seděl tam, vysoko ve vzduchu někde nad Irským mořem, a připadal si prázdný, odpojený.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptal se ho Richard.

„O čem?“

„O těch dveřích. O tom, cos za nima viděl.“

Matt zavrtěl hlavou. „Já nevím,“ řekl. „Hodně jsem o tom přemýšlel. William Morton si ten kostel vybral, protože se o něm dočetl v deníku. Použil ty dveře jako test, abych mu dokázal, že jsem ten, kdo si myslel, že jsem.“

Richard přikývl. „Kdyby těma dveřma prošel někdo jiný, stál by v louži ve východním Londýně.“

„Ale já jsem se ocitl někde jinde. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli jsem byl v Anglii.“ Matt se na okamžik zamyslel. „Vzpomínáš si, co povídali v tom zpravodajském šotu? V tom, kterej jsme viděli na DVD? Říkali tam něco o internetu v církvi...“

„Jo, psalo se o tom v deníku.“

„No, možná tím mysleli tohle. Když sedíš u počítače, můžeš kliknout myší a dostaneš se, kam chceš. Spojíš se s jiným počítačem kdekoli na světě. Možná je to stejný..., jenomže skutečný.“

„To je skvělý!“ usmál se Richard „Takže ty teď jen musíš najít v Peru další dveře v kostele a možná se dostaneš domů bez toho, že bys musel platit zpáteční letenku.“

Letuška přišla s pitím. Okny proudilo sluneční světlo a letadlem se už z kuchyňky šířila vůně jídla. Ještě před čtyřmi měsíci bydlel Matt se svou tetou v Ipswichi, chodil za školu, přežíval od pondělí do pátku a utloukal čas o víkendech. A teď byl tady. Nemohl tomu uvěřit.

Vypadalo to, že mu Richard čte myšlenky. „Nemusels to dělat,“ řekl.

„Musel, Richarde.“ Matt se podíval z okna. Nic tam neviděl. Jen mraky na prázdné obloze. „Slečna Ashwoodová to věděla. Dokonce i William Morton. Jsem součástí toho všeho a myslím, že jsem vždycky byl. Snažil jsem se předstírat, že to tak není, a skoro jsem zabil spoustu lidí.“ Vzdychl si. „Ty v Peru bejt nemusíš. Ale já ano.“

„Samotnýho bych tě nikam nepustil.“

„Pak jsme v tom spolu.“

Let se zdál nekonečný. Matt sledoval nějaký film, potom další. Přečetl kus knížky. Snažil se usnout, ale marně. Všude kolem něho

hučely motory a Matt nedokázal zapomenout, že se vznáší ve vzduchu a země je daleko pod ním. Přistáli v Miami, a zatímco letadlo doplňovalo palivo, strávili dvě hodiny v nezajímavé tranzitní hale. Vnitřní hodiny mu říkaly, že je pozdě večer – ale venku bylo pořád světlo. Celý den se nepředstavitelně vlekl a Matt byl příšerně unavený.

Opět se vznesli a zničehonic se zhoršilo počasí. Obloha potemněla, udeřil blesk a odrazil se od stříbrného pláště Boeingu 747. Vletěli do turbulence, a když Mattovi na okamžik zmizela podlaha pod nohama, zvedl se mu žaludek. V první třídě potemněla světla. Pasažéry, kteří seděli na sedadlech, snažili se vypadat klidně, ale současně vši silou svírali opěrky, osvětlovala měkká, žlutá záře. Nikdo nemluvil. Ale když se letadlo při každém poryvu větru zachvělo, propadlo se do vzdušné díry a řev motorů zesílil, někteří z nich tiše kleli, nebo se dokonce v duchu modlili.

A Mattovi se uprostřed toho všeho nějak podařilo konečně usnout. I když ospalý nebyl. V jednu chvíli seděl vedle Richarda, roztěkaně sledoval další film a počítal minuty, které jim zbývají do přistání, a vzápětí se ocitl někde jinde.

Na ostrově. Okamžitě ho poznal a znal ho tak dobře, že si musel připomenout, že na něm ve skutečnosti nikdy nebyl, že ho vřdycky navštívil jen ve snu. Byl tu rozeklaný skalnatý útes. A bylo tu moře, připomínající tekutý dehet, které ho obklopovalo ze všech stran. Vítr nefoukal, ale po temné obloze se přesto honily mraky. Matt uvažoval, co to znamená. Proč tu je? Proč se sem tak často vrací?

Podíval se dolů a spatřil podivný rákosový člun, který k němu plul, když tu byl posledně. Dorazil k pobřeží ostrova a opuštěně ležel na šedivém písku.

„Matte!“

Někdo zavolal jeho jméno. Matt se otočil a spatřil chlapce ze člunu, jak stojí na skalnatém výběžku přímo pod ním. Chlapec byl asi stejně starý jako on, ale menší a hubenější, a měl na sobě šaty, které spíš připomínaly hadry. Matt otevřel ústa, aby mu odpověděl. Věděl, kdo ten chlapec je a proč je tam. Připlul pro něj, aby ho odvezl k dalším třem dětem, které stále čekaly na pevnině vzdálené jen půl míle odtud.

Ale slova z jeho úst nevyšla. Byl to výkřik. Matt zvedl hlavu a zjistil, že se na něj z oblohy řítí labuť s nataženým krkem. Blížila se k němu rychlostí padajícího letadla. V okamžiku, kdy se podíval nahoru, byla těsně nad ním a měla rozevřený zobák, jako by ho chtěla spolknout.

Druhý chlapec také vykřikl. Matt cítil, že padá.

Ucítil náraz a otevřel oči.

Vedle něho seděl Richard.

Přistáli v Limě.

Mattovi připadalo, že je letiště Jorga Cháveze nedostavěné. Po jasných světlech a ruchu na Heathrow, s davy lidí, kteří bloumali mezi duty-free shopy, jako by byly každý den Vánoce, přistáli na pustém, smutném místě, kde se cestující museli seřadit do fronty u řady budek, v nichž seděli pracovníci letištní kontroly v černobílých uniformách. Na stropě příletové haly chyběly obklady a ani jeden větrák nefungoval. V lepkavém vedru chřadlo několik rostlin v květináčích. Spíš než uvítání v Peru to připomínalo uvítání na bezvýznamném místě.

Zatímco čekali ve frontě, Matt si připadal unavený a zpocený. Richard stál vedle něho a vyhlížel stejně. Ale cítil ještě něco jiného. Zatímco pozoroval, jak cestující postupují dopředu, a slyšel cvakání razítek, která je opravňovala ke vstupu do země, začala se ho zmocňovat nervozita. Teprve teď si uvědomil, že on a Richard páchají trestný čin. Cestují na falešné pasy. Doufal, že Nexus ví, co dělá, ale i tak měl najednou pocit, že to není až tak dobrý nápad.

Konečně dorazili na začátek fronty a ocitli se tváří v tvář unaveně vyhlízejícímu úředníkovi s podezřavým výrazem. Zřejmě to měl v popisu práce, aby každého podezíral. Když mu Richard podal dokumenty, Mattovi se rozbušilo srdce. Odvrátil pohled stranou. Část haly byla obehnaná lešením a nad ním visel obrovský nápis: NO CRUZAR. ÁREA DE PELIGRO. Richard sledoval jeho pohled.

„Vstup zakázán. Nebezpečná zóna...“ přeložil.

Matt přikývl a blesklo mu hlavou, jestli ta slova nejsou prorocká.

Úředník vložil oba pasy do přístroje a studoval obrazovku. Teď vzhlédl. „Jaký je účel vaší návštěvy?“ Stejnou otázku musel položit aspoň tisíckrát.

„Jsme tu na prázdninách,“ zalhal Richard.

Razítko dvakrát cvaklo. A je to. Prošli kontrolou a Matt se na sebe zlobil, že si dělal zbytečné starosti.

Dohodli se, že Fabian pro ně na letiště nepřijede. Nechtěl riskovat, že by ho mohl někdo poznat a sledovat ho. Pošle místo sebe řidiče – a skutečně, když si vyzvedli zavazadla, čekal na ně podsaditý Peruánec v bílé košili s krátkými rukávy. Držel ceduli s jejich falešnými jmény: Paul a Robert Carterovi. Dva bratři na prázdninách. Neměli nic společného s Mattem Freemanem a Richardem Colem, kteří sem přiletěli, aby zachránili svět.

„*Buenos dias*,“ přivítal je Peruánec a natáhl ruce, aby jim pomohl s taškami. „Jsem Alberto. Pan Fabian vás pozdravuje. Doufám, že jste měli dobrý let.“

„Byl dlouhý,“ opáčil Richard.

Řidič se rozesmál. „Dlouhý let. Jo. Přiletěli jste zdaleka. Ale pan Fabian bydlí blízko. Odvezu vás k němu.“

Vyvedl je z letištní haly a prodíral se davem hlučných lidí, kteří je okamžitě obklopili, vykřikovali: „Taxi! Taxi!“ a sáпали se jim po zavazadlech. Matt byl už opravdu unavený. Blížil se večer a začalo se rychle stmívat. Vzduch byl teplý a páchl naftou. Matt doufal, že cesta do Fabianova domu nepotrvá dlouho.

Nastoupili do zbrusu nové limuzíny, a když se zavřely dveře a řidič nastartoval, Matt s úlevou ucítil chlad klimatizace. Pohodlně se uvelebil na koženém sedadle vedle Richarda.

„Peru,“ zamumlal Richard.

„Jo.“ Matt nevěděl, co na to říct.

„Není to tu tak peruánský, jak jsem si představoval. Neměly by tu být lamy?“

„Jsme na letišti, Richarde.“

„Stejně by tu mělo něco být.“ Richard zavřel oči.

Alberto zařadil jedničku a rozjeli se.

Matt se díval z okna. Po nekonečném letu a všech těch nepříjemných hodinách, které strávili ve vzduchu, nemohl uvěřit, že

je konečně na místě. Byl v Jižní Americe! Nejen v cizí zemi a na úplně novém kontinentu. V jiném světě.

Minuli jakousi námořní základnu – letiště leželo na pobřeží –, vjeli na šestiproudovou dálnici a splynuli s asi tisícovkou dalších vozidel, jež se řítily vedle nich. Kolem rachotily pestrobarevné autobusy pro dvacet cestujících, které jich však vezly mnohem víc. Dodávky Toyota, také přečpané lidmi, přejížděly z jednoho jízdního pruhu do druhého a hlasitě troubily. Po obou stranách silnice se táhl široký pruh prašné půdy, rumiště poseté starými pneumatikami, ropnými barely a odpadky. Cestu lemovaly pobožené zdi pokryté graffíti a starobylé strážní věže. Na některých z nich pleskala ve větru červeno-bílá peruánská vlajka. Mattovi připadalo, jako by se tu válčilo, ale velice dávno, a lidé se dosud snažili odstranit následky.

Prach, graffíti, hustý provoz a beton se nějakým způsobem dokázaly spojit v cosi, co vzdáleně připomínalo město. Jak se blížili k předměstí Limy, Matt spatřil řadu moderních kancelářských budov, benzinovou pumpu s blikajícím neonovým nápisem REPSOL a několik dosud otevřených obchodů, z nichž vycházeli lidé; známky běžného života. Kolem nich svištěly zeleno-červené taxi-bicykly a rozzlobeně troubily. Podél dálnice se tyčily billboardy s reklamami na počítače a mobilní telefony a bránily jim ve výhledu. A pak odbočili a vrátili se opět k šedivému, nepřátelskému moři, jehož vlny narážely na písek, který vypadal jako smíchaný s cementem a vytvářel pláž stejně lákavou jako staveniště.

„Jak je to k panu Fabianovi daleko?“ zeptal se Richard.

Řidič nervózně vzhlédl a ve zpětném zrcátku se střetl s Richardovým pohledem. „Nejedeme k němu.“

„Proč ne?“

„Jedeme do hotelu Evropa v Miraflores. Není to odsud daleko. Pan Fabian na vás čeká tam.“

Richard se podíval na Matta. Změna plánu ho zaskočila: o hotelu nikdo nic neříkal.

Zastavili na světelné křižovatce, kde byl rámus ještě větší. Všude kolem nich se řidiči opírali o klaksony, rozzuření, že musejí čekat. Skřípění zprohýbaného plechu: dodávka narazila zezadu do osobního auta. Pronikavý hvizd, jak se policista v tmavozelené

uniformě snažil dostat situaci pod kontrolu. Řev radiomagnetofonu na zadním sedadle motorky. Postava, která vstoupila před limuzínu. Byl to chlapec ve špinavých džínách a tričku, starý asi jako Matt, a žongloval se třemi míčky. Vypadalo to, že se při tom dobře baví. Několik vteřin se předváděl, potom se uklonil a natáhl dlaň, aby vyžebbral pár drobných. Alberto zavrtěl hlavou a chlapec okamžitě změnil výraz. Obličej se mu stáhl vztekem, sprostě zaklel a plivl na okno. Na semaforu se objevila zelená a opět se rozjeli. Matt si oddychl. Ještě nikdy v takovémhle městě nebyl. Kam se to dostal?

Teď projížděli klidnější ulicí lemovanou obytnými domy a vzdalovali se od pobřeží. Matt měl pocit, že se blíží k hotelu.

„Kolik je?“ zeptal se Richarda.

„Nevím.“ Richard otočil zápěstí, aby se podíval na hodinky. Matt si uvědomil, že dřímá. Oba napůl spali, napůl bděli. „Pořád mám na hodinkách evropský čas. Ale právě teď je...“

Tu větu nedokončil.

Auto nečekaně zabrzdilo a Matt s Richardem letěli prudce dopředu. Řidič španělsky vyštěkl nějakou nadávku. Matt viděl, co se stalo. Z vedlejší ulice nečekaně vyjela modrá dodávka a zatarasila jim cestu. Nejdřív si myslel, že je to náhoda, ale pak se dveře dodávky otevřely. Vyskočili z ní čtyři muži, rozběhli se k nim a v tu chvíli pochopil, že to s náhodou nemá nic společného. Vjeli do pasti. Tihle lidé na ně čekali.

Alberto to také pochopil. Matt nevěřícně sledoval, jak sáhl do přihrádky a vylovil z ní zbraň. Fabian zřejmě s podobnou situací počítal. Obával se, že by je mohl cestou do města někdo přepadnout. Možná proto změnil plán. A proč by jinak řidiče vybíjeli?

Alberto však nebyl jediný, kdo měl zbraň. Dva z mužů, kteří se k nim blížili od dodávky, drželi pistole. Všechno se seběhlo tak rychle, že Matt jejich tváře – snědé a odhodlané, s dlouhými černými vlasy – sotva zahlédl. Na sobě měli džíny a košile s vyhrnutými rukávy. Pak někdo vystřelil a čelní sklo se změnilo v neprůhlednou zmeť prasklin s jediným otvorem uprostřed. Alberto vykřikl. Kulka ho zasáhla do ramene. Na opěradlo vystříkla jeho krev. Ale teď zamířil a třikrát stiskl spoušť. Čelní sklo se roztříštilo a vysypalo se na kapotu. Muži z dodávky zaváhali a pak se schovali.

V tu chvíli začal Richard jednat. Jednou rukou chytil Matta a druhou prudce otevřel dveře. Seděl na pravé straně auta, dále od dodávky.

„Dělej!“ vykřikl.

„Ne, señor!“ Alberto na předním sedadle se otočil.

Richard si ho nevšímal. Vyskočil z limuzíny a vyvlekl Matta za sebou. Matt se nebránil. Točila se mu hlava. Nevěděl, co se děje. Ale souhlasil s Richardem. Pod širým nebem se bude cítit bezpečněji.

Práskly další dva výstřely. Matt koutkem oka spatřil, že Alberto nemotorně vylezl z auta, a zatímco se jednou rukou držel za poraněné rameno, rozběhl se pryč. Vykašlal se na něj! Stáli na ulici s domy po obou stranách, ale nikdo se nevyšel podívat ven, co se děje. Nikdo jim nechtěl pomoci.

„Utíkej!“ houkl Richard. „Pořád! Hlavně se nezastavuj!“

Mattovi to nemusel opakovat dvakrát. Vyklopýtal z auta a rozběhl se ulicí zpátky tam, odkud přijeli. Byla už tma. Pouliční lampy kolem sebe vrhaly ohavné nepřírozené světlo, v němž všechno vypadalo žlutě.

A stále bylo horko. Matt cítil, že mu po zádech tečou čůrky potu.

Muži se rozběhli za nimi. Co je to za lidi? Kdo je poslal? Matt se neodvážil ohlédnout, ale slyšel dusot kroků na asfaltu a věděl, že je dohánějí.

Náhle Richard vykřikl.

Matt se zastavil a otočil se. Dva muži novináře dostihli. Jednoho z nich Matt zřetelně viděl. Jemná, téměř ženská tvář. Neoholená. Malá jizva vedle oka. Držel Richarda kolem krku. Další dva muži se rychle přibližovali.

Richard se bránil jako lev a nějak, na kratičký okamžik, se mu podařilo osvobodit. „Utíkej, Matte!“ zahulákal. „Utíkej!“

Švihl nohou a zasáhl jednoho útočníka do žaludku. Muž zachroptěl a zhroutil se na zem. Ale druhý muž, ten s jizvou, Richarda znovu chytil. Matt viděl, jak k nim doběhli další dva muži, takže byli tři na jednoho. Richardovi pomoci nemohl. Matt se otočil a rozběhl se. Slyšel, jak na něj jeden útočník volá, a přestože si tím nebyl jistý, měl dojem, že použil jeho jméno. Jeho skutečné jméno.

Takže věděli, kdo je! Ta past musela být připravená dávno předtím, než sem přiletěli.

Matt zabočil za roh a sprintoval uličkou. Na konci znovu zahnul, dostal se na hlavní ulici a bez ohledu na nebezpečí proklíčkoval mezi auty na protější stranu. Někdo na něj zakřičel. Kolem se přehnal autobus a Mattem zabloumal poryv teplého větru. Dorazil k pustému plácku a přeběhl ho. Zaštěkal na něj špinavý, vyhublý pes. Několik místních žen si ho zvědavě prohlíželo.

Konečně se zastavil. Namáhavě lapal po dechu a tekly po něm čůrky potu. Tričko se na něj lepilo. A po dlouhém letu byl k smrti vyčerpaný. Cítil, jak mu únava sedí na ramenou a snaží se ho zatlouct do země. Ale v každém případě byl sám. Podíval se přes plácek na hlavní ulici a dopravní ruch v dálce. Nikdo ho nepronásledoval. Utekl jim.

Teprve v tu chvíli mu došlo, v jak šílené je situaci. Byl v cizí zemi, bez peněz a zavazadel. Řidič, kterého pro něj poslali, utekl, aby si zachránil vlastní kůži, a jeho jediného přítele unesli neznámí nepřátelé. Netušil, kde je. Nevěděl, jak se má dostat tam, kde na něj čekají. Byla tma. A on byl sám.

HOTEL EVROPA

Matt si uvědomil, že usnul, až když se začal probouzet. Tiše zasténal a schoulil se do klubíčka, protože se nechtěl probrat z úlevného spánku. Ještě nebyl připravený čelit realitě. Připadal si totálně vyčerpaný. Cítil kašdický sval v těle. Možná to souviselo s pásmovou nemocí. Ale spíš za to mohl šok z toho, co se stalo. Paže a ramena ho bolely a v ústech měl sucho. Co ho probudilo? No, jistě – ruka v kapse bundy. Ke všem jeho problémům ho ještě chtěl někdo okrást.

Matt otevřel oči a spatřil, jak se nad ním sklání tmavovlasý chlapec. Ten zděšeně zamrkal. Matt vykřikl a odstrčil ho. Protože chlapec seděl na bobku, ztratil rovnováhu a svalil se na záda. Matt vyskočil.

„Odprejskni!“ vykřikl. „Kdo seš? Nech mě na pokoji!“

Chlapec mlčel. Samozřejmě bylo nepravděpodobné, že by uměl anglicky. Matt se na něj podíval a přes všechno, co se stalo, a zmatek, který měl v hlavě, si uvědomil, že ho zná. Připadalo mu, že už ho někde potkal. A pak si vzpomněl – v autě, cestou z letiště. Byl to ten kluk, který žongloval na křižovatce a nadával jim.

„*No hacía nada. Sólo intentaba ayudarte!*“ řekl chlapec.

Tvrdil, že je nevinný, ale Matt mu nevěřil. Viděl mu to v očích – temně hnědých a podezřívavých –, v tom, že se napjal jako zvíře zahnané do kouta, jako by chtěl každou chvíli zaútočit. Chlapec byl samá kost. Kdyby ho Matt chytil za paži, určitě by ji obemkl. Měl na sobě žluté tričko, které propagovalo nápoj zvaný Inca Cola, ale slova vybledla a látka se na mnoha místech rozpadala. Odporně špinavé džíny mu v pase přidržoval kousek provazu. Na nohou měl sandály z černé gumy.

Chlapec vstal a oprášil se, jako by se tím pohybem mohl zbavit špíny, která se na něm za dlouhé měsíce usadila. Potom se na Matta výhruzně zadíval.

„*No he tomada nada.*“ Ukázal mu prázdné ruce, aby ho přesvědčil. Nic mu nevzal.

Matt si zkontroloval obsah kapes. Když přiletěl z Anglie, měl u sebe deset liber, a naštěstí si je schoval do kalhot. Byly pořád tam.

Pas měl stále v bundě. Aspoň že tak. Chlapec ho ukřivděně pozoroval, jako by říkal: „Jak mi můžeš nedůvěřovat?“ Ale Matt byl přesvědčený, že kdyby spal o třicet vteřin déle, probudil by se bez peněz i bez pasu.

Rozhlédl se. Seděl u nízké cihlové zídky pod otrhaným plakátem, který propagoval mobilní telefony. Před ním se rozkládal plácek, který v noci přešel, a na opačné straně stála řada rozestavěných domů. Všechny budovy vypadaly, jako by je někdo v polovině uřízl nožem. V místě, kde měly být střechy, trčely dráty a železné tyče. Byla ještě tma a prostranství zalévalo ohavné světlo obloukových lamp, které vyčnívaly z betonových sloupů. Ale po obloze se už plížily první šedivé paprsky svítání. Matt se podíval na hodinky. Neměl je. Chlapec stísněně přešlápl z nohy na nohu.

„Nevíš, kolik je hodin?“ zeptal se Matt.

Chlapec natáhl ruku. Na zápěstí měl jeho hodinky.

Bylo pět hodin ráno.

Matt se mu je ani nepokusil vzít. Trochu ho překvapilo, že chlapec neutekl a nenechal ho tam. Možná byl zvědavý. Zahraniční turista ztracený ve městě. A navíc v jeho věku. Třeba v něm viděl šanci, jak si vydělat víc peněz. No, možná by mohl být Mattovi užitečný – přestože je to zloděj. Koneckonců, byl Peruánec. Znal město.

Bylo načase si všechno promyslet.

Musí se opět spojit s Nexem... a zejména s Fabianem, který už po něm určitě pátrá. Potíž byla v tom, že nikoho nenapadlo, že by se Matt s Richardem mohli rozdělit. Richard měl peníze, kreditní karty i telefonní čísla, aby mohl Fabianovi kdykoli zavolat. Ale Mattovi je nedal.

Matt neměl až na deset liber nic. Možná kdyby dokázal zjistit, jak se dovolat na informace o telefonních číslech, mohl by získat kontakt na Susan Ashwoodovou do Manchesteru... Ale i to mu připadalo komplikované a nějak nepravděpodobné. Co třeba policie? To byla jasná volba, i když Matt pochyboval, že ho tenhle peruánský kluk nadšeně doprovodí k nejbližší stanici. Možná by se dokázal dostat do Barranka, na předměstí, kde bydlí Fabian. Určitě to není daleko odsud.

Pak si Matt vzpomněl, co jim řekl řidič Alberto. Fabian na ně čeká v hotelu. Jak jen se jmenoval? Několik minut mu trvalo, než dostal mozek do obrátek. Hotel Evropa. To je ono. Hotel Evropa v Miraflores.

Kluk stále čekal, až Matt něco řekne. Matt si poklepal na prsa. „Matt,“ představil se. Nemělo smysl, aby se teď skrýval za falešným jménem.

Chlapec přikývl. „Pedro.“

Zvláštní bylo, že Matt znal jeho jméno dřív, než je vyslovil. Nemohl je slyšet, když spal?

„Znáš hotel Evropa v Miraflores?“ zeptal se.

Pedro se tvářil nechápavě.

Matt to zkusil tedy znovu, mnohem pomaleji. „Hotel Evropa.“ Ukázal na sebe. „Já jdu.“

„Hotel Evropa?“ Tentokrát Pedro pochopil. „Si...“

„Dovedeš mě tam?“ Matt ukázal na ulici. „Rozumíš?“

Pedro rozuměl. Ale nechtělo se mu do toho. Matt viděl v jeho očích pochybnosti. Proč by měl pomáhat cizímu klukovi?

Matt vytáhl deset liber. „Jestli mě tam dovedeš, dám ti tohle. Je to spousta peněz.“

Pedro upřel oči na bankovku. Tohle před chvílí hledal. Znovu přikývl. „Hotel Evropa,“ opakoval.

„Jdeme.“

Dvojice se dala do pohybu.

Cesta do Miraflores jim trvala hodinu. Hotel byl moderní, dvanáctiposchodová budova s příjezdovou cestou, která se stáčela k hlavnímu vchodu. Zde už stál vrátný v livreji a čekal na brzké ranní hosty. Miraflores patřilo k nejexkluzivnějším čtvrtím Limy. Ulice byly tiché a vedly mezi udržovanými trávníky, které zdobily palmy a fontány. Nacházelo se tu luxusní nákupní centrum s obchody a restauracemi, které mohlo směle konkurovat Londýnu. Celé předměstí se rozkládalo na konci miniaturního útesu. Hluboko dole vytvářelo moře obrovský půlkruh, který se táhl míli daleko, takže zbytek města nebyl téměř vidět.

Hotel Evropa. Matta zaplavila vlna úlevy, když ten název napsaný velkými bílými písmeny spatřil nad vstupní halou. A bylo tu ještě něco. Nejdřív si jich nevšiml, ale před hotelem parkovala dvě policejní auta. Nepochyboval, že jsou tam kvůli němu. Fabian určitě čekal, až on a Richard dorazí. Když se neobjevili, vyvolal poplach.

Matt vykročil dopředu, ale Pedro natáhl ruku a zastavil ho.

„Jo. Tak dobře.“ Matt vytáhl desetilibrovou bankovku a podal ji chlapci. „Tady ji máš. Díky.“

„Ne!“ Pedro vypadal vyděšeně. Ukázal na dvě policejní auta a pronesl jediné slovo, které zní ve všech jazycích skoro stejně. „*Policía!*“

„To je v pořádku, Pedro. Rád je uvidím. Zádnej problém.“

Ale Pedro měl strach. Zavrtěl hlavou a nechtěl Matta pustit.

Matt se mu vytrhl a strčil si bankovku do kapsy. „Ještě se uvidíme,“ prohlásil, ale věděl, že to není pravda.

Vydal se po příjezdové cestě a vešel do hotelu. Vrátný na něj vrhl letmý pohled a pak se ho rozhodl pustit dovnitř. Byl to kluk a byl špinavý – ale byl to Evropan a na ničem jiném nezáleželo. Matt tušil, že Pedra by do hotelu nepustili.

Vstupní dveře vedly do prostorné recepce s koženými pohovkami, starožitnými stolky, obrovskými rostlinami v květináčích a zrcadly. Matt ještě nikdy v luxusním hotelu nebyl – a už vůbec ne sám. Když vstoupil do toho obrovského prostoru, zmocnil se ho stísněný pocit. V hotelu Evropa bydleli bohatí turisté a obchodníci a on nebyl ani jedno z toho. Za mramorovou deskou, která sloužila jako recepční pult, stály dvě elegantně oblečené ženy a se strnule zdvořilým výrazem sledovaly, jak se k nim blíží.

„Potřebuju vaši pomoc,“ řekl Matt.

„Ano?“ Mladší recepční se zatvářila překvapeně, jako by pomáhání neměla v popisu práce.

„Jmenuju se...“ Matt zaváhal. Jak se má představit? Rozhodl se to vynechat. „Měl jsem se tu s někým sejít.“

„Můžeš mi říct, prosím, s kým?“

„S panem Fabianem.“

Recepční něco vyťukala na klávesnici počítače schované pod recepčním pultem. Nehty jí hlasitě cvakaly o klávesy. O chvílku

později vzhledla. „Bohužel. V hotelu nikdo s tímhle jménem nebydlí.“

„To je možný.“ Matt se snažil zamaskovat netrpělivost. „Včera jsem přiletěl do Limy. Měl jsem se tu s ním setkat, ale opozdil jsem se.“

„Odkud jsi?“

„Z Anglie.“ Matt vytáhl pas a položil ho na recepční pult. Doufal, že přebal se zlatým nápisem zapůsobí na dívku víc než on.

Dívka pas otevřela a podívala se na jméno pod fotografií. „Paul Carter?“ Vrhla na Matta zvláštní pohled, jako by na jeho příchod čekala. Druhá dívka zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Kde máš bratra?“ zeptala se.

„Bratra?“ Mattovi došlo, že recepční mluví o Richardovi. Takže měl pravdu. Čekali na ně. „Nevím. Kde je pan Fabian?“

„Pan Fabian tu není.“

Druhá dívka konečně dostala spojení. Španělsky řekla pár krátkých vět a zavěsila.

Otevřely se postranní dveře.

Vyšli z nich čtyři muži a cílevědomě se k němu blížili. Na jejich chůzi bylo něco zlověstného. Jako by vyšli z baru, pod parou, a chtěli se poprat. Kdyby venku nestála policejní auta, Matt by si byl myslel, že jsou to vojáci. Měli na sobě šedivé kalhoty nacpané do vysokých bot, tmavozelené bundy se zipem vepředu a čapky. Jejich velitel byl obrovský, obtloustlý muž s mohutným knírem a kožovitou, podobanou pletí. Vlasy měl černé jako uhl. Copak v Peru neexistuje jediný člověk, který by neměl černé vlasy? Vypadal jako zápasník. Ruce měl jako lopaty. Všechno na něm bylo surové a nadměrně velké a Matt si musel připomenout, že policii potřebuje a že nespáchal žádný zločin.

Nebo si to alespoň myslel.

„Ty jsi Paul Carter?“ zeptal se policista. Už jen z těch čtyř slov Matt poznal, že mluví dobře anglicky. Přes silný španělský přízvuk měla jeho řeč charakteristický anglický rytmus. A navzdory tomu, jak vypadal, hovořil tichým hlasem.

„Já jsem kapitán Rodriguez. Čekám tu na tebe. Kde je tvůj přítel...“ Nepříjemně se usmál. „...Robert Carter?“

„Není tady.“

„Kde je?“

Matt byl čím dál nervóznější. Policista mluvil o Richardovi jako o jeho příteli, ne jako o bratrovi – kterého měl novinář předstírat. A vyslovil to jméno způsobem, jako by už věděl, že je falešné. Pedro ho varoval, aby do hotelu nechodil, a Matt začínal litovat, že ho neposlechl. Takovéhle nepřátelské chování rozhodně nečekal. Velitel policistů stál přímo před ním. Ostatní tři Matta obstoupili. Nechovali se k němu, jako by potřeboval pomoci. Spíš to vypadalo, jako by byl podezřelý, hledaný zločinec.

„Pan Fabian vám volal?“ zeptal se Matt.

„Fabian? Kdo je Fabian?“

„Heleďte..., včera v noci mě přepadli. Potřebuju pomoci.“

„Jmenuješ se Paul Carter?“

„Jo.“ Jakmile to slovo vyslovil, strnul. Ten policista věděl, kdo je. Zeptal se ho jen proto, aby si to ověřil. Muž se pomalu natáhl pro Mattův pas a štitivě, jako by to bylo něco odporného, ho otočil k sobě. Potom ho zvedl a otevřel. Dlouho zíral na fotografii vzadu.

„Odkud ho máš?“ zajímal se.

„To je můj pas.“ Matt cítil, že se ho zmocňuje panika.

„Ten pas je padělaný.“

„Není...“

„Pověz mi, jak se doopravdy jmenuješ.“

„Vždyť jsem vám to řekl. Jsem Paul Carter. Copak jste neslyšel, co jsem vám povídal? Včera v noci mě přepadli. Nějaký chlápce s pistolema. Musíte zavolat panu Fabianovi...“

Dívky za recepčním pultem je nervózně pozorovaly. Jeden z policistů jim něco řekl a obě chvatně odešly. Další policista přistoupil k vstupním dveřím a postavil se mezi ně tak, aby nikdo neviděl dovnitř. Bylo stále brzy ráno. Žádný z hostů ještě nevstal. Nebyl tu žádný svědek toho, co se stalo dál.

Velitel policistů – ten, který si říkal kapitán Rodriguez – Matta udeřil. Matt v posledním okamžiku zahlédl, jak se vzduchem mihla obrovská pěst, pak ucítil ránu do žaludku a svalil se na zem. Kdyby během posledních dvanácti hodin něco jedl, pozvracel by se. Takhle jen po dopadu na záda zoufale zalapal po dechu. Před očima se mu

zatmělo a málem ztratil vědomí. Musel napnout veškeré síly, aby se dokázal znovu nadechnout. Na tváři cítil studený mramor. Potřeboval to. Jen díky tomu neomdlel.

„Lžeš,“ prohlásil Rodriguez a Matt věděl, že se dostal do větší šlamastyky, než si dokázal představit. Ten policista všechno věděl. Čekal na Matta v hotelu. Možná tu byl celou noc. „Myslíš si, že jsem idiot? Myslíš si, že policisty v Peru nemusíš respektovat?“

„Ne...“ Matt se snažil promluvit, ale pořád nedokázal popadnout dech a příšerně ho bolel žaludek. Nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. V ústech měl hořkou pachut'. Donutil se pokračovat. „Chci...,“ začal. Je britský občan. Bez ohledu na to, co udělal. Takhle se k němu chovat nemůžou.

Kapitán Rodriguez skoro lenivě švihl nohou a Matt vyjekl, protože ho zasáhl do žeber. Tělem mu projela nová vlna bolesti. Okolí na několik vteřin zrudlo a Mattovi blesklo hlavou, jestli ho zabijí, teď a tady, v tomhle luxusním hotelu.

„Copak chceš?“ vysmíval se mu Rodriguez a napodobil Mattův hlas. „Chceš se přiznat? Podle mě je to moc dobrý nápad, kamaráde. Měl bys mi vyklopit, kdo doopravdy jsi a proč jsi sem přijel. A měl bys mi to říct teď hned!“

Znovu švihl nohou. Když Matt zahlédl přibližující se botu, začal se před ní kutálet po mramorové podlaze. Ostatní policisté se rozesmáli.

Rodriguez k němu pomalu došel.

„Neměl jsi sem jezdit, kamaráde,“ zasyčel.

„Nic... špatnýho... jsem... neprovedl.“

„Nemáš doklady. Nemáš občanství. Vstoupil jsi do téhle země nelegálně.“ Rodriguez se sehnul a chytil Matta za vlasy. Zatahal ho za ně tak silně, že Matt vykřikl. Cítil, že se mu do očí derou slzy. „Možná jsi terorista. Jsi mladý, to je pravda. Ale někteří teroristé jsou mladí. Nechceš mi říct pravdu?“

Matt přikývl. Co jiného mu zbývá? Všechno tomu muži vyklopí.

„Kde je Richard Cole?“ zeptal se Rodriguez.

Takže hra skončila. Policista věděl, kdo jsou. Věděl to od začátku.

„Kde je?“ Rodriguez ho zatahal za vlasy ještě silněji.

„Nevím!“ vyjekl Matt. Měl pocit, že mu kapitán Rodriguez vyrvе vlasу i s kůží. Z nosu mu tekla krev a klikatila se kolem koutku úst. „Řekl, že tu na mě počká! Nevím, kam šel.“ To byla lež – ale na tom nezáleželo. Museí prostě něco říct, aby se té bolesti zbavil.

Pak uslyšel cinknutí a dveře výtahu se otevřely. Objevil se v nich byznysmen, který zjevně spěchal na schůzku. Vystoupil z výtahu a spatřil čtyři policisty a chlapce, který ležel na podlaze mezi nimi. Všichni mlčeli. Muž vyděšeně zamrkal a zacouval zpátky do výtahu. Mattovi bylo jasné, že se odváží nadechnout, teprve až za ním zapadnou dveře jeho pokoje.

Ale aspoň ho kapitán Rodriguez přestal tahat za vlasу. Matt ležel roztažený na podlaze jako jeden z těch obrysů, které policie kreslí na místě činu po vraždě. Blesklo mu hlavou, jestli nemá zlomené některé žebro. Bolelo ho celé tělo.

Rodriguez si k němu přisedl na bobek a vsunul mu dlaň pod tvář. Na okamžik mohl být otcem, který utěšuje raněného syna, ale každé slovo, které pronesl, bylo plné vzteku a nenávisti. „Jsi velice pošetilý chlapec,“ zamumlal. „Přijel jsi do mé země, bez pozvání, a nikdo ti nemůže pomoci. Protože jsi totiž ‚Paul Carter‘. Neexistuješ. Nikdo neví, že jsi tady, a nikdo se nedozví, že jsi zmizel. Protože právě to se stane, kamaráde. Máme tu místa, o kterých nikdo netuší. Věznice daleko odtud, kam tě můžeme odvézt a ze kterých se nikdy nedostaneš. Bylo by snadné tě zabít. Mohl bych tě zabít hned, odejít na snídani a zapomenout na tebe. Ale tenhle osud tě nečeká, Matthewe Freemane. Zaživa tě pohřbíme do betonové kobky hluboko pod zemí, kde tě necháme shnít, a nikdo už o tobě neuslyší.“

Trochu Mattovi zvedl hlavu, takže se rty téměř dotýkal jeho ucha. A pak zašeptal poslední slova, plná hluboké nenávisti.

„Pozdravuje tě Diego Salamanda.“

Potom mu hlavu pustil, a když dopadla na mramorovou podlahu, Mattem projela prudká bolest.

Rodriguez musel dát nějaké znamení, protože k Mattovi přistoupili ostatní tři policisté, zvedli ho ze země a vlekli ven z hotelu. Matt se ani nepokoušel bránit. Cítil, jak se mu nohy smýkají po podlaze. Všechno viděl rozmazaně. Dokázal jen rozeznat recepční pult a Rodrigueze, který stál před ním, ale obojí bylo rozostřené.

Policisté s ním prošli hlavními dveřmi. Po vrátném nebylo ani stopy. Určitě co nejrychleji zmizel z dohledu, stejně jako byznysmen. Matt si vzpomněl na dvě auta zaparkovaná před vchodem. Čekala na něj! A on prostě vešel do hotelu a vydal se policistům napospas.

Dotáhli ho k prvnímu autu a jeden z policistů začal hledat po kapsách klíče. Matta teď drželi jen dva muži. Dokázal by se jim vytrhnout? Ne. Svírali ho příliš pevně. Co jeho nadpřirozené schopnosti? Matt si letmo vzpomněl, jak ve Forrest Hill explodoval lustr. Připadalo mu, že se to stalo snad před sto lety. Blesklo mu hlavou, jestli by teď nedokázal způsobit něco podobného. Soustředit se a vyhodit do vzduchu policejní vůz. Roztočit tyhle muže kolem osy a poslat je pryč jako loutky ve větru. Ale tak snadné to nebylo. Nevěděl, jaký spínač stisknout. I když měl snad nadpřirozené schopnosti, zatím je nedokázal ovládat.

Ale pak jeden z policistů, kteří ho drželi – ten, který stál blíž u auta –, vykřikl a zničehonic ho pustil. Matt zvedl hlavu a zjistil, že muži teče po obličejí krev. To mu udělal *on*? Matt byl tak ohromený, až si chvíli myslel, že ano. Ale pak spatřil, jak se vzduchem řítí kámen velký asi jako pěst. Druhý policista zavrával a chytil se za tvář. Matt byl volný. Svalil se na auto a zadíval se směrem k hlavní ulici. A tam objevil příčinu.

Pedro. Držel v ruce prak vyrobený z nějakého černého materiálu – gumy nebo kůže. Se smrtící přesností ho dvakrát použil a zasáhl oba policisty. Jeden ale pořád ještě zbýval: ten, který hledal klíče od auta. Když muž natáhl ruku k pouzdru a začal vytahovat zbraň, Matt varovně vykřikl.

Ale než byla napůl venku, Pedro vystřelil potřetí. Vzduchem prolétl další kámen a udeřil třetího policistu – trefil ho přesně nad oko. Muž zaklel a pustil pistoli z ruky.

„Matte!“ vykřikl Pedro.

Matt se otočil ke vchodu do hotelu. Ve dveřích se objevil kapitán Rodriguez, který zaslechl výkřiky svých podřízených. V ruce držel revolver. Okamžitě mu došlo, co se stalo. Jeho muži jsou ranění. Ten anglický kluk je volný a opírá se o auto, které ho mělo odvézt pryč. A je tu ještě jeden kluk, s prakem. Rodriguez zvedl revolver a zamířil na něj.

Matt se vrhl dopředu a sevřel v ruce pistoli, kterou upustil raněný policista. Překulil se na břicho a vypálil šest ran směrem k hotelu. Netušil, jestli některá z nich kapitána Rodrigueze zasáhla, ale všiml si, že se velitel policistů schoval za zaparkovaným autem. Skleněné dveře hotelu za jeho zády se roztříštily. Současně se v budově rozhoukal alarm. Matt odhodil zbraň a roztřeseně se zvedl.

První policista, kterého Pedro zasáhl, se už vzpamatoval. Matt se na něj jednou podíval a pak, když posbíral poslední zbytky sil, švihl nohou. Bota se zabořila do měkkého masa. Kopl muže přímo do rozkroku, a ten se bez jediného hlesnutí znovu zhroutil na zem.

Kolem Matta prolétl další kámen. Jeden ze zbylých dvou policistů dostal druhý zásah; zavrával, narazil do auta a spustil další alarm. Třetí se odplížil schovat.

„Matte!“ zavolal opět Pedro.

Matt už povzbuzení nepotřeboval. S rukama přitisknutýma na břicho vystartoval dopředu. Peruánský kluk na něj čekal. V praku měl připravený další kámen pro případ, že by se Matta pokusil někdo sledovat. Ale nikdo se neodvážil.

Pedro natáhl ruku, popadl Matta za paži a společně se rozběhli co nejrychleji pryč. Alarmy stále houkaly a teď se k nim připojily sirény policejních aut, které přijížděly k hotelu. Po chvíli zastavily před vchodem. Na příjezdové cestě se opět objevil kapitán Rodriguez. Očividně zuřil. Jenže jeho kolegové dorazili pozdě. Ulice byla prázdná. Chlapci zmizeli.

JEDOVATÉ MĚSTO

Uplynula hodina a oni pořád běželi.

Matta překvapilo, kolik energie v sobě Pedro má. Koneckonců, vypadal, jako by týden nejedl. Ale od chvíle, kdy vyběhli od hotelu, s ním Pedro držel krok a zastavil se, jen když kolem nich vysokou rychlostí projela špinavá modrá dodávka se zamřížovanými okny a nápisem POLICIA NACIONAL na boku. Tehdy se přikrčil za odstaveným nákladákem a Matta zatáhl k sobě. Podíval se na něj a naznačil mu, že si má odpočinout. Chvilku seděli na chodníku.

Když Matt popadl dech, vzpomněl si, co mu řekl Rodriguez. Nemá doklady. Nelegálně vstoupil do Peru. V době, kdy to Nexus navrhl, mu připadal falešný pas jako dobrý nápad. Ale ve skutečnosti je s Richardem doručili, v dárkovém balení, do rukou nepřátel. Matt nemohl prokázat svoji totožnost. O jeho přiletu neexistoval žádný záznam, a kdyby zmizel z povrchu zemského, nikdo by se o tom nedozvěděl, ani by se po něm nepídil.

„*Debemos apresurarnos*,“ řekl Pedro a znovu vstal. Matt pochopil. Je čas vyrazit.

Byli v široké, rušné ulici někde na okraji Limy a stáli před řadou obchodů a bister, jimž chyběly výlohy, okna i dveře. Ve skutečnosti žádná průčelí neměly. Vypadaly jako otevřené krabice, jejichž obsah, vůně jídla smíšená s výfukovými plyny, se vyhrnul na ulici. Naproti nim se opírala o nízkou betonovou zídku řada mladíků v džínách a baseballových čapkách, kteří jako by neměli co na práci. Byli mezi nimi i dva čističi bot s primitivními dřevěnými bedýnkami na zádech. Pohled na ně Mattem otrásl. Oběma bylo asi šest let.

„Kam jdeme?“ zeptal se Matt.

Pedro buď nerozuměl, nebo se nechtěl obtěžovat s odpovědí. Beze slova vyrazil po chodníku. Matt byl vyčerpaný, ale přinutil se ho následovat. Co jiného mu zbývá?

Dorazili k semaforům a Pedro se usmál. Bylo to poprvé, kdy ho Matt viděl s úsměvem na tváři. Na křižovatce stál nákladní vůz, který vezl stavební materiál. Pedro řidiče zjevně znal. Rozběhl se k němu, něco mu vykládal a několikrát ukázal na Matta. Naskočila zelená a všechna auta za nákladákem začala okamžitě troubit. Ale řidič

nespěchal. Počkal, až Pedro domluví, letmo pohlédl na Matta a zvedl palec nahoru. Pedro do Matta šťouchl, a ten se za ním s obrovským pocitem úlevy vyšplhal na korbu.

Auto se rozjelo.

Matt byl příšerně unavený. Včera v noci spal jen pár hodin. Navíc byl po setkání s Rodriguezem samá modřina. V hlavě a žaludku mu tepalo bolestí a byl přesvědčený, že má zlomené žebro. Policie ho zbila. Jak se něco takového může stát – na veřejném místě, v recepci hotelu? Co je tohle za zemi?

Řidič něco vykřikl z okna a vzápětí se v něm objevila ruka s malým trsem banánů. Pedro si ho vzal, několik banánů utrl a podal je Mattovi. Matt zavrtěl hlavou. Měl hlad, ale nedokázal do sebe nic dostat. Byl v obrovském průšvihy a všechno ho bolelo. Pedro pokrčil rameny, oloupal banán a ukousl si.

Matt nevěděl, co si má o chlapci myslet. Pedro ho tím, že čekal s prakem před hotelem, nepochybně zachránil, ale Matt si nedokázal vysvětlit, proč to udělal. Právě teď ho naprosto ignoroval. Jako by byl Matt jen obtížný hmyz, zatoulaný pes, který ho sleduje po ulici. Moc přátelsky se k němu rozhodně nechoval. Spíš naopak. Matt si musel připomenout, že se ho Pedro před několika hodinami pokusil okrást – a pořád má na ruce jeho hodinky! Možná ho stále zajímá Mattova desetilibrová bankovka. Ne, to není fér. Matt mu ty peníze nabídl a Pedro si je odmítl vzít. Takže kam teď jedou? Pedro musí v tomhle velkém, nepřátelském městě někde bydlet. Zřejmě tu má rodiče. Snad zná někoho, kdo Mattovi dokáže pomoci.

Asi za dvacet minut nákladák zastavil. Chlapci seskočili z korby, Pedro na řidiče zamával a něco zavolal. Matt zjistil, že stojí na úpatí kopce, na jehož svahu se rozkládala ohavná čtvrť – změt' cihel a drátů. Něco takového ještě nikdy neviděl. Nejdřív měl dojem, že se domky zřítily z kopce a při pádu se rozbily a navzájem pomíchaly. Pak mu ale došlo, že je lidé takhle postavili. Bylo to *barrio* – chudinská čtvrť, domov těch nejchudších z chudých.

Pedro byl už jako vždycky v pohybu. Matt ho následoval a společně se proplétali bludištěm úzkých uliček a pasáží, z nichž žádná nebyla dlážděná a všechny je pokrývaly odpadky a staré krámy. Teprve když se Matt ocitl přímo mezi domky, všiml si, že

zděná je jen necelá polovina z nich. Většinou byly z lepenky, vlnitého plechu, slámových rohoží, igelitových plachet nebo z kombinace všech těchto materiálů.

Dorazili na jakési náměstí, kde vedle zrezivělého ropného barelu, přebudovaného na provizorní sporák, seděla skupinka stařen v zářivých šátcích a s buřinkami na hlavě. V plechovkách od kondenzovaného mléka, stlučených naplocho a předělaných v pánvičky, vařily jakýsi guláš. Několik vyhublých slepic marně hledalo mezi sutí něco k snědku a na sluníčku ležel natažený pes – těžko říct, zda byl živý, nebo mrtvý. Všude příšerně páchly splašky. Matt si přitiskl ruku na nos a ústa. Žasl, že v takových podmínkách může někdo žít, nicméně Pedro jako by si ničeho z toho nevšímal.

Matt viděl, že si ho ženy zvědavě prohlížejí. Napadlo ho, co si o něm asi myslí. Byl špinavý a rozcuchaný, nicméně jeho oblečení vypadalo nově a draze..., rozhodně ve srovnání s tím, co měly na sobě ony. Podle nich byl bohaté dítě z Evropy a Matt pochyboval, že se tu kdy nějaké ukázalo. Kývl na ně a spěchal za Pedrem.

Šplhali nahoru na kopec. Matta z námahy bolela žebra – píchalo ho v hrudníku –, a právě když začal uvažovat, jak dlouho to ještě vydrží, dorazili k malému zděnému domku se dvěma okny, která zevnitř zakrývala nějaká pytlovina. Pedro zvedl ruku a naznačil mu, aby vešel.

Tady bydlí? Matta se náhle zmocnila zvědavost a následoval ho dovnitř. Dveře tu nebyly. Ocítl se v krychlovém prostoru připomínajícím krabici, a když se rozkoukal v šeru, rozeznal dřevěný stůl, dvě židle, vařič Primus – takový, který by si vzal na kempování –, několik plechovek a nízkou, úzkou postel. Pak si všiml, že na posteli leží muž. Pedro si k němu přidřepel a vzrušeně mu něco vykládal. Muž se pomalu posadil.

Bylo mu asi šedesát a na sobě měl oblek, který vypadal stejně starý jako on. Spal v něm a látka byla příšerně zmačkaná. Skoro všechny knoflíky chyběly a košile mu visela přes kalhoty. Byl neoholený a kolem úzkých, krutých rtů mu rašilo šedivé strniště. Oči měl prohnáné a podlité krví. Dlouho mlčel a díval se na Matta, jako by ho hodnotil a snažil se zjistit jeho cenu. Hřbetem ruky si otřel ústa a polkl. Pak konečně promluvil.

„Vítej,“ pozdravil ho.

To bylo první přátelské slovo v angličtině, které Matt slyšel od chvíle, kdy Richard zmizel. Zaplavila ho vlna úlevy, ale současně, zatímco si muže prohlížel, ho napadlo, že jeho potíže zřejmě ještě neskončily. Ten muž rozhodně nevypadal jako zachránce, v jakého doufal.

„Pedro tvrdí, že jsi Američan,“ pokračoval muž. Měl nepříjemný přízvuk. Nebo to spíš souviselo s jeho podezřivým tónem, se způsobem, jakým protahoval slova.

„Ne. Jsem Angličan,“ opravil ho Matt.

„Z Anglie!“ To muže pobavilo. „Z Londýna?“

„Přiletěl jsem z Londýna. Ale bydlím v Yorku.“

„York.“ Muž to slovo zopakoval, ale evidentně je nikdy předtím neslyšel. „Pedro říká, že jsi sám. Že tě zbila policie. Že tě chtěli zatknout.“

„Jo. Můžete mu poděkovat za to, že mi pomohl?“

„Pedro o tvoji vděčnost nestojí. Proč si myslíš, že od tebe něco chce?“

Muž sáhl na zem vedle postele a zvedl poloprázdnou láhev s průzračnou tekutinou. Napil se, a když si láhev odtrhl od úst, Matt ucítil závan alkoholu. Potom vytáhl z kapsy saka nedokouřený doutník a zapálil si ho. Celou tu dobu z Matta ani na okamžik nespustil oči.

„Pedro tvrdí, že máš peníze.“

Matt zaváhal – ale na druhou stranu věděl, že nemá na vybranou. Vytáhl desetilibrovou bankovku a podal mu ji.

Muž ji obrátil v ruce, zkroutil rty, což byl možná úsměv, a zasunul si ji do kapsy saka. Vzápětí něco vyštěkl na Pedra. Pedro se zamračil. Muž čekal. Pedro si nakonec sundal z ruky Mattovy hodinky a podal mu je.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se muž.

Matt opět zaváhal. K čemu potřebuje znát jeho jméno? Ale proč by měl Matt předstírat, že je někdo jiný? Ukázalo se už, že falešný pas mu k ničemu není. „Jsem Matt,“ odpověděl.

„A já jsem Sebastian.“ Muž vyfoukl kouř. Visel ve vzduchu, stříbřitě šedý. „Zdá se, že potřebuješ pomoci, příteli.“

„Žádný další peníze už nemám,“ zamumlal Matt našťavaně.

„Za tvý peníze a hodinky si koupím jídlo. Ty je teď podle mého názoru k ničemu nepotřebuješ. Jestli je chceš, vezmi si je a běž. Než zapadne slunce, budeš pravděpodobně mrtvý nebo ve vězení. Ale jestli chceš, abych ti pomohl, chovej se ke mně zdvořile. Jsi v mém domě. Nezapomeň na to.“

Matt si skousl ret. Sebastian má pravdu. Peníze mu nejsou k ničemu. „Co jste zač?“ zeptal se. „Co je tohle za místo?“

„Tahle čtvrť má jméno,“ odpověděl Sebastian. „Zdejší lidi jí říkají Ciudad del Veneno. Anglicky to znamená... Jedovatý město. Nazvali ji tak proto, že je tu spousta nemocí. Cholera. Záškrt. Zánět průdušek. Zánět pohrudnice. Nikdo z nás tu nemá právo žít. Ukradli jsme tuhle půdu a postavili si tu domovy. Ale představitelé Limy sem nechodí. Mají příliš velký strach.“

Matt se rozhlédl a skoro se neodvažoval dýchat.

„Neboj se, Matte.“ Sebastian se usmál a předvedl mu dva zlaté zuby. „V tomhle domě nebo v tyhle ulici žádný nemoci nejsou. A nikdo neví proč. Žije nás tu devět. A vedle dalších sedm lidí. Nemáme nic..., ale jsme zdraví.“

„Pedro tu taky bydlí?“

Když Pedro uslyšel své jméno, zvedl oči. Celou dobu Matta nedůvěřivě pozoroval. Ale o to, o čem si povídají, neprojevil sebemenší zájem.

„Spí na podlaze, právě tam, kde teď stojíš. Pracuje pro mě. On a další děti. Ale proč se bavíme o něm? Takových dětí jako on jsou v Limě miliony. Žijou. Umírají. Nejsou k ničemu. Ale anglický chlapec v Jedovatém městě, to je něco jiného. Kde ses tu vzal, Matte? Proč tě hledá policie? Musíš mi všechno říct a pak uvidíme, jak ti můžeme pomoci. Pokud ti můžeme pomoci. Pokud budeme chtít...“

Všechno?

Matt nevěděl, kde začít. Jeho příběh byl tak komplikovaný. Spolkl celý jeho život. A odkud tedy začne? Od smrti svých rodičů před šesti lety nebo od té záležitosti s Krkavčí bránou a Nexem? Bylo to beznadějně. Matt to věděl. Mohl by mluvit celý den a tenhle muž neuvěří jedinému slovu.

„Všechno vám vysvětlit nemůžu,“ spustil. „Přiletěl jsem do Peru, protože se tu má přihodit něco špatnýho, a existují lidi, který si myslí, že bych tomu mohl zabránit. Byli jsme dva. Já a můj kamarád. Jmenuje se Richard Cole a je starší než já..., je mu dvacet pět. Ani jeden z nás sem jet nechtěl, ale poslali nás sem.“

„Abyste tomu zabránili.“

„Jo. Nemám pas. Dali mi falešnej. Myslel jsem si, že mě ochrání. Ale hned po přiletu nás přepadli. Richarda unesli a mě se policie snažila zatknout. Byl tam policejní kapitán. Tvrdil, že pracuje pro někoho, kdo se jmenuje Diego Salamanda.“

Sebastian to všechno poslouchal se zmateným, nevěřicným výrazem. Zareagoval teprve na zmínku o Salamandovi. Přimhouřil oči a z koutku úst vyfoukl pramínek doutníkového kouře. „Salamanda!“ vykřikl. „Víš, kdo to je?“

„Nějakej podnikatel.“

„Jeden z nejbohatších mužů v Jižní Americe. Rozhodně nejbohatší člověk v Peru. Prý má díky svým mobilním telefonům, novinám a družicím víc peněz než všichni ostatní obyvatelé dohromady.“ Vyštěkl několik španělských slov na Pedra, který seděl v tureckém sedu na zemi a zády se opíral o postel. Chlapec pokrčil rameny. Pak se Sebastian otočil zátky k Mattovi. „Kdybych chtěl mít nepřítel, tohohle muže bych si rozhodně nevybral.“

„Myslím, že on si vybral mě..., ne já jeho,“ namítl Matt a dodal: „Kde ho najdu?“

„Proč ho chceš najít?“

„Protože můjho kamaráda zřejmě unesl on. Věděl, že sem přiletíme. Nejdřív dostal Richarda a pak se snažil dostat mě.“

Sebastian zvedl láhev k ústům a opět se napil. Alkohol byl určitě silný. Matt ho cítil až k místu, kde stál. Ale Sebastian ho pil, jako by to byla voda.

„Salamanda News International sídlí tady v Limě,“ řekl. „Mají pobočky po celém Peru. Co chceš dělat? Chceš je všechny navštívit? Stejně je to fuk, protože Salamandu tam nenajdeš. Hlavní základnu má nedaleko Paracasu. To je na jih odsud. Ale většinu času tráví na farmě – tady tomu říkáme *hacienda* – u města Ica. Nikdy se neobjevuje na veřejnosti. Proslýchá se, že je nesmírně ošklivý, prý

má snad tři oči nebo tak něco. Jestli chceš mluvit se seňorem Salamandou, jeď do Iky. Určitě tě rád uvidí.“

Matt jeho sarkastický tón ignoroval. „Můžete mi pomoci, abych se tam dostal?“

„Ne.“

„Pak tu s váma zbytečně ztrácím čas.“

„Myslíš?“ Sebastian se na Matta rozzlobeně podíval. „Dovol, abych ti dal jednu radu. S časem si nedělej starosti. Ten je tu levný.“ Zamáčkl doutník. „Teď se s tebou musím rozloučit,“ pokračoval. „Jsou tu věci, kterým nerozumím, a lidi, se kterými si musím promluvit. Možná ti pomůžu a možná ne. Ale teď se podle mě potřebuješ hlavně najíst a vyspat.“

„Můžu spát tady?“ zeptal se Matt. Na jídlo byl příliš unavený.

„Jo, lehni si na podlahu. Dek máme dost. Na postel ne, rozumíš? Ta postel je moje! Tady ti nic nehrozí. Promluvíme si později. A uvidíme, co pro tebe můžeme udělat.“

Sebastian řekl něco Pedrovi a chlapec přikývl.

Oba odešli.

* * *

Když se Matt probudil, byl večer. Bez hodinek neměl tušení, jak dlouho spal, a pásmová nemoc mu v tom nepomohla. V Anglii mohlo být ráno, poledne, jakákoli denní či noční doba. Chvíli mu trvalo, než trochu rozhýbal svaly, které mu z ležení na tvrdé zemi ztuhly. Současně se snažil ujasnit si, co se děje. Jenže to nebylo tak snadné. Byl sám, tisíce mil od domova a trčel ve špinavé místnosti ve městě, které bylo dokonce i podle jména jedovaté. Byl hostem muže, který se mu nelíbil, a chlapce, který ho nedávno okradl. Chtěl ho zabít nejbohatší člověk v Peru a vypadalo to, že policie mu v tom ochotně pomáhá.

Bylo toho na něj moc. Matt zavřel oči a zasténal.

A byla tu ještě jedna zvláštní věc. Zničehonic si uvědomil, že ho přestala bolet hlava. Posadil se a přešel si rukou po hrudníku. Žebra i žaludek měl nedotčené. Jako by ho kapitán Rodriguez surově nezbil. Je to další důkaz jeho nadpřirozených schopností? Copak se nějak

dokázal sám vyléčit? Matt vstal a protáhl se. Měl hlad. Litoval teď, že odmítl jídlo, které mu muž nabídl. Ale jinak musel připustit, že se cítí dobře.

Divné.

Ve vchodu se něco mihlo a do místnosti vešel Pedro. V ruce držel lžici a plechovku s jídlem, ze které se kouřilo. Oboje mu podal a ani na okamžik z něho nespustil oči. Prohlížel si ho, jako by po něčem pátral.

„Díky,“ řekl Matt. Cítil se stále rozpačitéji.

V plechovce bylo něco jako guláš. Spousta fazolí a pár kousků masa. Za normálních okolností by k tomu Matt podezíravě přičichl – ale teď měl příliš velký hlad. Zhltnl jídlo během pár minut a dával si pozor, aby je moc důkladně nestudoval. Nevěděl, co je to za maso, ale rozhodně to nebylo jehněčí ani hovězí. Snažil se nemyslet na psa, kterého viděl ležet venku.

Když se najedl, Pedro přinesl otlučený plechový džbán s vodou a podal mu ho. Voda byla teplá a měla slanou příchut', a Matta napadlo, odkud asi je. Jsou v Jedovatém městě studny nebo pumpy? Mají tu vůbec elektřinu? Chtěl se zeptat na spoustu věcí, ale musel s tím počkat, až se vrátí Sebastian. Pedro mu nerozuměl jediné slovo.

Asi o deset minut později přišel Sebastian a přinesl s sebou balík starých šatů. Od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, Mattovi připadalo, že je muž ostražitější, nervóznější. Položil oblečení na postel, zapálil si další doutník – skoro si popálil prsty – a odhodil zápalku na zem.

„Mluvil jsem s několika lidma,“ začal. „V Limě se děje spousta věcí a nic z toho není dobrý. Musíš co nejdřív odjet. Nemáš moc času.“

„Hledají mě,“ pochopil Matt.

„Policisti jsou všude. Vyptávají se a nechovají se právě zdvořile. Rozumíš? Mají obušky a slzný plyn. Pátrají po anglickém chlapci. Tvrdí, že je terorista, a nabízejí velkou odměnu –“ Než stačil Matt promluvit, zvedl ruku. „V Jedovatém městě tě vidělo jen pár lidí, a ti budou držet jazyk za zuby. Nemáme peníze. Nemáme majetek. Možná proto si ceníme věcí, který máme..., loajality a přátelství. Nikdo tě neprozradí, ale i tak sem policie přijde a bude tě hledat. Obrátí celou čtvrť vzhůru nohama. Možná jsou už na cestě.“

„Musím najít svýho kamaráda,“ připomněl mu Matt.

„Budeš zbytečně ztrácet čas. Už jsem ti to říkal. Jestli ho má Salamanda, může být kdekoli. Možná je v Limě. A třeba plave v oceánu obličejem dolů. To je podle mě mnohem pravděpodobnější.“

„Co to místo, o kterým jste mi říkal? O tý farmě.“

„Myslíš haciendu Salamanda. Nevěřím, že ho tam najdeš.“

„Stejně se tam chci podívat.“

Sebastian chvíli uvažoval. Potom přikývl. „Je mi jedno, kam půjdeš,“ prohlásil. „Vím jen, že tady nemůžeš zůstat. A Pedro musí jít s tebou. Už jsem mu to vysvětlil. Napadl tři policisty, takže teď hledají i jeho. Když ho najdou, zabijou ho.“

„Mrzí mě to,“ hlesl Matt. „Je to moje vina.“

„Ne. Je to jeho vina. Kdyby byl šikovnější, ukradl by ti hodinky a peníze, aniž by ses probudil. Vždycky jsem tvrdil, že jako zloděj nestojí za nic. Ale teď už je to jedno.“ Sebastian se odmlčel. „Je tu ještě jedna věc. Tvůj vzhled. Musíš s ním něco udělat.“

„Jak to myslíte?“

„Bělošský chlapec v bělošských šatech! Takhle budeš v Peru vidět na míli daleko.“ Muž ukázal na balík oblečení, který přinesl. „Dej mi všechno, co máš na sobě.“

„Cože...?“

„Hned!“

Matt byl příliš zmatený, aby mu odporoval. Svlékl si bundu, tričko a džíny a podal je Sebastianovi. Tušil, že zítra se objeví na nějakém tržišti.

Ale to nestačilo. „Taky boty a ponožky,“ nařídil mu Sebastian.

Matt si je sundal a stál uprostřed místnosti jen v boxerkách. Sebastian vytáhl láhev a podal mu ji. „Natři se tím,“ přikázal mu. „Paže, nohy a hlavně obličej. Pedro ti namaže ramena a záda.“

„Co to je?“

„To je barvivo z ořechů. Na několik týdnů ti obarví kůži. A taky ti musíme ostříhat vlasy.“ Sebastian vyndal nůžky. Matt zaváhal. „Jsou hezký,“ dodal muž. „A budou hezký i v rakvi. Ale jestli chceš žít, musíš vypadat jako jeden z nás. Na dohadování nemáme čas.“

Za chvílku měl Matt na sobě nové oblečení a na hlavě účes podle kastrolu s rovnou ofinou. Celé jeho tělo mělo tmavohnědou

barvu. V místnosti nebylo zrcadlo, a tak nevěděl, jak vypadá, ale připadal si odporný. Jeho „nové džíny“ byly neforemné, samý flek a končily vysoko nad kotníky, takže mu z nich vykukovaly holé nohy a chodidla. Dostal zelené tričko Adidas, roztrhané, špinavé a vybledlé. A místo bot měl sandály z černé gumy – stejné jako Pedro.

„Jsou z pneumatiky,“ vysvětlil mu Sebastian.

Matt měl pocit, že se jeho pokožka snaží od oblečení odtáhnout. Tušil, že je předtím nosilo několik lidí a pravděpodobně se nikdy nemyli. Všiml si, že ho Pedro s úsměvem pozoruje. „Co je tu k smíchu?“ zeptal se.

Sebastian přeložil otázku do španělštiny a Pedro odpověděl. Mluvil tiše a pronesl jen pár slov.

„Prý teď víš, jak se cítí peruánský kluk,“ řekl Sebastian. „Ale pořád jsi moc vysoký. Musíš se naučit chodit ohnutý. Dávej si pozor, abys nikdy nebyl vyšší než on. A od teďka nebudeš Matt, ale Matteo. Rozumíš?“

„Matteo!“ opakoval Pedro. Vypadalo to, že se Mattovou proměnou baví.

Ale Sebastian se tvářil naprosto vážně. „Musíš z Limy odjet,“ pokračoval. „Jestli si ode mě necháš poradit, pojedíš na jih do Ayacucha. Mám v tom městě spoustu přátel, který se o tebe postarají. Tam tě snad policie hledat nebude.“

„Ale já chci jet do Iky.“

„Jsi tvrdohlavý a hloupý – ale máš strach o kamaráda, a toho si vážím.“ Sebastian si odplivl. „Tak dobře. Když si myslíš, že to bude k něčemu dobrý, můžeš se v Ice zastavit. První autobus odjíždí zítra ráno v šest. Je skoro jistý, že policie bude autobusový nádraží hlídat, a my na to budeme muset myslet.“

„Jen chci najít Richarda a jet domů,“ prohlásil Matt.

„To bude pro nás pro všechny nejlepší. Nikdy jsi sem neměl jezdit.“

Matt přikývl. Najednou mu bylo trapně. Od chvíle, kdy Sebastiana poznal, mezi nimi panovalo nepřátelství – aniž tušil proč. „Můžu se vás na něco zeptat?“ řekl.

„Jistě.“

„Připadá mi, že mě nemáte moc rád. Tak proč mi pomáháte?“

„To se pleteš. Není pravda, že tě nemám moc rád. Nemám tě rád vůbec. Kvůli tobě policie prohledává chudinský čtvrti. Vypítávají se a zatýkají. Než tě najdou, bude všechno ještě těžší než doted’.“

„Tak proč mě jednoduše neprásknete? Je mi jasné, že to chcete udělat.“

„Jo, máš pravdu, přesně to chci udělat. Ale Pedro mi to rozmluvil. Říká, že jsi nějak důležitý. Říká, že ti musíme pomoci, protože jsi na naší straně.“

„Jak to ví? Vždyť mě vůbec nezná.“

„Jo,“ přisvědčil Sebastian. „Je to zvláštní. Normálně by ti vzal hodinky, peníze a všechno ostatní, co má nějakou cenu, a pak by tě nechal, kde tě našel. Neriskoval by potíže s policií. A nepřivedl by tě sem.“

„Tak proč to udělal?“

„Pedro tomu nerozumí a já taky ne. Ale tvrdí, že tě už viděl.“ Sebastian potřásl hlavou. „Prý tě viděl ve snu.“

ROZHOVOR VE SNU

Na podlaze Sebastianova domu spalo celkem osm lidí. Nejmladšímu z nich bylo teprve pět, nejstaršímu kolem sedmnácti. Dorazili, jeden po druhém, sotva se začalo stmívat; někteří nesli bedýnku na leštění bot, jiní kbelík s mycí houbou, jeden košík s pestrobarevnými maňásky. Sebastian jim už musel o Mattovi říct, protože žádný z nich se netvářil překvapeně, když ho tam spatřil, a nikdo se s ním nepokoušel dát do hovoru. Snědli večeři – další fazole s dušeným masem – a zbytek večera se bavili hrou s kalíšky a malými dřevěnými kostkami. Místnost osvětlovaly tlusté bílé svíčky, o kterých Matt usoudil, že je některé z dětí ukradlo v kostele. Hodinu hře přihlížel a poslouchal rachocení kostek v kalíšcích, jak jimi hráči třásli a pak je vyklápěli na zem. Pedro se zábavy také účastnil. Jednou nebo dvakrát se podíval na Matta a ten si poprvé všiml, že Pedro má v očích jakousi zvědavost.

Prý už tě viděl..., ve snu.

V hlavě se mu ozývala Sebastianova slova. Matt si prohlížel peruánského chlapce, který se soustředil na hru, zuřivě rachotil s kostkami, vyklápěl je na zem a s očima upřenýma na ostatní hráče je oběma rukama zakrýval. Matt samozřejmě věděl, kdo to je. Kolikrát už spolu seděli v rákosovém člunu s hlavou divoké kočky na přídi? Zlobil se na sebe, že si to neuvědomil dřív.

Vzpomněl si na okamžik, kdy se probudil a zjistil, že mu Pedro krade hodinky. V tu chvíli ho poznal. Ale v tom zmatku si vybavil jen setkání na semaforech během cesty z letiště. Tehdy Pedra spatřil poprvé. Ale samozřejmě ho znal už dávno.

Pedro byl jedním z Pětice. Matt si představil Susan Ashwoodovou, jak ta slova říká. Měla by radost. Není to náhoda, že Matt vystoupí z letadla v zemi, která má dvacet milionů obyvatel, a Pedro je skoro první člověk, kterého potká? Ne..., vůbec to není náhoda. Náhody neexistují. Mělo se to stát. Přesně to by mu slepé médium řeklo.

Takže Richarda měli unést? Matta měli zbít v hotelu? Má Matt nějakou kontrolu nad tím, co se děje, nebo ho jen postrkují síly, které

nevidí a které jsou nad jeho chápání? A kdyby to tak bylo, kam ho dovedou? Co mají v plánu?

Matt mu chtěl položit nespočet otázek, protože na žádnou z nich neznal odpověď. Ale vědomí, že on a Pedro se nějak našli, ho do jisté míry uklidnilo. Teď byli dva, a to znamenalo, že další tři jsou zřejmě někde poblíž.

Pedro hru vyhrál. Matt viděl, jak se rozjařeně směje a sbírá svoje kostky. Litoval, že jeho nový přítel neumí ani slovo anglicky. Jak můžou spolu bojovat, když si nemůžou ani promluvit?

Hra skončila. Menší děti už spaly a teď si roztáhli deky i ostatní chlapci a připojili se k nim. V Anglii má odchod do postele svá pravidla: umýt se, vyčistit si zuby, převléct se do pyžama a podobně. Tady ukládání ke spánku probíhalo velice prozaicky a rychle. Večer prostě skončil. Všichni zaujali své místo, naskládali se vedle sebe kolem jediné, prázdné postele a vzápětí se celá podlaha změnila v moře z přikrývek, které se zvedalo a klesalo, zatímco svíčky prskaly a vrhaly na zeď strašidelné stíny. Matt nemohl usnout, protože své vnitřní hodiny měl dosud jinak načasované. V přeplněné místnosti bylo horko a kolem ucha mu bzučel moskyt. Ani si dosud nezvykl na zápach, i když teď byl jeho součástí. Už osmačtyřicet hodin se nespřchoval a cítil, jak je obalený špínou. Myslel na Richarda. Sebastian tvrdil, že je pravděpodobně mrtvý, ale Matt si tu možnost nepřipouštěl. Přemítal, jak se vlastně do téhle šlamastyky dostali a jestli se ještě někdy uvidí.

Asi o hodinu později přišel Sebastian. Matt si ke svému zděšení všiml, že je opilý namol. Doklopýtal k posteli a zhroutil se na ni, aniž si cokoli sundal, dokonce ani boty ne. Během několika vteřin tvrdě spal a hlasitě chrápal.

Mattovi to trvalo déle. Než konečně zavřel oči, připadalo mu, že uběhla polovina noci. Ke své úlevě se nebál, protože tentokrát přesně věděl, kde je. Byl s Pedrem na pláži. Rákosový člun kotvil přímo před nimi a čekal, až do něho nastoupí a odplují.

„Matteo,“ řekl Pedro.

„Rád tě vidím, Pedro.“

„Jo. Já tebe taky. Víš...“

A tohle bylo zvláštní. Matt mluvil anglicky. Pedro mluvil španělsky. A přesto se slova ve vzduchu nějak měnila, takže si oba chlapci dokonale rozuměli. Existuje tenhle ostrov jenom ve snu? Matt si vždycky myslel, že ano. Ale teď, když byli spolu a dívali se na pláž, na moře, na člun a všechno ostatní, si tím už nebyl tak jistý. Věděl, že i když stojí vedle Pedra, současně oba leží jen metr od sebe v Jedovatém městě. Možná proto si mohli konečně povídat, zatímco dřív ne.

„Nic z toho nechápu,“ začal Pedro.

„Jsi jedním z Pětice,“ vysvětlil mu Matt.

„Jo. Já vím. Jedním z Pětice! Jedním z Pětice! Slýchal jsem to celý život, ale nevím, co to znamená. Ty ano?“

„Trochu. Je nás pět...“

„Viděl jsem je. Tamhle...“ Pedro zvedl ruku, ale na pevnině nebylo po dvou chlapcích a jedné dívce ani stopy.

„Jsme Strážci brány.“

„Jaký brány?“

„To je na dlouhý povídání, Pedro.“

„Máme celou noc.“

Matt přikývl. Zdálo se, že jsou v bezpečí. V Jedovatém městě budou všichni spát. Na ostrově byli sami a po labuti, která se dvakrát přihlítila ze tmy, nikde ani památky. Matt dumal, co to znamená. Pořád spouště věcí nerozuměl.

Rekl Pedrovi všechno, co věděl; začal smrtí rodičů, pokračoval tím, jak si stále jasněji uvědomoval, že nikdy nebude žít normálně, pak mu vylíčil svůj život u Gwendy Davisové v Ipswichi a skončil rolí, kterou sehrál v Krkavčí bráně, a vším ostatním, co se od té doby přihodilo.

„Přijel jsem do Peru, abych našel druhou bránu,“ ukončil Matt své vyprávění. „Před dvěma dny, i když mi připadá, že jsem tu mnohem dýl. Hned po příletu do Limy se ale všechno zvrátilo. Když se mi podaří najít Nexus, možná mi dokážou pomoci. Nebo mě možná hledají. Nevím.“

Matt se zhluboka nadechl. Rákosový člun se lehce pohupoval na hladině. Matta napadlo, jestli by do něho neměli nastoupit – a když to udělají, kam je asi doveze.

„Věděl jsem, že přijedeš,“ ozval se Pedro. „Pořád jsem na tebe čekal. A chci ti říct ještě něco. Když jsi spal..., když jsem ti vzal hodinky..., myslel jsem si, že jsi prostě jen dítě nějakých bohatých turistů, který se ztratilo. Netušil jsem, že jsi to ty. Promiň mi to.“

„Kdy sis uvědomil, že jsem to já?“

„Když ses probudil. V tu chvíli jsem tě poznal. A po pravdě řečeno, nebyl jsem právě nadšený, že tě vidím. Nechtěl jsem, abys přijel.“

„Proč?“

„Protože s tebou přijdou problémy. Všechno se teď změní.“ Pedro se odmlčel. „Možná si myslíš, že můj život nestojí za nic, ale je to jedinej život, kterej mám, a jsem svým způsobem šťastnej. Asi se ti to, co teď říkám, nelíbí, ale já po jiným životě netoužím.“

„Chápu.“

Matt přesně věděl, jak to Pedro myslí. Měl stejný pocit.

„Nic o tobě nevím,“ řekl. „Znám jenom tvý jméno. Máš nějaký příjmení? Co děláš v Limě, když nežongluješ s míčky před autama nebo neokrádáš turisty? A kdo je Sebastian? Proč u něho bydlíš?“

„Nerad o sobě mluvím,“ namítl Pedro a odmlčel se. „Ale všechno ti povím, protože bys to asi měl vědět. Rovnou ti říkám, že toho není moc..., a kromě toho, až se probudíš, stejně si z toho asi nebudeš nic pamatovat.“

Ta možnost Matta nenapadla. Posadil se na písek a blesklo mu hlavou, kolik je asi v téhle zvláštní snové zemi hodin. Je vůbec den? Obloha byla temná, ale Matt všechno zřetelně viděl. Písek byl teplý, přestože nesvítlo slunce. Nebyl den ani noc, ale něco mezi tím.

Pedro se posadil naproti němu do tureckého sedu.

„Za prvé, Pedro není moje skutečný jméno,“ začal. „Jen mi tak všichni říkají. Dal mi ho Sebastian, když jsem poprvý přišel do Jedovatýho města. Tvrdil, že se tak jmenoval jeho oblíbenej pes. Vím, že jsem měl rodinu, než jsem ho potkal, i když si na ni moc nepamatuju. Měl jsem sestru. Byla o několik let mladší než já.“

Bydlel jsem ve vesnici v provincii Canta, o který jsi pravděpodobně nikdy neslyšel. Leží asi šedesát mil od Limy. Tři dny chůze. Bylo to příšerně nudný místo. Muži pracovali na polích – pěstovali brambory a kukuřici – a ženy zůstávaly doma a staraly se o

děti. Ve vesnici nebyla škola, ale já chodil do jedné, která se nacházela dvě míle daleko. Moc jsem se tam toho nedozvěděl. Tím chci říct, že jsem zvládl nějaký písma, ale nikdy jsem se nenaučil číst.“

Natáhl ruku a prstem nakreslil do píska tiskací P.

„To je P jako Pedro. Je to taky P jako papoušek – *papagayo*. Tohle písmeno si pamatuju, protože mi vzhledem papouška vždycky připomínalo.

Máma tvrdila, že jsem se narodil pod špatnou hvězdou, ale já nevěděl, co to znamená. Bydleli jsme v hezkém domě, i když byl jen ze dřeva a lepenky. A měli jsme velkou postel. Spali jsme na ní všichni čtyři. O mámě ti toho moc neřeknu. Nechci na ni myslet. Někdy si vzpomenu, jak vedle mě ležela v posteli, a začnu bejt smutnej. Na to jsem se vždycky nejvíc těšil..., až budu usínat.

Nejhorší věc na Cantě bylo počasí. Z hor foukal vítr, z kterého člověka mrazilo. Nikdy jsem neměl teplý oblečení. Občas jsem chodil jen v tričku a trenkách a měl jsem pocit, že zmrznu.

Na začátku roku vždycky přšelo. Takovej liják jsi nikdy neviděl, Matteo. Občas lilo tak, že jsem všude kolem sebe viděl jen vodu, a přemýšlel jsem, jak to přežiju, když nejsem ryba! Přšelo od rána do večera a ani na chvilku nepřestalo. Nedalo se přejít z jednoho konce vesnice na druhé, protože lilo jako z konve, a kdybys spadl do louže, utopil by ses.

A jednoho dne – muselo mi bejt asi šest – přšelo tak moc, že se řeka vylila z břehů. Řeka Chillón..., tak se jmenovala. Byla v ní spousta vody, vymkla se kontrole a zatopila celou vesnici. Byla jako netvor..., hnědá a ledová. Spolkla náš dům a odnesla ho pryč. Pamatuju si, že na mě někdo křičel, ale já nechápal, co se děje. A pak se to stalo. Všechno zmizelo pod vodou a bahnem. Seběhlo se to strašně rychle. Všechny domy se zřítily. Lidi a zvířata... se prostě utopili. I já měl umřít. Ale někdo mě vytáhl z vody a posadil mě na strom. Měl jsem štěstí. Ten strom musel mít silný kořeny, protože ho voda nevyrvála ze země jako ty ostatní. Zůstal jsem na tom stromě celej den a noc, a když se rozednilo, vesnice tam nebyla. Stal se z ní močál a na jeho hladině plavali mrtví lidi. Mí rodiče a sestra byli asi

mezi nima. Už jsem je nikdy neviděl a nikdo mi o nich nic neřekl. Takže se museli utopit.“

Pedro se odmlčel. Matt žasl, že o tom dokáže mluvit tak věcným způsobem. Snažil se představit si, jaká to musela být asi hrůza. Voda zničila celou vesnici. Uvědomil si, že takové věci se zřejmě v některých částech světa stávají často, ale britské noviny jim věnují sotva pár řádek.

„Potom to bylo těžký,“ pokračoval Pedro. „Chtěl jsem umřít. V hloubi duše jsem věděl, že je špatný, že mí rodiče umřeli a já zůstal naživu. Ale divný je, že jsem věděl, že to dobře dopadne. Neměl jsem kde bydlet. Neměl jsem jídlo. Lidi kolem mě byli nemocný. Ale já věděl, že ať se stane cokoli, přežiju to. Jako by můj život začínal znovu.“

Některý z těch, který tu katastrofu přežili – bylo jich celkem dost –, se dali dohromady a rozhodli se odejít do Limy. Slyšeli, že je tam práce. Mysleli si, že tam dokážou začít nový život. Šel jsem s nima. Byl jsem nejmladší a oni mě nechtěli vzít s sebou. Ale přemlouval jsem je tak dlouho, až nakonec rezignovali.

A tak jsme přišli do města, ale bylo to tu úplně jiné, než jsme si představovali. Nikoho jsme nezajímali. Nikdo nám nechtěl pomoci. Byli jsme *desplazados*. Takhle se říká lidem bez domova. V Limě už byla spousta chudých lidí, který tu hladověli a umírali. O další nestáli.

Paní, která se o mě starala, měla v jedny chudinský čtvrti bratra, a nějakou dobu jsem u nich bydlel. Nutili mě pracovat, hledat jídlo v popelnících. Nenáviděl jsem to. Odcházel jsem v pět ráno, než přijeli popeláři, a bral jsem všechno, co jsem našel. Zeleninu, která ještě nebyla moc shnilá. Odřezky masa a chrupavek. Všechny zbytky, který vyhodili bohatý lidi. Z toho jsme žili, ale když jsem toho nenašel dost nebo to bylo moc zkažený, nedali mi nic k jídlu a zbili mě. Nakonec jsem utekl. Kdybych zůstal, určitě by mě utloukli k smrti.

A to je můj příběh. Líbil se ti? Ještě ti ho dopovím. Chtěl jsi vědět něco o Sebastianovi. Nikdo přesně neví, co je zač, Matteo, a my se raději moc nevyptáváme. Některý lidi tvrdí, že byl profesorem na univerzitě, ale pak mu utekla žena a on začal pít. Jenže jiný zase

tvrdí, že dělal číšníka v luxusním hotelu a cizí jazyky se naučil tam. V každém případě jsem šel do Jedovatého města, abych se zbavil tý paní a jejího bratra, tady jsem potkal Sebastiana a on mě vzal k sobě.

Není zlej. Ubližuje mi, jen když je opilej, ale další den se mi vždycky omluví. Všechny děti v tomhle domě pracují pro něj. To on mě naučil žonglovat před autama turistů. Někdy si dokážu vydělat až pět amerických dolarů, ale čtyři mu musím odevzdat. Myjeme okna u aut. Prodáváme maňásky. Někdy vybíráme jízdenky v autobusech, protože Sebastian zná všechny šoféry. A tak díky němu přežíváme.“

Pedro ztichl.

„Jednu věc jsi mi neřekl,“ ozval se Matt. „Věděl jsi, že se ta řeka rozvodní?“

„Jak bych to mohl vědět?“

„Neměl jsi nějaký tušení..., třeba den předtím?“

„Ne.“

„Když umřeli mí rodiče, věděl jsem, že se to stane. Viděl jsem to ve snu.“

„Mně se nikdy takovýhle sny nezdály. Pusť to z hlavy, Matteo. Nejsem jako ty. Nemám nadpřirozené schopnosti, jestli myslíš tohle. Nejsem zvláštní..., jen se mi někdy zdají tyhle hloupý sny, ve kterých tě vidím. A ani z toho nemám velkou radost.“

„Půjdeš se mnou do Iky?“ zeptal se Matt.

Pedro se zamračil. „Nechce se mi. Ale Sebastian tvrdí, že u něho už zůstat nemůžu. Je to prej moc nebezpečný. A kromě toho...“ Trochu se uvolnil a přestal se mračit. „Teď, když jsme se našli, bych tě asi stejně nedokázal opustit..., i kdybych chtěl. Takže – jo. Půjdu s tebou.“

„Díky,“ hlesl Matt.

To mu stačilo. Už nebyl sám.

Vstal a v tu chvíli jako by celý snový svět v polovině rozřízla obrovská bílá gilotina. Matta to nebolelo. Dokonce ho to ani nešokovalo. Ale zničehonic moře a ostrov zmizely a on seděl na zemi v domě v Jedovatém městě a věděl, že se právě probudil.

Podíval se na Pedra, který stále tvrdě spal. Peruánský chlapec se nezměnil, ale Matt ho teď viděl jinýma očima. Věděl o něm všechno.

Jako by se spolu přátelili celý život. Svým způsobem, pomyslel si Matt, to tak je.

Venku svítalo: na obloze se objevily první paprsky růžového světla, které oznamovaly začátek dalšího dne.

Půlnoc v Londýně.

Susan Ashwoodová seděla v prostorném obývacím pokoji podkrovního bytu vysoko nad Park Lane. Okna, která sahala od podlahy ke stropu, nabízela panoramatický výhled na Hyde Park, temnou oblast, za níž v dálce blikala světla Knightsbridge. Seděla zády k nim. Někdy si dokázala představit vzhled města na základě jeho zvuků, doteku větru na tváři, vůně nočního vzduchu. Věděla, že je krásné. Ale dneska večer se soustředila na ženu, která byla majitelkou zdejšího bytu a právě teď seděla naproti ní.

„Díky, že jste si na mě udělala čas,“ řekla Susan Ashwoodová.

„Nemusíte mi děkovat,“ odpověděla Nathalie Johnsonová.

Američanka seděla na pohovce, nohy měla složené pod sebou a v ruce držela sklenici bílého vína. Zrzavé vlasy měla stažené do ohonu a na sobě jednoduché černé šaty. Když jí Susan Ashwoodová zavolala, právě se chystala do postele. V tomhle bytě bydlela, když byla v Londýně. V New Yorku měla podobný, s výhledem na řeku Hudson.

„Nevěděla jsem, na koho se obrátit.“

„Nemusíte se omlouvat, Susan. Mé dveře jsou pro vás vždycky otevřené.“

Nathalie Johnsonová byla členkou Nexu jedenáct let. Během té doby vybudovala obrovskou obchodní firmu, která prodávala levné počítače, především do škol a klubů mládeže. Novináři jí říkali Bill Gates v sukních. Připadalo jí to sexistické a nepodstatné.

„Matthew Freeman se dosud neobjevil,“ spustila Susan Ashwoodová. „Naše zdroje nám potvrdily, že nedaleko letiště Jorga Cháveze došlo k přestřelce. Richarda Colea unesli, ale Mattovi se podařilo utéct. Pokud víme, od té doby ho nikdo nespátl.“

„Poslali jsme ho do Peru, protože jsme chtěli, aby se něco stalo,“ pronesla Američanka. „Zdá se, že se toho stalo víc, než jsme čekali.“

„Něco takového nemohl nikdo z nás předpokládat.“

„Co budeme dělat?“

„To je jeden z důvodů, proč jsem tady. Doufala jsem, že byste nám v tom mohla pomoci. Máte v Jižní Americe obchodní kontakty...“

„Jestli chcete, mohla bych si promluvit s Diegem Salamandou.“

„Říkala jste, že jste s ním obchodovala.“

„Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale často jsme spolu mluvili po telefonu.“ Nathalie Johnsonová se odmlčela. „Ale podle mě bychom měli být opatrní. Salamanda je náš podezřelý číslo jedna. S největší pravděpodobností je to právě on, kdo se pokouší bránu otevřít.“

„Fabian se snaží Matthewa najít,“ pokračovala Susan Ashwoodová. „Strašně se o něj bojí a vyčítá si, že ho na letišti nevyzvedl sám. Mluvil už s policií, ale není si jistý, jestli jí může věřit. Napadlo ho podat inzerát do celostátních novin.“

„Jako ‚Neviděli jste tohoto chlapce?‘ “ Zdálo se dokonce, že Nathalii ten nápad pobavil.

„Někdo musí přece vědět, kde je. Anglický kluk sám v Peru...“

„Samozřejmě za předpokladu, že dosud žije.“ Američanka odložila sklenici s vínem. „Já ty inzeráty zaplatím, jestli chcete,“ řekla. „Moje newyorská kancelář to zařídí.“

„Jde o něco jiného...“ Slepá žena se odmlčela a snažila se utřídit si myšlenky. Mračila se. „Přemýšlela jsem o tom, co se stalo,“ pokračovala. „Nejdřív ta záležitost s Williamem Mortonem. O tom, kde se chce s Matthewem setkat, jsme věděli jen my, a řekl nám to pouhých čtyřicet hodin před schůzkou. Ale přesto se ho někomu podařilo do kostela svaté Meredith sledovat. Zabili ho a deník odnesli.“

A pak jsou tu Matthew a Richard Cole. Letěli do Peru pod falešnými jmény, ale vypadá to, že o jejich příletu někdo věděl. Přepadli je. Fabianův řidič málem přišel o život. Richarda Colea unesli.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Ze naši nepřátelé vědí, co děláme. Někdo je informuje o každém našem kroku.“

Nathalie Johnsonová ztuhla. „To je směšné.“

„Přišla jsem za vámi, protože vás znám dlouho a cítím, že vám můžu důvěřovat. Nikomu jinému jsem tohle neřekla. Ale domnívám se, že musíme být opatrné. Jestli je v Nexu zrádce, mohlo by nám hrozit nebezpečí.“

„Co podnikneme?“

„Nejdřív ze všeho musíme najít Matthewa Freemana. To je nejdůležitější. Druhá brána se má brzy otevřít a on je jediný, kdo tomu dokáže zabránit. Na tom, co se stane s námi, nezáleží, slečno Johnsonová. Jestli toho chlapce nenajdeme, jsme ztraceni.“

Autobusové nádraží připomínalo bláznivý cirkus pod širým nebem, změť barev a rámusu s všudypřítomnými lidmi a zavazadly, s pokřikujícími pouličními prodavači, se stařenami v šátcích, které seděly za hromádkami papají a banánů, s dětmi a psy, kteří se honili po rumišti – a se starými autobusy, které brumlaly na stanovištích. Nikdo zatím nikam neodjížděl, nicméně to vypadalo, že všichni spěchají. Lidé si předávali obrovské pytle a krabice, které pak nakládali na střechy autobusů, kde je svázali do vachrlatých hromad. Všude po zemi se jako konfety povalovaly staré jízdenky a nové si cestující kupovali v budkách stěží větších než pimprlové divadélko. Na kraji autobusového nádraží vařila indiánka v obrovském kotli *cau cau* – dršťkovou polévku s brambory –, a zatímco se všude vznášela vůně jídla smíšená s výfukovými plyny, několik cestujících sedělo na bobku a jedlo z plastových misek.

Tohle všechno Matt spatřil, když se Sebastianem a Pedrem dorazili na autobusové nádraží. Došli sem pěšky z Jedovatého města, které opustili těsně po páté. Sebastian už měl jízdenky a oznámil jim, že pojede do Iky s nimi. Přestože si šel lehnout opilý, zdálo se, že se probudil v celkem střízlivém stavu. Svým způsobem vypadal dokonce vesele.

„Nevěřím, že bys mohl svého kamaráda v Ice objevit,“ prohlásil. „Ale až složíš poklonu seňoru Salamandovi, můžete pokračovat do Ayacucha. Budu tam na vás čekat.“

Procházeli kolem řady krámků, a když se Matt podíval otevřenými dveřmi dovnitř, všiml si, že tam stojí chlapec a pozoruje ho. Byl asi v jeho věku, měl na sobě tmavozelené tričko a džíny,

které mu končily vysoko nad kotníky. Byl bez ponožek a na nohou měl sandály z černé gumy. Chlapec měl černé vlasy, ofinu zastřiženou do rovna a snědou pleť. Byl příšerně špinavý a neupravený.

Pohnul se a chlapec také. Teprve v tu chvíli Mattovi došlo, že se dívá do velkého zrcadla. Ten chlapec byl jeho odraz.

Sebastian viděl, co se stalo. „Nepoznal ses,“ uchechtl se. „Doufejme, že tě nepoznají ani oni.“

Matt se podíval opačným směrem a vyschlo mu v ústech, protože spatřil dva policisty se samopaly. Mohli být na autobusovém nádraží z mnoha důvodů, ale instinktivně vycítil, že ho hledají. Pedro se zeptal něco španělsky a Sebastian mu odpověděl. Od chvíle, kdy se druhý chlapec probudil, Matt věděl, že i on si pamatuje jejich včerejší rozhovor ve snu. Možná z téhle situace nebyl nadšený, ale rozhodně Matta neopustí.

„Nezapomeň se hrbít,“ zašeptal Sebastian. „Jinak tě tvoje výška prozradí. A na – tohle si vezmi...“

Sebastian mu podal velký balík v bílé pytlovině. Matt netušil, co je uvnitř. Dokonce si ani nebyl jistý, jestli jde o zavazadlo, nebo jen o jakousi rekvizitu, aby víc připomínal ostatní cestující, ale pochopil, o co Sebastianovi jde. Ohnutý, s balíkem na šiji a ramenou, vypadal jako sluha, který nese zavazadlo svému pánovi. Břemeno zamaskovalo jeho skutečnou výšku, a protože Matt upíral oči na zem, nebylo mu vidět ani do tváře.

Trojice se pohybovala dopředu. Policisté pomalu postupovali davem, který se ochotně rozestupoval, aby mohli projít. Lidé před nimi uhýbali pohledem. „Tudy,“ sykl Sebastian.

Zavedl Matta k autobusu, který byl už napůl plný. Dvojice policistů si jich nevšimla. Když Matt došel ke dveřím, srdce se mu zastavilo. Ve dveřích autobusu se objevil třetí policista. Matt do něj málem vrazil. Skloněný pod balíkem neviděl jeho obličej – jen kožené boty a hlaveň pistole. Jenže pak policista něco řekl a Matt s dutým pocitem v žaludku pochopil, že se ho právě na něco zeptal. Mlčel. Policista otázku zopakoval.

A pak kdosi chytil balík a strhl mu ho ze zad. Mattovi na děsivý okamžik blesklo hlavou, že to udělal policista. Ale byl to Sebastian.

Něco na něj španělsky zakřičel, a než stačil Matt zareagovat, tvrdě ho udeřil do tváře. Pak mu vrazil ještě jeden políček a prudce ho strčil do autobusu. Matt se rozplácl na podlaze. Za zády slyšel, jak si Sebastian povídá s policistou a směje se. V autobuse sedělo asi dvacet lidí a všichni na něj zírali. Tváře mu hořely – bolestí a ponížením –, ale zvedl se a doklopýtal k volnému sedadlu.

Za chvíli se objevili v autobusu Pedro se Sebastianem. Sebastian se posadil vedle Matta, ale mlčel. Nastupovali další lidé, někteří s kozou na provaze, jiní s košíky plnými živých kuřat. Brzy byla všechna místa obsazená a uličku zaplnili lidé sedící na zemi. Konečně dorazil řidič. Vyhoupl se na sedadlo a nastartoval. Celý autobus se začal otřásat a rachotit.

Řidič zařadil rychlost a autobus vyrazil přes nádraží. Když se Matt podíval z okna, viděl, že policisté odcházejí.

„To bylo o chlup,“ zavrčel Sebastian. Tichým hlasem pokračoval: „Musel jsem ti ublížit, protože ten policista začínal být podezřívavý. Řekl jsem mu, že jsi můj synovec a že jsi retardovaný. Vysvětlil jsem mu, že máš poškozený mozek, a proto ses k němu choval tak neuctivě.“

„Hledali mě?“

„Jo. Právě mi to řekl. Za tvoje dopadení nabízejí obrovskou odměnu – mnoho stovek dolarů. Pořád tvrdí, že jsi spolčený s teroristy.“

„Ale proč? Vždyť jsou to policajti! Proč se tak chovají?“

„Protože je někdo podplatil. Proč asi? Ayacucho pro tebe zřejmě nebude to pravý. Dokud budeš v Peru, bude ti hrozit nebezpečí, a bez pasu nemáš šanci se odsud dostat.“

Autobus se kodrcal uličkou a pak odbočil na hlavní silnici. Když zatočili za roh, cestující se prudce naklonili na jednu stranu a zvířata se rozkřičela. Řidič dupl na plyn a motor se rozeřval. Tak začala dlouhá cesta na jih.

SALANANDA

Ica bylo rušné městečko plné prachu a aut. Když Matt vystoupil z autobusu, měl dojem, že jsou všechny budovy bílo-žluté, takže celé místo působilo nepřirozeným dojmem. Připomínalo mu filmové kulisy, možná ze starého westernu. Ale kolem něho se odehrával skutečný život. Byl v hromadách sutin, v prádle, které pleskalo na šňůrách vysoko nad plochými střechami, v graffiti, která jako by pokrývala každou zeď. Ze všech stran na ně útočily reklamy na Nike a Coca-Colu, plakáty se jmény politiků a jejich stran a sprejem nastříkané nápisy. A život byl i ve starých mužích a ženách mžourajících do slunce na lavičkách, v chollo – taxících –, které zajížděly na hlavní náměstí a zase z něho vyjížděly, ve směnárnicích v zářivě zelených sakách, kteří pronásledovali turisty, kteří si to všechno natáčeli na videokamery, jež musely stát víc, než si dokázali místní lidé vydělat za celý rok.

Sebastian je doprovodil na hlavní náměstí. Koupil jim kebab s rýží, a zatímco jedli, posadil se s nimi na obručník.

„Nemám tahle provinční města rád,“ prohlásil. „Lima je možná páchnoucí stoka..., ale člověk aspoň ví, kde je. Nikdy nedokážu odhadnout, co si tihle vesničani myslí. Možná si nemyslí nic. Jsou to prostě *indios*.“ Označil rodilé indiány urážlivým termínem. „Mají v hlavě úplně prázdno.“

„Co teď uděláme?“ zeptal se Matt.

„Co uděláme? Povím ti, co udělám já, Matteo.“ Sebastian si zapálil další doutník. Matta napadlo, že ho jen málokdy viděl bez něho. „Budu pokračovat v cestě do Ayacucho. Jestli to tu přežijete, přijďte na hlavní náměstí. Budou tam čekat lidi, kteří se o vás starají. Odvedou vás za mnou.“

„Nepomůžete nám dostat se do *haciendy*?“

Sebastian se sarkasticky zasmál. „Už jsem ti pomohl dost, a kromě toho, život mě moc baví. Ukážu ti, kde to je. Potom to budeš muset zvládnout sám.“

Když se najedli, zamířili přes řeku na předměstí. Sebastian si cestou povídal s Pedrem. Vypadalo to, že mu uděluje rady. Domy

postupně mizely a nakonec dorazili k prašné cestě odbočující z hlavní ulice.

„Hacienda leží pět mil odsud,“ oznámil jim. „Doufám, že tam svého přítele najdeš, Matteo, ale jak už jsem ti říkal, silně o tom pochybuju. Možná se uvidíme v Ayacuchu. O tom taky pochybuju. Ale doufám v to.“

„Myslel jsem si, že mě nemáte rád,“ poznamenal Matt.

„Pedro tvrdí, že se v tobě možná mýlím, že nejsi stejný jako ostatní bohatí děti na Západě, který mají všechno a nikdy nemyslí na lidi, jako jsme my.“ Pokrčil rameny. „V každém případě jsi nepřítelem policie, a to stačí, abys byl mým přítelem.“

Sáhl do kapsy a vytáhl z ní plátěný váček.

„Mám pro vás nějaký peníze. Je to sto soles. To je hodně..., asi dvacet liber ve vaší měně. A než mi poděkuješ, ty peníze patří Pedrovi. To on je ukradl – ne já. Snad vám pomůžou přežít.“

Pedro řekl něco španělsky. Sebastian k němu došel a dlouho s ním hovořil. Když domluvil, natáhl ruku a prohrábl mu vlasy. Najednou vypadal smutně.

„Kdysi jsem měl syna,“ řekl a potřásl hlavou. „Víte, jak mě najdete.“

Po těch slovech se otočil a odešel.

Matt se podíval na Pedra a chlapec přikývl. Stále spolu nemohli mluvit, ale zdálo se, že si rozumějí čím dál víc. Společně se vydali k *haciendě*.

Cesta, kterou jim Sebastian ukázal, vedla mezi poli. Na některých rostla kukuřice, červená řepa a chřest, na jiných se pásł dobytek a přežvykoval drsnou, ostrou travu. Podle Sebastianovy rady se drželi u kraje, připraveni zmizet z dohledu, kdyby se na cestě objevila nějaká auta. Jednou se po ní kodrcal nákladák s otevřenou korbou a oba chlapci se schovali pod nízké křoví a čekali, dokud v oblacích prachu nezmizel. Bylo přišerné vedro. Pedro v Ice vylovil z popelnice dvě plastové láhve a napustil do nich vodu z kohoutku, ale Matt pochyboval, že jim to bude stačit. Cítil, že mu voda z prasklé láhve prosakuje do kapsy, a byl v pokušení ji okamžitě všechnu vypít.

Jakmile nákladní auto zmizelo, zvedli se a mlčky se plahočili dál. Matt by si rád povídal – pořád spouště věcí nerozuměl – a připadalo mu šílené, že spolu dokážou komunikovat, jen když spí. Byli dva z Pětice. Napadlo ho, jakým jazykem asi mluví ostatní. Ti dva chlapci a dívka, které viděl na pláži, měli bílou pleť a světlé vlasy, ale mohli to být Rusové, Skandinávci – nebo třeba Marťané. A co se stane, až se konečně všichni sejdou? Bude to konec dobrodružství, nebo začátek něčeho ještě horšího?

Tolik otázek, ale Matt mohl jen mlčky kráčet a vnímat, jak se mu slunce opírá do zad. Ještě pořád si nezvykl na to, že páchne, na podivný účes a na tmavé, lepkavé barvivo na pokožce. Oblečení mu už nevadilo, ale připadal si v něm divně, jako v nějakém nepohodlném maškarním kostýmu. A neustále zakopával o špatně padnoucí gumové sandály. A nejhorší ze všeho bylo, že se bál o Richarda. Musel připustit, že Sebastian má pravdu. Šance, že by se novinář nacházel na právě téhle *haciendě*, byla pravděpodobně jedna k milionu. Ale neměl kam jít, žádné jiné stopy, které by mohl sledovat. Někde začít musel, takže to mohlo být klidně tady.

Pedro se zastavil a napil se z láhve. Matt udělal totéž a blesklo mu hlavou, jestli mu nebude z peruánské vody z kohoutku špatně. Pedro na ni byl bezpochyby zvyklý. Pil ji celý svůj život. Voda byla teplá a měla kovovou pachut', ale Mattovi to bylo jedno. Musel se ovládnout, aby nevypil celou láhev najednou.

Potom se mu myšlenky zatoulaly. Pedrovi možná pět mil moc nepřipadalo, ale pro něj to bylo nesmírně daleko, zejména v tom horku a sandálech, které jako by se mu snažily každých pár kroků podrazit nohy. Po cestě jelo auto, tentokrát z opačného směru, a oba se opět vrhli do úkrytu. Budou v *haciendě* strážníci? O tom Sebastian nemluvil, ale Matta napadlo, že někdo tak bohatý a mocný jako Salamanda má určitě ochranku.

Slunce se chýlilo k západu a zvedl se studený vítr. Když se vynořili ze zatáčky, Matta začínaly bolet nohy a voda mu už skoro došla. Pedro zvedl varovně ruku. Okamžitě skočili do křoví a přikrčili se. Přímo před nimi stál dům..., ne pouhý dům, ale celý areál se stodolami, skladišti, stájemi a dokonce, což bylo neuvěřitelné, s kostelem z bílého kamene a se zvonicí. O moc víc

tam toho nebylo. Jen dva kamenné sloupy a brána z tepaného železa. Brána byla otevřená, ale Matt nějak neměl dojem, že by je zvala dovnitř.

Opatrně se připlížil blíž a nakoukl za roh, jestli někoho neuvidí. Všechny budovy se rozkládaly kolem nádvoří plného květin, v jehož středu stála nádherně zdobená fontána. Vedle ní se tyčil obrovský akát. Strom měl čtyři oddělené kmeny a větve, které vytvářely přirozený stín. Před jednou stodolou parkoval traktor. Z budovy vyšel muž v bílém a vezl trakař. Kromě uklidňujícího šumění vody ve fontáně panovalo všude ticho.

„Matteo...“, Pedro poklepal Mattovi na paži a ukázal.

Matt se zadíval do dálky a na kraji areálu spatřil strážní věž. Současně se objevil muž s puškou přes rameno. Zastavil se, zapálil si cigaretu a pokračoval v chůzi. Takže měl Matt pravdu. Přestože hacienda stála na opuštěném místě, Salamanda neponechal nic náhodě. Areál byl střežený a Matt věděl, že spousta dalších strážných bude i uvnitř.

„*Qué hacemos ahora?*“ zeptal se Pedro.

„Počkáme.“ Význam Pedrovy otázky byl jasný. Chtěl vědět, co budou dělat. Matt zvedl hlavu. Slunce už zapadalo za palmy, které se tyčily za domem. Setmí se asi za hodinu, ale stíny se už začaly protahovat. To se jim hodí. Dva snědí chlapci v tmavém oblečení ve tmě. Nebude tak těžké proklouznout dovnitř.

Vypadalo to, že samotný dům nikdo nehlídá. Na verandu, která se táhla po celé jeho délce, vedly tři široké dřevěné schody. Na nádvoří nikdo nebyl, ani na strážní věži se nic nehýbalo. Bezpečnostní kamery? Matt žádné neviděl a kromě toho, vždycky existovala naděje, že v šeru nebudou fungovat. Bude to prostě muset risknout. Představa, že by tu Richard mohl být, možná jen pár metrů odsud, ho poháněla dopředu. Dloubl do Pedra, v předklonu proběhl bránou a přes roh nádvoří k domu.

Nikdo je neviděl. Nikdo nevykřikl. Matt se udýchaně zastavil a opřel se zády o zeď přímo pod verandou. Pedro stál vedle něho. Tvářil se nešťastně. Zavrtěl hlavou, jako by říkal: „To je šílený nápad a já se ho nechci účastnit.“ Ale zatím Matta vždycky podpořil, a ten mu byl vděčný, že právě teď není sám.

Kde by mohl Richard být a jak ho v domě plném strážných najdou? V areálu nebylo žádné na první pohled patrné vězení, žádná zamřížovaná okna. Snad v suterénu nebo ve sklepe? To bude nejpravděpodobnější. Ale nejdřív se tam musejí dostat.

Naštěstí se zdálo, že to nebude těžké. Ted', když byl Matt blíž, viděl, že veranda vede kolem celého domu. Na jedné její straně bylo zábradlí, které oddělovalo dům od zahrady a nádvoří. Dům měl vysoká, elegantní okna, pravidelně rozmístěná v asi pětimetrových rozestupech od sebe. Okna sahala až téměř k podlaze a všechna byla otevřená. Matt se podíval na Pedra, a nabídl mu tak poslední možnost k návratu.

Pedro přikývl, jako by říkal: „Jdu s tebou.“

Matt zvedl paže a za zábradlí se vytáhl na verandu. Ted' už byl skoro v domě. Nad hlavou měl střechu s těžkými červenými taškami. Počkal, až se k němu Pedro vyhoupne, a pak se tiše vydal podél zdi.

Téměř vzápětí uslyšel hlasy. V jedné místnosti probíhala porada a v tiché noci se hovor hlasitě rozléhal. Matt mávl rukou a pokračovali s Pedrem v cestě po verandě kolem několika pohovek a terakotových květináčů. Dorazili k otevřenému francouzskému oknu. V místnosti mluvil nějaký muž. Matt opatrně, centimetr po centimetru, nakoukl za roh a podíval se dovnitř.

Spatřil jídelnu s obrovským dřevěným stolem, který vypadal jako vyrobený z jediného kmene. Podlaha byla také z naleštěného dřeva a stěny obložené dřevěnými deskami. Ze stropu visel kovový lustr – musel vážit tunu –, který neosvětloval místnost elektrickými žárovkami, ale asi stovkou svíček, z nichž každá měla vlastní držák.

U stolu seděli tři muži a jedna žena. Jednoho z mužů Matt okamžitě poznal a strnul. Měl pocit, že omdlí. Byl to Rodriguez, policejní kapitán, který ho zbil v hotelu v Miraflores. Byl v uniformě. Druzí dva muži na sobě měli obleky a žena jednoduché černé šaty. Všichni pozorně poslouchali, protože dostávali instrukce.

Muž, který hovořil, seděl ve vysoké proutěné židli zády k oknu. Matt z něho viděl pouze jednu paži a ruku s dlouhými prsty, která ležela na opěrci. Vypadalo to, že má na sobě plátěný oblek. Mluvil rychle, dobrou angličtinou, a jen tu a tam klopytl o obtížné slovo.

Matt tichounce hvízdal na Pedra a kývl hlavou k místnosti. Proč mluví anglicky? Třeba to zjistí, když bude déle poslouchat.

„Je mi jedno, co je možné a co ne,“ říkal muž. „Dám vám pokyny a vy je splníte. Stříbrná labuť musí být... *en la posición*... na místě ode dneška za pět dní. Přesně o půlnoci. Jste za to zodpovědná. Je to jasné, slečno Kleinová?“

Žena přikývla. „Všechno bude připravené,“ slíbila. Její angličtina byla horší než jeho a se silným přízvukem. „Ale budu brzy potřebovat...“ Chvilí jí trvalo, než našla správný výraz. „Musím mít souřadnice,“ řekla.

Ted' Matt pochopil. Ta žena byla Němka a nemluvila španělsky. Hovořící muž byl Španěl a nemluvil německy. Proto se spolu domlouvali anglicky.

„Sdělím vám je, jakmile je obdržím,“ pokračoval muž. „Mí lidé jsou v poušti Nazca, ale zatím se jim nepodařilo desku najít.“

„V deníku nebylo uvedeno přesné místo?“

„Zjistil jsem z něho přibližnou polohu a je možné, že už víme dost na to, abychom umístili labuť přesně tam, kde má být. Ale nerad ponechávám něco náhodě. Musíme být opatrní, nicméně pátrání pokračuje. Prostě tak dlouho, dokud nebudete mít všechno přichystané.“

„Jistě, Herr Salamando. Všechno bude, jak požadujete...“

Tím porada skončila. Matt poslouchal s hlavou přitisknutou ke zdi těsně vedle francouzského okna. Pedro se krčil kousek za ním. Proto to byl on, kdo uslyšel kroky, a došlo mu, že se k nim blíží minimálně dva strážníci. Zatím byli mimo dohled, na boční straně domu, ale za několik vteřin vyjdou zpoza rohu a objeví je.

Mohli udělat jen jedinou věc. Pedro do Matta šťouchl a oba prolétli kolem otevřených oken jídelny. Matt doufal, že je v přibývajícím šeru nikdo neuvidí – a pokud ano, že si nikdo z lidí v místnosti neuvědomí, že tam nemají co dělat. Když běžel kolem jídelny, slyšel, že slova se ujala žena, a litoval, že nemůže zůstat déle a zjistit víc. Ale utekli právě včas. O vteřinu později se objevili strážníci, kteří na sobě měli volnou vojenskou kombinézu a na rameni jim visela puška. Veranda byla prázdná.

Matt s Pedrem se zastavili až za domem, kde se nacházelo vnitřní nádvoří se starobylými lavičkami, pravidelně rozmístěnými kolem studny a temně zeleného pepřovníku uprostřed. Spatřili další dvě křídla domu, každé po jedné straně budovy. Matt si všiml, že tady jsou některá okna ve vyšším patře opatřená mřížemi. Třeba právě tohle jsou cely, které si představoval. Nesedí teď Richard Cole v některé z nich?

Matt hledal cestu, po které by se dostal nahoru – a jednu uviděl, na opačné straně nádvoří. Otevřené schodiště se sloupořadím a dřevěným zábradlím, které vedlo na galerii. Ale než se stačil pohnout, objevil se třetí strážný. Vyšel ze dveří v prvním poschodí a vypadalo to, že se chystá sejít dolů. Matt v duchu zaklel. Opravdu si myslel, že sem jen tak přijde, najde Richarda a pohodlně s ním odejde? Copak nebylo jasné, že jeden z nejbohatších a nejmocnějších lidí v Peru bude mít důkladnou ochranu? Sebastian měl pravdu. Tohle je hloupost. Horší než to, je to sebevražda. Jeho i Pedra chytí. Předají je kapitánu Rodriguezovi. A ani jednoho z nich už nikdy nikdo neuvidí – v Ayacuchu ani jinde.

Pedro si evidentně myslel totéž. Jít sem byla pitomost. Podíval se na Matta a ten přikývl. Vyplíží se z domu a počkají. Porozhlédnou se tu později, v noci, kdy to snad nebude tak nebezpečné.

Společně se plížili podél nádvoří a celou cestu se snažili držet ve tmě. V místnostech se svítilo a chlapci viděli, jak v otevřených oknech tančí mûry, ale venkovní lampy byly naštěstí dosud zhasnuté. Spatřili okno vedoucí do pracovny, které si všimli už na přední verandě. Mohli by vklouznout dovnitř a vyjít na opačné straně.

Opatrně vstoupili do pracovny.

Matt se rozhlédl. Odsud zřejmě Diego Salamanda řídí svou firmu. Místnost působila okázale, stěny pokrývaly luxusní tapety a na podlaze ležely drahé koberce. Matta náhle něco napadlo. Jestli je tohle Salamandova pracovna, možná tu má schovaný deník svatého Josefa z Córdoby. Od chvíle, kdy Richard zmizel, si na deník nevzpomněl. Soustředil se jen na to, aby svého přítele našel. Ale co kdyby objevil deník? Kdyby ho získal, třeba by ho mohl použít při vyjednávání. Deník za Richarda. Nexus by tím nebyl nadšený – ale

na tom Mattovi nezáleželo. Salamanda a Staří dokážou všechno, co chtějí. Jediné, po čem toužil on, bylo vypadnout z Peru.

Pedro už byl v polovině místnosti.

„Počkej!“ zašeptal Matt.

Pedro se zastavil a s úžasem sledoval, že Matt začal prohledávat stůl. Byl to ošklivý kus nábytku, větší a těžší, než pracovní stoly obvykle bývají, s čtvercem kůže zapuštěným v desce a zlatými kruhy na zásuvkách. Matt jednu zkusil. Nebyla zamčená, ale při otevírání skřípala tak hlasitě, že to bylo určitě slyšet po celém domě.

„*Qué estás haciendo?*“ sykl Pedro. *Co to děláš?*

„Deník...“, odpověděl Matt a Pedro mu kupodivu rozuměl.

Pedro došel na opačnou stranu místnosti, kde nad moderní kopírkou viselo několik polic. Na některých stály knížky, ale než si je stačil prohlédnout, všiml si listu papíru, který ležel na kopírce.

„Matteo,“ zavolal tiše.

Matt nechal stůl stolem – většina zásuvek byla prázdná a ty ostatní neobsahovaly nic zajímavého. Přistoupil ke kopírce a zvedl papír. Pokrývalo ho písmo napsané zřejmě starodávným perem nebo dokonce husím brkem. Nemohl list pocházet z deníku? Matt tiše zaklel. Text byl ve španělštině. Nerozuměl mu. A Pedro neuměl číst, takže ho nedokážou přeložit. Jaké další zklamání ho při tomhle vloupání ještě čeká?

Složil papír a zasunul si ho do kapsy. Možná to dokáže rozluštit později.

U dveří se něco pohnulo.

Pedro si toho všiml první. Strnul na místě a nevěřicně vytřeštil oči. Matt zahlédl jeho výraz, otočil se a také ztuhl. Projel jím záchvěv, silný jako elektrický šok. Cítil, jak se šíří pažemi a nahoru k šíji.

Muže, který stál ve dveřích, dobře neviděl. Ale rozeznal ve tmě jeho siluetu a okamžitě mu došlo, že má nesmírně velkou, gigantickou hlavu, dvakrát delší, než by měla být. Muž se opíral o zárubeň a Matt pochopil proč. Potřeboval oporu, aby se udržel ve vzpřímené pozici. Jeho krk byl prostě moc slabý na to, aby hlavu unesl.

„Myslel jsem si, že jsi to ty,“ řekl muž. Stále mluvil anglicky. Hlas měl přiškrcený, jako by ho někdo rdousil. „Slyšel jsem tě na verandě, když jsi proběhl kolem. Ale nejen to. Věděl jsem, že jsi tady. Celý večer jsem cítil tvou přítomnost, stejně jako ji cítím teď. Jeden z Pětice. Dva z Pětice! Tady, v mé *haciendě*! Čemu vděčím za vaši návštěvu? Co chcete?“

Nemělo smysl popírat, kdo je. Muž Mattovo přestrojení prokoukl. Zdálo se, že o něm všechno ví.

„Kde je Richard?“ zeptal se Matt.

„Tvůj přítel, ten novinář?“ Matt viděl, že se mu zvlnily rty do něčeho, co připomínalo úsměv. Ale tahle tvář se nikdy normálně neusmívala. „Jak jsi došel k závěru, že ho mám já? Proč by měl být tady?“ Zdálo se, že to Salamandu doopravdy překvapilo. „Jak jsi mě vůbec našel?“

Matt neodpověděl. Nemělo to smysl.

Salamanda se obrátil k Pedrovi. „*Cómo te llamas?*“ naléhal.

Pedro si odplívl. Ať už se Salamanda zeptal na cokoli, tohle byla jeho odpověď.

„Vidím, že si s vámi užiju legraci,“ zamumlal Salamanda. „Je to snad až příliš skvělé, aby to mohla být pravda. Požehnání, dalo by se říct – a perfektně načasované. Za týden bude po všem. Brána se otevře a ne jeden, ale dva Strážci brány budou mít. Nikdy mě nenapadlo, že to bude tak snadné.“

Salamanda vstoupil do světla a Matt spatřil jeho bezbarvé oči, dětská ústa, flekatou, děsivě napjatou pokožku. To mu stačilo.

„Utíkej!“ vykřikl.

Pedrovi to nemusel opakovat dvakrát. Oba se otočili a rozběhli se směrem od dveří, ven francouzským oknem a zpátky na vnější nádvoří. Neměli plán. Jen se chtěli dostat pryč – z tohoto domu a daleko od zrůdy, která v něm žila. Ale právě když seskočili z verandy a řítili se k hlavní bráně, rozezněly se zvony a úderý kovu na kov se hlasitě rozléhaly nocí. Rozzářily se reflektory, kterých si předtím nevšimli, proměnily noc v den a oslepily je svým ostrým světlem. Současně se vynořili strážníci, bylo jich asi šest, a rozběhli se k nim. Dva z nich vedli vlčáky, kteří se vzpínali na silných řetězech a chňapali čelistmi do vzduchu. Vedle domu se objevil kapitán

Rodriguez a vztekle, nevěřícně vše sledoval. Zvláštní bylo, že nikdo jako by nespěchal. Odhalili dva narušitele. Vyhlásili poplach. Ale strážní se k nim blížili téměř vycházkovým krokem a záměrně si dávali na čas.

Matt pochopil proč. S rostoucím pocitem beznaděje si uvědomil, že jsou v pasti. I když se jim podaří z areálu uniknout, do města je odsud pět mil a nikde v dohledu další budova nebo místo, kde se lze schovat. Můžou utíkat, jak chtějí; jednoduše je uloví jako krysy. Matt namáhavě polkl a ucítil na jazyku trpkou pachut' porážky. Sebastian ho varoval, aby sem nechodil, ale on neposlechl a teď jsou s Pedrem ztraceni.

Začal zvedat ruce na znamení kapitulace – ale pak se všechno změnilo. Nejdřív to poznal na výrazech strážných a vzápětí to sám uslyšel. Ozval se řev motoru, a když se otočil, bránou projelo auto a řítilo se na nádvoří. Matt si nejdřív myslel, že patří Salamandovi a že jim jeho další lidé odřízli únikovou cestu. Ale současně věděl, že se něco zvirtlo. Strážní znehybněli. Rodriguez vytáhl pistoli a vykřikoval rozkazy.

Auto zastavilo.

„Nastupte si!“ houkl hlas oknem, nejdřív anglicky, potom španělsky. „*Suba al coche!*“

Prásklo několik výstřelů a najednou jako by byl Matt opět v Limě a jel z letiště. Nikdy po něm nikdo nestřílel. Teď k tomu došlo dvakrát během jediného týdne. Ze strážní věže padly dvě rány. První kulka se odrazila od země a zvedla oblak prachu. Druhá provrtala kapotu automobilu. Díky tomu pochopil Matt všechno, co potřeboval. Ať seděl v autě kdokoli, byl na jeho straně.

Matt se rozběhl. Ozvaly se další výstřely. Vypadalo to, že strážní střílejí spíš na auto než na něho a Pedra. Řídili se Salamandovými pokyny? Vypadalo to, že chtějí, aby se jim nic nestalo. Pak si Matt všiml, že psovodi pustili vlčáky ze řetězu. Psi se vrhli dopředu, oči se jim rozzuřeně blýskaly a v otevřených tlamách se jim leskly bílé špičaté tesáky. Kulky je zatím nezasáhly, ale jestli se co nejdřív nedostanou k autu, šelmy je roztrhají na kusy.

„Dělejte!“ vykřikl řidič.

Pedro k autu doběhl jako první. Otevřel zadní dveře a vklouzl na sedadlo. Matt se přiřítíl ke dveřím pro spolujezdce. A přestože kolem něho stále hvízdaly kulky, přestože se k němu v oslňujícím elektrickém světle hnali vlčáci – ztuhl.

Toho řidiče znal.

Poněkud ženské rysy. Dlouhé řasy. Jemná tvář s vystouplými lícními kostmi, kterou pokrývalo strniště. Srpkovitá jizva vedle oka.

Byl to jeden z mužů, kteří unesli Richarda.

„Nastup si do auta, nebo je po tobě!“ vykřikl muž.

Do kapoty narazily další dvě kulky. Třetí roztrátila jedno zrcátko. Další pobídka Matt nepotřeboval. Vrhhl se dovnitř a v tu chvíli muž zařadil zpátečku a rozjel se k bráně. Matt byl napůl uvnitř a napůl venku a dveře byly stále otevřené. Vzadu seděl překvapivě klidný Pedro. Auto dál couvalo. Matt viděl, že jeden strážný zvedl pistoli. Ozvala se příšerná rána a strážný zmizel.

„Dveře...!“ houkl muž.

Matt uslyšel děsivé zavrčení a otočil se právě v okamžiku, kdy po něm skočil jeden z vlčáků. Předními tlapami mu přistál na noze a scvkl čelisti pár centimetrů od jeho stehna. Matt s vyděšeným výkřikem zvedl druhou nohu a kopl ho. Zasáhl psa do hlavy. Vlčák zavyl a upadl na záda. Matt bleskurychle vytáhl nohy do auta a zabouchl dveře. Řidič už zařadil jedničku a auto se prudce rozjelo dopředu.

Ale ještě to neskončilo. Všichni zbývající strážní vypálili současně, jako by se báli, že jim ujedou, a Matt vykřikl, protože se mu nad hlavou roztrátilo sklo. Řidič na vedlejším sedadle sebou škulb a Mattovi vystříklo na obličej něco vlhkého. Hřbetem ruky si otřel tvář a podíval se dolů. Prsty měl pokryté krví.

Nepostřehli jeho, ale řidiče. Opakovala se situace v Limě, tentokrát se však role obrátily. Muž s jizvou nestřílel na ně, ale pomáhal jim. A byl raněn. Zasáhly ho dvě kulky: jedna do ramene, druhá do šije. Na sedadle a přístrojové desce byla krev. Na košili se mu rychle zvětšovala tmavá skvrna. Ale stále svíral volant a tiskl nohu na plyn. Auto objelo nádvoří a zamířilo do tmy. Řidič se natáhl dopředu, aby rozsvítil reflektory. Vůz na prašné cestě zběsile nadskakoval.

„Budou nás sledovat!“ vykřikl Matt. Čekal, že uvidí Salamandovy muže, jak se za nimi řítí v autech nebo nákladících.

„Myslím že ne.“ Muž se snažil zamaskovat, že má bolesti, ale Matt věděl, že je vážně raněný. Celou horní část hrudníku měl od krve. Brzy bude mít rudou celou košili. Zamumlal pár slov španělsky. Pedro se sklonil. Když se opět napřímil, držel v ruce několik drátů a pojistek. Matt se usmál. Ten muž se nějak dostal do haciendy před nimi a vyřadil z provozu všechna vozidla, která tam byla.

„Kdo jste?“ chtěl vědět Matt.

„Jmenuju se Micos.“

„Jak jste nás našel? Kde je Richard?“ Matt mu chtěl položit ještě tolik otázek.

„Teď ne. Později.“

Matt zmlkl. Pochopil. Micos neměl sílu řídit a mluvit současně.

Mattovi připadalo jako věčnost, než dorazili na konec prašné cesty. Kolem byla absolutní tma a reflektory osvětlovaly jen pár metrů před nimi. Matt poznal, že jsou na hlavní silnici, až v okamžiku, kdy auto přestalo nadskakovat, protože kola najela na asfaltový povrch. O pár vteřin později odbočil Micos na krajnici a zastavil.

„Poslyš,“ hlesl a Matt si s hrůzou všiml, že je raněný mnohem vážněji, než si myslel, že mu zbývá posledních pár minut života. „Musíte jet do Cuzka.“ Micos se rozkašlal a namáhavě polkl. Na spodním rtu se mu objevila krev. „V pátek... chrám Coricancha. V Cuzku. Při západu slunce.“

Zhluboka se nadechl, jako by chtěl ještě něco říct.

„Vyříd' prosím Atokovi...,“ začal. Ale to bylo všechno. Po těch slovech znehybněl a upíral oči někam do dálky. Mattovi došlo, že právě zemřel. Pedro začal fňukat.

„Tady zůstat nemůžeme,“ prohlásil Matt. Bylo mu jedno, jestli mu Pedro rozumí, nebo ne. „Salamanda za náma nakonec vyrazí. Musíme odsud zmizet.“

Chlapci vystoupili. Auto stálo na kraji silnice u svahu, který končil v roští. Matt vypnul reflektory a uvolnil ruční brzdu.

Posunkem Pedrovi naznačil, co má v úmyslu, a společně se opřeli do auta. Vůz se skutálel ze silnice a zmizel z dohledu.

Pokud je budou strážníci z *haciendy* pronásledovat, budou si myslet, že jsou už dávno pryč. Nedožvědí se, že pokračují v cestě po svých.

Vyšel měsíc a jasně jim zářil nad hlavou. Město Ica nemohlo být dál než půl míle odtud.

„Jdeme?“ zeptal se Matt.

„Jo.“ Pedro mu rozuměl. A odpověděl anglicky.

Společně se vydali po silnici.

POSVÁTNÉ MĚSTO

Opět stáli na hlavním náměstí Iky a tentokrát byli ještě nervóznější než předtím. Bylo půl šesté ráno, ale kolem se pohybovaly davy lidí. Mattovi připadalo, že život v Peru začíná velice časně. Přesto všude bylo ticho. Turisté ještě nedorazili. Směnárníci dosud spali. Pokud po nich bude někdo pátrat, snadno je najde.

Matt byl ale přesvědčený, že tady je Salamanda hledat nebude. Usoudí, že jedou po Panamerické dálnici – jediné silnici, která protíná celou zemi –, a jsou pravděpodobně stovky mil odsud. Ale Matt nechtěl riskovat. Zatímco Pedro kupoval jízdenky na autobus, on čekal opodál. Schoulil se na obrubníku, objal si kolena pažemi a předstíral, že spí. Vlastně to ani předstírat nemusel. Byl k smrti unavený. Netušil, jak dlouho ještě dokáže fungovat.

Pedro se vrátil s jízdenkami a posadil se vedle něho.

„Cuzco,“ řekl Matt.

„Cuzco,“ přisvědčil Pedro a ukázal mu dva kousky papíru.

Matt si nebyl jistý, jestli je skutečně koupil. Věděl, že Pedro by raději pokračoval na jih do Ayacucha – kde na ně čekají Sebastian s přáteli. Když si jízdenky bral, zkoumavě se na kamaráda zadíval. Pedro se netvářil nijak nadšeně, ale byl evidentně rozhodnutý. Zůstane s Mattem.

U stánku si koupili rohlíky a kávu a pak se na poslední chvíli vplížili do autobusu. V tu dobu už byla skoro všechna sedadla obsazená, takže si museli sednout každý jinam. Ne že by na tom záleželo, pomyslel si Matt. Stejně spolu můžou mluvit, jenom když oba spí.

Cuzco.

Nic mu to neříkalo. Název, který vyslovil umírající muž. Byla to vesnice? Město? Mohlo být kdekoli v Peru. Usoudil, že leží daleko odsud, protože jízdenky stály téměř polovinu peněz, které měli. Když se rozjeli a kodrcali se poloprázdnými ulicemi, Matt se podíval přes uličku, kde seděl u okna Pedro, vmáčkнутý vedle tlustého, potícího se muže. Na co myslí? Od chvíle, kdy se s Mattem setkal, se jeho život změnil v chaos. Navzdory všemu si o něj Matt začínal dělat

starosti. Od smrti muže jménem Micos Pedro téměř nepromluvil a neprojevil jedinou emoci. Byl na násilí a smrt samozřejmě zvyklý. Ale určitě je nečekal v takové míře.

Panamerická dálnice byla dlouhá a naprosto rovná a v krajině působila, jako by ji tam vyřízl nůž. První dvě hodiny se nebylo na co dívat. Silnici lemovaly odpadky – staré pneumatiky, kusy igelitových plachet, rozmotané kotouče drátů a hromady sutin –, které jako by se je rozhodly provázet po celou cestu. Matt ještě nikdy na takovém místě nebyl. Znal skládky z Anglie. Některé části Ipswiche byly zchátralé a skličující. Ale tahle země byla nepředstavitelně chudá. Chudoba se tu rozšířila jako mor.

Vyšlo slunce a zničehonic se udělalo horko. Matt se rozhlédl po ostatních pasažérech: směsici obyvatel města, venkovanů, indiánů a – opět – zvířat. Žena, která seděla vedle něho, měla kolem krku jasně červený šátek a na hlavě měkký klobouk. Její pokožka vypadala jako vydělaná kůže. Mohlo jí být sto let. Zvědavě si ho prohlížela a Matta napadlo, jestli prokoukla obarvenou pleť, oblečení a účes a poznala v něm anglického chlapce. Odvrátil se od ní, protože se bál, že se s ním bude chtít bavit.

Uplynula další hodina. Potom ještě několik. Matt nedokázal odhadnout, jak dlouho jedou. Umíral žízni. Měl pocit, že má ústa plná prachu a výfukových plynů. Zavřel oči a téměř okamžitě usnul. Opět se ocitl na pobřeží.

„Měli jsme jet do Ayacucha,“ postěžoval si Pedro. „Já vím. Omlouvám se. Proč ses teda rozhodl jet se mnou?“

„Kvůli tomu chlápkovi, co umřel. Kvůli Micosovi. Umřel, protože nám chtěl pomoci. A nakonec, když mu zbejvaly poslední vteřiny života, nám řekl, ať jedeme do Cuzka. Natolik to pro něj bylo důležitý. Kdybysme ho neposlechli, jeho duch by nás nikdy nenechal na pokoji.“

„Víš něco o Cuzku?“ zeptal se Matt.

„Moc ne. Sebastian tam kdysi byl a nelíbilo se mu tam. Leží daleko odsud..., vysoko v horách. Sebastian mi říkal, že se tam špatně dechá, protože je tam málo vzduchu. Jezdí tam spousta turistů.“ Pedro se na okamžik zamyslel. „Je to kousek od Machu Picchu, kde žili Inkové.“

„A co ten chrám Coricancha?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Minutu seděli mlčky. Ale v tomhle zvláštním světě mohla minuta trvat hodinu nebo dokonce celý den.

„Kdo myslíš, že to byl?“ zeptal se Pedro. „Řekl nám, že se jmenuje Micos, a to bylo všechno. A co ten chlápek s velkou hlavou? To byl Salamanda?“

„Jo.“ Matt pokrčil rameny.

„Ještě nikdy jsem nikoho takovýho neviděl. Chci říct, že v Limě žijou lidi bez nohou a bez rukou a tak. Potkáváš je na každém kroku. Ale tohle byla zrůda. Opravdická zrůda. A byl zlej. Měl jsem pocit, že to z něho vyzařuje. Zvedal se mi z něho žaludek.“

„Jo. Měl jsem stejnej pocit.“

Matt se zadíval na člun s hlavou divoké kočky na přídi. Blesklo mu hlavou, že brzy budou muset ze snového ostrova odjet. Bylo třeba prozkoumat celý snový svět.

„Hele, Pedro,“ řekl. „Přemejšlel jsem o tom, co se děje. Všechno se seběhlo tak rychle – letiště, setkání s tebou a to, co následovalo –, že jsem si to nestačil ujasnit. Ale teď ano. A možná jsem se choval hloupě. Možná jsem všechno pokazil.“

Odmlčel se.

„Začněme u Salamandy. Je to náš nepřítel. To on chce otevřít bránu. Určitě si někoho najal, aby zabil Williama Mortona a sebral mu deník. Ale Richarda neunesl Salamanda. Víceméně mi to sám potvrdil. Dokonce ani nevěděl, že Richard zmizel.“

„Tak kdo...?“

„O tom právě přemejšlím. Přiletíme s Richardem do Limy a čeká na nás řidič, kterej tvrdí, že pracuje pro Fabiana. Řekne nám, že se jmenuje Alberto, ale mohl to bejt kdokoli. Míří do hotelu, kde na nás čeká kapitán Rodriguez s policií. Jedeme do pasti.“

Ale cestou narazíme na další partičku. Střílejí na řidiče a snaží se nás dostat. Unesou Richarda, ale mně se podaří utýct.“

„Snažili se tě zastavit! Nechtěli, abys jel do hotelu, protože věděli, že je tam policie!“

Matt přikývl. „Přesně tak. Micos byl jedním z nich. Na té *haciendě* jsem ho poznal. Byl tam, s nima, v Limě. A minulou noc

nás musel sledovat k Salamandovi. Nebo tam na mě celou dobu čekal, až se objevím.“

„Možná ti mohl říct, kde je tvůj kamarád.“

„Škoda, že nám toho nestihl prozradit víc. Kdo je. Pro koho pracuje.“

„Nevěděl, že umře.“ Pedro se na okamžik zamyslel. „Ten chrám...“

„Coricancha. Jestli ho najdeme, možná najdeme i Richarda.“ Matt zvedl oblázek a hodil ho do moře. Když dopadl na hladinu, nic se neozvalo. „Za jak dlouho se dostaneme do Cuzka?“

„Když jsem kupoval jízdenky, tak říkali, že za dvacet hodin.“

„No, když budeme většinu cesty spát, můžeme si aspoň povídat.“

„Jo.“ Pedro se zamračil. „A co tohle místo, Matteo? Kde jsme teď? Jak to, že si rozumíme... a všechno si po probuzení pamatujeme?“

„Nevím,“ odpověděl Matt. „Když jsem se s tebou tady na ostrově potkal, doufal jsem, že mi to dokážeš vysvětlit ty.“

„Nedokážu. Nechápu to. Jsem to prostě já. Žongluju s míčkama a okrádám turisty. Je to všechno záhada a to, jak jsem se zapletl s tebou, je největší záhada ze všech.“

„Tak jdeme.“ Matt vstal. „Myslím, že bysme měli z ostrova odjet. Máme přece člun.“

„Kam?“

„Je nás pět, Pedro. O tom to všechno je. Musíme najít ostatní tři.“

Došli k člunu a dotáhli ho do moře. Matt nastoupil a Pedro člun odstrčil od břehu. Najednou jim připadalo, že je pevnina strašně daleko. Matt zvedl hlavu. Obloha, stále temná, byla prázdná. Obrovská labuť se nevrátila.

Labuť. Salamanda o ní v jídelně mluvil.

Stříbrná labuť musí být na místě ode dneška za pět dní...

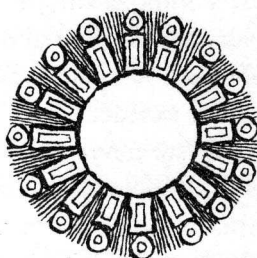
To Salamanda řekl, ale co tím myslel? Copak dokázal vstoupit do jejich snového světa? Copak tu labuť nějakým způsobem ovládal?

Matt se zachvěl. Pedro naskočil dovnitř a z kotníků a chodidel mu kapala voda. Vypadalo to, jako by byl člun živý. Téměř okamžitě vyplul od ostrova a rostoucí rychlostí s nimi zamířil na moře.

Matt sebou trhl a probudil se.

Autobus zastavil na křižovatce s několika polorozpadlými budovami a stánky s občerstvením. Stařena sedící vedle něho vystoupila a Pedro, který došel pro dvě láhve vody a nějaké pečivo, si mohl přisednout k němu. Když se dveře se zasyčením zavřely a opět se rozjeli, Matt si vzpomněl na list papíru, který našli v Salamandově pracovně, a vytáhl ho.

Šlo o fotokopii z deníku. Tím si byl jistý. Celou stránku pokrývaly čáry, z nichž některé tvořily obrazce. Byl tu jakýsi obdélník, který se na jednom konci zužoval. Složitá kresba připomínající pavouka. A všude kolem bylo písmo, které vedlo všemi směry, některé tak drobné, že by se nedalo rozluštit, ani kdyby bylo v angličtině. Uprostřed stránky se nacházely čtyři řádky, jež vypadaly jako verše. A v levém dolním rohu spatřil sálající slunce a dvě slova napsaná tiskací.

MTI RAYMI

Je to španělsky? To se mu nezdálo. Co ta stránka znamená a proč si ji Salamanda ofotil? Matt papír složil. Vyřeší tu záhadu později, až najde Richarda.

Pokračovali v cestě.

Krajina se měnila. Byla hornatější a pokrývala ji hustá zelená vegetace. Silnice, která se předtím táhla rovně před nimi, teď vedla

řadou serpentín, po nichž autobus šplhal stále výš a výš. Matt si vzpomněl, co říkal Pedro, a zkoumavě se nadechl. Vzduch rozhodně řídíl. Dokonce i obloha měla jinou barvu; tvrdší, modřejší. Na svazích spatřil jakoby náhodně roztroušené farmy a zvláštní pevnosti, malé a kruhové, postavené z masivního kamene. Nedalo se tu nic pěstovat, alespoň si to Matt myslel. Ale pak vyjeli ze zatáčky a Matt spatřil, že domorodci – místní indiáni nebo nějaká civilizace před nimi – vytesali do úbočí hor úžasné terasy, které podepřeli kameny a pak oseli zemědělskými plodinami. Muselo jim to trvat stovky let.

Nejdřív projížděli vesnicemi, potom městy. Všechno tu bylo zvláštní, naprosto jiné než na opačné straně Peru..., starobylejší a impozantnější. Kolem se tyčily obrovské štíty. A pak autobus dorazil do vysokohorského údolí a Matt před sebou spatřil město Cuzco. Nic takového dosud v životě neviděl.

Ani trochu to jako město nevypadá. To byla jeho první myšlenka. Nebyly tu mrakodrapy, kancelářské budovy, hlavní ulice, semaforey a dokonce ani moc vozidel. Cuzco vyhlíželo, jako by pocházelo z prastaré pohádkové knížky. Matt oknem autobusu viděl hlavní náměstí se dvěma španělskými katedrálami a všude kolem úhledné bílé domky s terakotovou střechou, které se táhly několik mil daleko, až k úpatí hor na protější straně.

Ale teprve když vystoupili z autobusu a zamířili pěšky do centra, Matt pochopil, jak je město rozlehlé. Cuzco bylo nádherné, s podloubími a verandami, lampami z tepaného železa, dlážděnými ulicemi a chodníky naleštěnými tak, že se mohly nacházet uvnitř muzea nebo paláce. V každé budově sídlila buď restaurace, internetová kavárna, nebo krámk s oblečením, bižuterií a suvenýry. Chudoba se nevyhnula ani Cuzku. Matt zahlédl malého kluka, bosého a špinavého, jak spí na zápraží. Na ulicích seděly stařeny a mžouraly v jasném slunečním světle. Čističi bot hledali kolem kostelů zákazníky. Ale chudoba zde působila téměř malebně – prostě jen další půvabný výjev pro fotoaparáty návštěvníků.

A všude byli turisté a batůžkáři. Když dorazili na hlavní náměstí, Matt zaslechl angličtinu a málem se vrhl do náruče prvního člověka, kterého potkal. Potřeboval pomoci. Bohatý anglický turista

byl ideálním řešením. Přinejmenším by mu pomohl dostat se na britskou ambasádu, a ta by mu pak zařídila odlet domů.

Ale jakmile vykročil dopředu, došlo mu, že to nemůže udělat. Hlavně kvůli Richardovi. Nemůže ho jen tak opustit. Kdyby z Peru odletěl, možná by tím odsoudil novináře k smrti. Koneckonců, chtěli jeho. Ne Richarda.

A pak tu byl Pedro. Ať se Mattovi přihodilo cokoli a jakkoli tu nechtěl být, podařilo se mu najít jednoho z Pětice. Musejí zůstat spolu. Kdyby utekl, nikomu by to nepomohlo, a Matt věděl, že musí vytrvat až do konce.

Zastavil se a sledoval, jak skupinka prochází kolem a následuje ženu mávající deštníkem. Vmísil se mezi ně. Trochu ho utěšilo, že zase slyší svou rodnou řeč.

„Cuzco bylo odjakživa známé jako posvátné město,“ říkala. „Rozhodně bylo posvátné pro Inky, kteří z něho udělali centrum své říše. Vládli tu do roku 1533, kdy sem vtrhli španělští dobyvatelé, vedení Franciskem Pizarrem. Španělé většinu města vyplenili a na jeho ruinách vybudovali vlastní paláce a katedrály, ale i v současné době je patrný silný vliv incké civilizace. Především si všimněte úžasných zdí, spojených bez použití malty. Dnes odpoledne navštívíme chrám Coricancha, kde budeme mít mnoho příležitostí prostudovat incké stavební postupy ...“

Coricancha. Tam měl Matt jít. Byl v pokušení se té ženy držet – ale bylo by to zbytečné. Domníval se, že jde o nějaký malý kostel, který skoro nikdo nezná, nicméně to vypadalo, že Coricancha je největší turistická atrakce. A kromě toho tam měl být v pátek večer při západu slunce. Co je dneska za den? Matt neměl tušení. Právě strávil celou noc v autobuse. Takže bude středa nebo čtvrtek. Stěží věděl, kde je, a neměl zdání, kdy přijel. Svým způsobem byl totéž co Pedro: *desplazado*. Naprosto vykořeněný.

Žena s deštníkem se dala do pohybu a turisté ji poslušně následovali. Matt se otočil k Pedrovi, který stál na náměstí a vypadal ztraceně. Kromě Limy samozřejmě nikde nebyl a Cuzco mu určitě v mnoha směrech připadalo stejně zvláštní jako Mattovi.

„Musíme se někde ubytovat,“ řekl Matt.

Pedrovův výraz se nezměnil.

„V hotelu...“, dodal Matt. Věděl, že si to nemůžou dovolit, ale tohle bylo jediné slovo, kterému snad Pedro porozumí.

Pedro zavrtěl hlavou. Tvářil se pochybovačně.

Matt zamnul ukazovákem a palcem. Známé gesto pro peníze. „V nějakým levným,“ vysvětlil.

Opustili náměstí a vydali se úzkou, rovnou ulicí, kterou po jedné straně lemovala asi pět metrů vysoká zeď. Museli ji vybudovat lidé, o kterých mluvila průvodkyně – Inkové. Balvany byly obrovské. Každý z nich musel vážit tunu. Ale současně měly všechny nepravidelný tvar se sedmi nebo osmi hranami. Nějak držely pohromadě bez malty. U zdi se navzájem fotografovali turisté. Pouliční prodavači jim vnucovali její snímky na pohlednicích.

V prvním hotelu, k němuž dorazili, je odmítli ubytovat. Byla to malá, jednoduše vyhlížející ubytovna plná studentů a batůžkářů, kteří kouřili a popíjeli pivo na otevřeném nádvoří. Zatímco Pedro hovořil s recepcní – starší ženou s podezíravým pohledem –, Matt si dřepnul na ulici vedle vchodu, aby zamaskoval svou výšku. Pedro měl peníze, ale recepcní to bylo jedno. Neměl pas. Ty peníze byly určitě kradené. Proč by se dva mladí peruánští žebráci chtěli ubytovat v turistickém hotelu, kdyby neměli v úmyslu okrást ostatní hosty?

V druhém hotelu to proběhlo stejně. Ve třetím šel dovnitř Matt a pokusil se objednat pokoj anglicky. Majitel na něj ohromeně zíral a Matt věděl proč. Jazyk, kterým mluvil, prostě neodpovídal jeho vzhledu, a tak se raději rychle vytratil. Nemusel si připomínat, že ho hledá policie. To, že byl kapitán Rodriguez na haciendě, dokazovalo, že ho platí Diego Salamanda – pokud byl samozřejmě další důkaz zapotřebí. Matt neměl doklady ani totožnost. Jestli se dostane policii do rukou podruhé, už ho nikdy nikdo neuvidí.

Blížilo se poledne. Matt měl žízeň, hlad a byl vyčerpaný. Cítil, že ve vzduchu je málo kyslíku. Pokaždé, když udělal prudší pohyb, se musel na okamžik zastavit, aby popadl dech. Jak jsou vysoko? V autobusu mu připadalo, že stoupají celé hodiny.

Podíval se na Pedra a posunkem se ho zeptal: „Chceš jíst?“

Pedro přikývl. „*Estoy muerto de hambre.*“

Vybrali si nejomšelejší a neklidnější podnik, který dokázali najít, ale i tady je majitel odmítl obsloužit, dokud nezaplatili. Jakmile

však dostal peníze a věděl, že neutečou bez placení, slitoval se nad nimi a přinesl jim obrovskou hromadu chicharrones – smažených vepřových žebírek – a džbánků chichy, která chutnala sladce a po ovoci a šlo o nějaký druh inckého piva.

Při jídle mlčeli. Neměli na vybranou. Ale i tak začínal Matt cítit k druhému chlapci náklonnost – jako by se znali celý život a rozuměli si beze slov. Do podniku vešlo několik dalších turistů, ale nevěnovali jim pozornost, a Matt se mohl uvolnit a utřídit si myšlenky.

Jeden z příchozích u vedlejšího stolu četl španělské noviny. Obrátil list a v tu chvíli se všechno změnilo. Pedro do Matta šťouchl a ukázal za něj. Matt se otočil a spatřil svou fotografii – kterou pořídil Richard v Yorku. Když spatřil světlou pleť, upravené vlasy, usměvavou tvář, prudce sebou trhl. Ten snímek patřil do jiné doby, do jiného světa. Skoro nemohl uvěřit, že je to on.

A pak dostal strach. Otiskla peruánská policie fotografii proto, aby ho našla a dopadla? Kde ji získali? Nechtěl na sebe upozornit, musel však zjistit, co se v těch novinách píše. Ale jak to má udělat? Stále ten stejný problém. Článek byl ve španělštině a Pedro neuměl číst. Jenže pak turista pohnul rukou a Matt zahlédl anglická slova. Své jméno, napsané tiskacími písmeny. Předklonil se. A tam spatřil vzkaz, který určitě pocházel od Nexu:

MATTHEWE FREEMANE POMŮŽEME TI. KDYKOLI ZAVOLEJ.

Pod tím bylo uvedeno telefonní číslo.

Takže někomu konečně došlo, že zmizel, a snaží se ho najít! Poprvé od svého příletu do Peru ucítil příliv naděje. Nexus ho zachrání. Všechno dobře dopadne.

Než turista otočil stránku, Matt si číslo rychle uložil do paměti. Na stole byl papírový ubrus; Matt na něj číslo zapsal pomocí párátka a kečupu a pak si je odtrhl. Jakmile dojedli, nedočkavě vyběhl na ulici.

„Musíme najít telefon,“ oznámil Pedrovi.

„Si..., un teléfono.“ Pedro tu fotografii viděl. Pochopil, co se děje.

V každém hotelu a kavárně v Cuzku měli telefon a internet. Matt vešel do prvního podniku, na který narazil, hodil na pult pár mincí a anglicky oznámil svůj požadavek. Se svou bezpečností si už hlavu nelámал. Poslali ho do rozvrzané dřevěné budky, kde vytáhl útržek papíru a vytočil číslo. Nejdřív bylo ve sluchátku ticho, potom se ozval oznamovací tón a konečně –

„Matthewe? Jsi to ty?“ Sluchátko zvedl Fabian. Mattovi připadal unavený a nadšený zároveň. Napadlo ho, že jde o speciálně zřízenou telefonní linku a že Fabian musel sedět vedle přístroje a čekat, až mu zavolá.

„Pane Fabiane?“

„Kde jsi? Jak se máš? Jsi v pořádku?“

„Jo. Všechno v pohodě.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to ty. Dělali jsme si o tebe takové starosti. Málem jsem zešílel, když jste se s Richardem v Limě neukázali, a pak mi Alberto řekl, co se stalo. Je Richard s tebou?“

„Ne, není.“ Mattovi se ulevilo už jen tím, že s Fabianem mluvil, že zase slyšel jeho hlas. „Já jsem v pořádku, ale potřebuju, abyste mi pomohl.“

„Jistě. Čekali jsme, až zavoláš. Už se nemusíš ničeho bát, Matte. Jen mi řekni, kde jsi a jak tě najdu.“

„Jsem v Cuzku.“

„V Cuzku?“ To Fabiana ohromilo. „Co tam děláš?“

„To je na dlouhý povídání.“

„Jen mi to řekni. A jakmile položím telefon, vyrazím na cestu...“

O půl hodiny později zazvonil u Susan Ashwoodové v anglickém Manchesteru telefon. Volal Fabian z Limy.

„Mluvil jsem s Mattem,“ oznámil jí. „Tomu, co se mu přihodilo, se skoro nedá uvěřit, ale přežil to a je v pořádku. Je v Cuzku. Neptejte se mě, jak se tam dostal. To je na dlouhé povídání. Ale už jsem si zamluvil letenku a večer budu na místě. Jedu pro něj. A mám

pro vás jednu báječnou zprávu, slečno Ashwoodová. Tvrdí, že našel druhého Strážce brány. Dalšího z Pětice...”

Nějakou dobu spolu mluvili a Fabian jí vyličil, co mu Matt vyprávěl. Potom zavěsil a Susan Ashwoodová zavolala Nathalii Johnsonové, aby jí tu novinku sdělila.

„Matthew je v Cuzku,“ jásala. „Zahlédl ten inzerát a ozval se Fabianovi...”

Obě ženy spolu asi deset minut hovořily.

Krátce potom zazvonil telefon v haciendě Diega Salamandy nedaleko Iky. Salamanda téměř celou dobu mlčel a tiskl si sluchátko k uchu. Mluvítko měl samozřejmě daleko od úst. Když chtěl něco říct, musel si sluchátko přesunout níž.

Nakonec se usmál a zavěsil. Telefonující mu oznámil přesně to, co chtěl slyšet.

Ted' už také věděl, kde je Matt.

V ŘÍDKÉM VZDUCHU

Nejbližší letadlo z Limy mělo přistát v Cuzku v devět večer a Fabian se s Mattem a Pedrem domluvili, že na něj budou o hodinu později čekat před katedrálou na hlavním náměstí. Do jeho příletu jim zbývala spousta volného času.

Ubíjeli ho touláním po městě a snažili se chovat nenápadně. Pro Matta to byla zvláštní zkušenost. Normálně by sem někdo jako on přijel jen coby turista, a kdyby byl jinak oblečený, lidé by ho za turistu také považovali. Dokázal si představit, že by fotografoval dlouhé galerie s kamennými arkádami a rušnými krámkou pod nimi.

Ale díky svému přestrojení se dostal přímo do centra města. Stal se jeho součástí. Jednou, když s Pedrem seděli na schodech před muzeem, zjistil, že si ho dokonce fotí nějaká americká dvojice. Z důvodů, kterým nerozuměl, ho rozladilo, když viděl, že na něj míří drahý objektiv. Než cvakla spoušť, vyskočil.

„Proč si nevyfotíte někoho jinýho?“ vyštěkl na ohromený pár. Věděl, že se nechová fér, přesto se ho na okamžik zmocnil pocit vítězství, když muž a jeho žena zmateně couvli.

Později odpoledne dorazili s Pedrem k chrámu Coricancha. Ve skutečnosti ho mohli jen těžko minout. Šlo o největší turistickou atrakci. Nacházel se v jižní části města, obklopovaly ho autobusy a kolem hlavního vchodu neustále proudily davy turistů. Opět tu byly incké zdi a vysoko nad nimi terasa, která nabízela úchvatný výhled na celé město. Byl tu i španělský kostel, ve skutečnosti postavený na troskách chrámu – jedna budova na druhé –, jako by přistál z vesmíru.

Proč je sem Micos poslal? Vypadalo to, že k tomu není žádný důvod, a Matt nebyl ochotný utratit peníze za vstup.

Přesto se potloukal kolem vchodu a poslouchal průvodce, kteří sdělovali každé skupině turistů tytéž informace. Coricancha bylo starodávné slovo pro „zlaté nádvoří“. V obrovském chrámu kdysi žily čtyři tisíce kněží. Všechny stěny byly obloženy zlatými deskami a místnosti byly plné soch a oltářů..., také zlatých. Chrám Inkové využívali jako náboženské centrum a současně jako observatoř. Ale pak přišli španělští dobyvatelé a všechno cenné odvezli. Zlato

roztavili, oltáře vyrvali z podlahy a na troskách, které po nich zůstaly, vybudovali vlastní kostel.

Přivede je sem v pátek večer Fabian? uvažoval Matt. Je naděje, že se tu objeví Richard? Ze vchodu vyšel hlídač a naznačil Mattovi s Pedrem, aby zmizeli. Pedro zamumlal nějakou nadávku a zatahal Matta za rukáv. Matt pochopil. Hlídač si myslel, že se snaží žebrať. Nebylo tu pro ně místo. Pro chudé lidi v Cuzku nebylo ve skutečnosti místo nikde.

Když se začalo smrákat, vrátili se na náměstí a posadili se na dlouhý schod mezi katedrálou a fontánou. Matt přemítal, co se asi Pedrovi honí hlavou. Snažil se mu vysvětlit, že přijede Fabian, ale nebyl si jistý, nakolik mu kamarád porozuměl.

Konečně se setmělo a Cuzco se proměnilo v pohádkové město. Obloha získala světélkující modrou barvu a pod ní se tyčily hory černé jako uhlí. Na předměstích blikaly tisíce oranžových světel a kolem náměstí zářily pouliční lampy. Noc byla po horkém dni velice chladná. Restaurace se plnily, chodníky byly přecpané lidmi, kteří nikam nespěchali, jako komparzisté na nějakém obrovském jevišti pod širým nebem.

Těsně po deváté vjel na náměstí policejní vůz. Matt si ho všiml jako první: nízké bílé auto s modro-žlutým pruhem a majákem na střeše. Uvnitř seděli dva muži. Matt sledoval, jak auto pomalu objelo protější stranu náměstí a zaparkovalo před směnárnou. Muži nevystoupili.

Matt si o tom nic nemyslel. V Cuzku byla policie všude, stejně jako v Limě. Vypadalo to, že její hlavní povinností je starat se o turisty. Cestovní ruch určitě vynášel peruánské ekonomice miliony. Bylo třeba, aby se návštěvníci země cítili bezpečně.

Ale pak vedle prvního policejního vozu zastavil další a Matta se začala zmocňovat nervozita. Nemůžou ho hledat! Kromě Fabiana nikdo neví, že jsou tady. Pedro do něho šťouchl a podíval se na druhé policejní auto. Výraz na jeho tváři hovořil za vše. Policie není v téhle zemi oblíbená. Během dne se oba mnohokrát přemístili a Matt věděl, že policie by je mohla zatknout jen za to, že tu sedí. Kolik je hodin? Určitě bude už skoro deset. Zalitoval, že mu Pedro ukradl hodinky.

Dva policejní vozy. Další policisté pěšky. Přicházeli na náměstí ze všech stran, pomalým krokem, zdánlivě bez konkrétního účelu. Co se děje? Pedro byl čím dál neklidnější. Choval se teď trochu jako zvířátko. Oči měl vykulené a ostražitě, každický sval v těle napnutý. Cítil nebezpečí, přestože je zatím neviděl.

„Myslím, že bysme měli zmizet,“ prohodil Matt.

Nechtěl odejít. Fabian dorazí každou minutu. Kdyby mohl ještě chvilku počkat, celé tohle martyrium by snad skončilo. A kdyby vstal a vydal se pryč, mohl by na sebe upozornit. Vnitřní hlas na něj křičel, aby zůstal, kde je. Dokud sedí na místě, nenápadný, nic mu nehrozí. Ale na druhou stranu, teď už bylo na náměstí přes deset ozbrojených policistů. Jsou tu náhodou, nebo vědí, že je Matt tady? Je to jen další policejní zátah, nebo ho hledají?

Odpověď zjistil v okamžiku, kdy se u jednoho policejního auta otevřely dveře na straně spolujezdce a vystoupil z nich muž. Byl to kapitán Rodriguez. Stál přímo pod pouliční lampou, která vrhala světlo na jeho hrubou, podobanou pleť a mohutné kníry. Vypadal jako boxer v ringu, a když přešel pohledem po náměstí, Matt s jistotou věděl, že jeho telefonický rozhovor s Fabianem někdo zachytil a že vešel rovnou do další pasti.

Vstal a snažil se zachovat klid. Rodriguez ho od jejich setkání v hotelu Evropa neviděl a netuší, jak teď vypadá. Stále je kolem spousta lidí. Jednoduše s Pedrem odejdou a vmísí se do davu.

Pedro zalovil rukou v kapse kalhot. Když ji vytáhl, držel v ní gumový prak. Matt zavrtěl hlavou.

„Ted' ne, Pedro,“ řekl. „Je jich moc.“

Pedro se zamračil a pak se zdálo, že pochopil. Zase prak schoval.

Vzduch prořízlo pronikavé hvízdnutí.

Najednou se k nim všichni policisté rozběhli, jako by celou dobu věděli, kde jsou, a jen si s nimi hráli. Zezadu se přiřítilo další auto. Rodriguez krácel přímo k nim a něco křičel. Turisté a cizinci koukali s otevřenou pusou, vyděšení, protože se ocitli uprostřed něčeho, co nechtěli vidět. Přátelská maska země, kterou přijeli navštívit, sklouzla a odhalila brutalitu, jež se pod ní skrývala. Ozbrojení policisté byli všude.

Matt okamžitě zaregistroval, že jsou všechny čtyři rohy náměstí hlídané. Past se uzavřela ze všech stran. Blížila se k nim dvě policejní auta..., za pár vteřin budou u nich. Zbývala jim jediná úniková cesta – nahoru. Po schodech je automobily sledovat nedokážou. Matt se rozhlédl a zjistil, že Pedro dospěl ke stejnému závěru. Byl už v polovině schodiště a mířil ke skupince Evropanů, která stála až úplně nahoře. Když začal policejní záťah, chystali se ke skupinovému snímku před katedrálou, ale teď jen nechápavě třesli oči. Matt viděl, že se Pedro vrhl mezi ně. Proč? Otočil se a pochopil. Někteří policisté vytáhli pistole. Pedro spatřil nebezpečí, ale současně věděl, že na turisty střílet nebudou. Dobře si ten krok promyslel. Využíval Evropany jako živý štít.

Matt se vrhl za ním, vyšplhal posledních pět schodů a rozběhl se kolem katedrály. Turisté se rozprchli. Někdo vykřikl. Pedro letěl jako vítr a Mattovi blesklo hlavou, jestli s ním dokáže držet krok. Už zjistil to, co celou dobu tušil. V Cuzku se skoro nedalo utíkat. Vzduch byl moc řídký. Běžel sotva půl minuty a v hlavě mu dunělo, v krku ho páliło a měl pocit, že omdlí. Přinutil se pokračovat, aby nezůstal pozadu. Pedro byl jedním z Pětice. Matt o něj teď nemohl přijít.

Ale Pedro dával na Matta pozor. Když se zpoza rohu vynořil policista, chlapec varovně vykřikl. Matt se přikrčil. Ozvala se rána a z jednoho kamenného schodu se zvedl obláček prachu. Střílejí po něm! Matt tomu nemohl uvěřit. Rodriguez policistům nařídil, aby ho dostali živého nebo mrtvého.

Ten výstřel byl chyba. Teď se všichni na náměstí vyděsili, rozprchli se všemi směry a snažili se utéct. Policie byla chvíli bezmocná. Chlapci zmizeli. A pak se stalo něco zvláštního. Policista, který vypálil, zavrával a zřítíl se na záda. Matt se otočil a zjistil, že Pedro drží v ruce prak. Rozhodně s ním uměl skvěle zacházet. Policista stál na rohu ulice, kterou kromě něho nikdo nehlídal. Matt se zhluboka nadechl a dal se do běhu.

Pryč z dohledu. To bylo hlavní. Matt věděl, že se musejí někam schovat. Musejí najít nějaký úkryt. Potřebují pár minut a snad dokážou vymyslet, co podniknou dál. Pedro proběhl otevřenou bránou vedoucí z ulice a zamával na Matta, aby ho následoval. Matt

ho poslechl a ocitl se na zanedbaném nádvoří s trsy trávy, která rostla mezi sutinami a prachem. Bylo tu další tržiště. Kolem zdí stály bez ladu a skladu stánky osvětlené petrolejovými lampami. Byly otevřené i v tuhle pozdní dobu a bloumalo mezi nimi několik batůžkářů, kteří si prohlíželi vystavené klobouky, ponča, koberce, korálky a tašky. Za nimi se tyčila obrovská katedrála.

Chlapci se nezastavili. Řítili se k druhé bráně, a když jí proběhli, ocitli se v další ulici. Ale tentokrát nebyli sami.

Proti nim seděla na chodníku nesmírně stará indiánka a před sebou měla hromádku ručně vyrobené bižuterie. Vlasy měla sčesané do dvou dlouhých culíků a k hrudi se jí choulilo dítě omotané pruhoanou dekou. Zatímco tam Matt s Pedrem stáli, lapali po dechu a přemýšleli, kam poběží dál, upřeně na ně zírala. Pak se zničehonic usmála a předvedla jim žluté pahýly zubů. Současně ukázala k uličce mezi domy, kterou měla za zády.

Matt nevěděl, co má dělat. Stařena se chovala, jako by je znala. Skoro se zdálo, že tam na ně celý večer čekala, aby jim mohla poradit nejlepší cestu. Matt se snažil dostat do plic co nejvíc vzduchu, aby neomdlel.

„Kudy?“ křikl na Pedra.

Stařena si přitiskla ukazovák na rty. Na dohadování nebyl čas. Znovu ukázala na uličku. Vzadu slyšeli výkřiky. Policie vběhla na tržiště.

„Gracias, señora,“ zamumlal Pedro. Rozhodl se jí věřit.

Rozběhli se uličkou mezi domy, jejíž konec se ztrácel ve tmě. Na zdech visely potřhané plakáty a nad hlavami jim trčely dřevěné balkony. Ulička byla dlážděná a Matt málem ztratil gumové sandály, když se snažil běžet.

Ale má cenu utíkat? Matt slyšel sirény a hvízdání, které se rozléhalo po celém městě, a musel si s těžkým srdcem přiznat, že z téhle šlamastyky se s Pedrem nedostanou, bez ohledu na to, jak rychle poběží. Jsou jako dvě krysy v bludišti. Můžou kličkovat uličkami a pasážemi Cuzka, dokud se udrží na nohou nebo nenajdou budovu, kde by se mohli schovat, ale výsledek bude stejný. Policii možná potrvá celou noc, než je najde, ale nakonec se jí to podaří. Cuzco je obklopené horami. Není odsud úniku.

Někde kousek od nich zastavilo další auto. Po betonu zaduněly kroky a ozval se pronikavý hvizd. Dokonce i Pedro začal zpomalovat. Z obličeje mu kapal pot. Brzy bude po všem.

Ulička mezi domy vedla do další úzké ulice s křižovatkou do T na jednom konci. Pedro se k ní rozběhl, ale téměř vzápětí tam prudce zabrzdila modrá dodávka a z ní vyskočili tři policisté. Zatímco jeden z nich vzrušeně hulákal do vysílačky, druzí dva vytáhli pistole a začali postupovat směrem k nim. Matt neměl sílu se pohnout. Připadalo mu, že se mu snad rozskočí srdce. Dokázal jen sledovat, jak se k nim muži přibližují.

A pak se to stalo znovu.

Objevil se další indián – vyšel ze dveří a tlačil těžký vozík naložený jídlem a pitím. Měl na sobě bílé kalhoty a tmavou bundu, ale žádné triko. Ani boty neměl. Skoro celý obličej mu zakrývaly dlouhé vlasy. Zastavil se uprostřed uličky, čímž ji totálně zatarasil, a Mattovi připadalo, že to udělal úmyslně. Věděl, že přicházejí, a chtěl jim poskytnout víc času. Policisté začali křičet. Jeden se snažil protáhnout kolem vozíku. Indián na Matta s Pedrem kývl a usmál se. Chlapci se s obnovenou energií rozběhli na opačnou stranu.

V Cuzku se něco dělo. Někdo se jim snaží pomoci. Nejdřív to byla stařena, teď pouliční prodavač. Ale co jsou zač? Jak vůbec vědí, že tu Matt s Pedrem jsou? Matta napadlo, jestli si to všechno jen nepředstavuje. A bez ohledu na to, kolik lidí se je snažilo zachránit, pořád netušil, jak se z té šlamastyky dostanou.

Zahnuli za další roh a Matt zničehonic věděl, kde jsou. Stáli na nejproslulejší ulici ve městě. Ještě před pár hodinami tu proudily turistické výpravy s průvodci; teď byla naprosto prázdná a osvětlovala ji jen záře z nebe. Jednu její stranu lemovaly staré incké zdi, vysoké deset metrů. Matt ty obrovské kameny, spojené tak geniálně dohromady, okamžitě poznal. Pedro se o jeden z nich opíral a namáhavě lapal po dechu.

„Kudy?“ zeptal se Matt.

Pedro pokrčil rameny. Buď byl na odpověď příliš vyčerpaný, nebo dospěl k stejnému závěru jako on. Není odsud úniku, takže je jedno, jakým směrem poběží.

Znovu, pomalejším tempem, se rozběhli opuštěnou ulicí. Ze všech stran slyšeli výkřiky, odhmotněné hlasy, které kolem nich poletovaly jako noční tvorové. Jisté bylo jen jedno. Jejich pronásledovatelé se neustále přibližovali.

A ulice nevedla nikam. Končila u vysoké železné brány, která byla zamčená.

Zpátky nemohli. Matt za zády slyšel dusot a věděl, že policie je za pár vteřin u nich. Už neměl sílu utíkat nebo se schovat. Natáhl ruku a zalomcoval bránou. Na to, aby ji přelezli, byla moc vysoká. Pedro to vzdal také. Vypadal našťavaně a unaveně – v očích měl hořkost porážky.

„*Amigos!*“

Ten hlas se ozval těsně za nimi. Matt se otočil. Bylo to neskutečné, ale na ulici, jen pár metrů od nich, stál mladík. Měl na sobě červeno-fialové pončo, džíny a pletený klobouk s klapkami přes uši. Objevil se jako blesk z čistého nebe.

A Matt věděl, že ho zná. Podivný, zneklidňující okamžik byl přisvědčen, že je to Micos. Ale Micos zemřel. Takže kdo...?

„*Amigos,*“ opakoval mladík. „*Rychle!*“

Amigos. To bylo jediné španělské slovo, které Matt znal.

Přátelé.

Mladík na ně udělal posunek. Matt se ohlédl a spatřil něco neuvěřitelného. Část zdi se odsunula a odhalila tajné dveře, které měly minimálně sedm hran. Nedokázal si představit mechanismus, na jehož principu dveře fungovaly, ale když byly zavřené, nedaly se ve zdi rozeznat. Matt s Pedrem prošli kolem nich, aniž si jich všimli. Miliony turistů musely udělat totéž. Matt popošel o krok dopředu. Ve zdi byl otvor. Matt rozeznal úzkou chodbu, která skoro vzápětí končila v naprosté tmě.

„*Ne.*“ Pedro zavrtěl hlavou. Báł se.

Mladík mu něco tiše, rychle řekl španělsky a pak se otočil k Mattovi. „Policie tu bude každou chvíli,“ pronesl. „Jestli chcete žít, musíte mi důvěřovat. Pojd'te...“

„Kdo jste?“ zeptal se Matt.

Mladík neodpověděl a Matt pochopil. Nechtěl o tom mluvit, teď ne. Odhalil jim úžasné tajemství – tajný vchod. Musí se zavřít dřív, než ho policie nebo kdokoli jiný uvidí.

Pedro se na něj díval a čekal, jak se rozhodne. Matt přikývl. Chlapci vstoupili do chodby a mladík je následoval. Dveře se za nimi zavřely.

Temnota.

Matt slyšel jen vlastní dech. Stál v neproniknutelné tmě a připadalo mu to, jako by zemřel – smrt byla určitě podobná. V okamžiku, kdy se zeď zavřela, Cuzco zmizelo. Ve vzduchu se vznášela vlhkost, která mu ulpívala na pokožce, ale kromě toho nic necítil. Snažil se ovládnout strach a nemyslet na to, že je možná pohřben zaživa.

Pak mladík v ponču rozsvítil elektrickou baterku a chlapci před sebou spatřili úzkou chodbu se schodištěm, které vedlo dolů. Byli uvnitř zdi. Po obou stranách se tyčily obrovské balvany. Kam ty schody vedou? Matt se ani nepokoušel hádat.

Ve světle také spatřil tvář jejich zachránce. Na ulici ho Matt zahlédl jen letmo, navíc mu většinu obličeje zakrývaly náušní klapky klobouku. Když si ho teď prohlédl důkladněji, všiml si, že se velmi podobá Micosovi – i když neměl jizvu. Byl o něco štíhlejší, měl úzkou bradu a několikadenní strniště. Nebylo mu víc než dvacet dva nebo dvacet tři.

„Kdo jste?“ zeptal se znovu Matt. Blesklo mu hlavou, jestli jeho hlas nebude slyšet na ulici. Ale to nebylo možné. Zdi byly minimálně metr silné.

„Jmenuju se Atoc,“ odpověděl mladík. Měl zvláštní přízvuk. Byla v něm slyšet španělština, ale ještě něco jiného, nějaký druh původního indiánského jazyka.

Atoc bylo jméno, které Micos vyslovil těsně předtím, než zemřel. Chtěl, aby tomuhle mladíkovi něco vyřídili. Byl to jeho bratr? Matt doufal, že ne, ale vysvětlovalo by to, proč jsou si tak podobní.

„Kde to jsme?“ zajímal se.

„Ve starý incký chodbě. Velice tajný. Ví o ní jen strašně málo lidí.“

„Kam vede?“

„Odvedu vás do bezpečí, kde vás Salamanda nenajde. Čekají tam na vás přátelé, ale je to daleko a pořád nám hrozí nebezpečí. Policie po vás horečně pátrá. Teď nesmíme mluvit.“

Atoc se otočil k Pedrovi, prohodil pár slov španělsky a Matt opět uslyšel jeho zvláštní přízvuk. Zřejmě Pedrovi překládal, o čem se právě bavili. Pedro přikývl. Rozhodnutí už padlo.

„Tudy,“ řekl Atoc a ukázal baterkou ke schodišti. „Půjďme dolů. Brzy bude cesta pohodlnější.“

Začali sestupovat. Matt se snažil schody počítat, ale po pětadvaceti to vzdal. Chodba byla nesmírně úzká, z obou stran se na ně tlačily zdi a Matt úplně cítil tíhu země, která ležela nad nimi. V uších mu hučelo a byla mu čím dál větší zima. Rozeznal před sebou jen několik schodů. Baterka byla slabá a její světlo dál nedosáhlo. Ale když dorazili na konec schodiště, kde se před nimi objevila další, točitá chodba, všiml si zvláštní žluté záře. Nedokázal zjistit, odkud ten svit vychází. Pokračovali v cestě a Atoc zanedlouho baterku zhasl. Chodba byla osvětlená, nikoli však elektrickým světlem. Matt vyšel ze zatáčky a ohromeně zalapal po dechu.

Chodba se táhla donekonečna a v malých stříbrných miskách, zapuštěných do stěn asi dvacet metrů od sebe, hořel oheň. Musel ho sytit neviditelný zdroj petroleje. Ale světlo zachycovaly samotné zdi, zesilovaly je a odrážely zpátky. Pokrývaly je desky, které vypadaly jako z mosazi, ale – Matt to nějak věděl – ve skutečnosti byly z ryzího zlata.

Kolik je na světě vlastně zlata? Matt si vždycky myslel, že zlato je drahé, protože je vzácné, a vzpomněl si, co slyšel před chrámem Coricancha. Španělští dobyvatelé město vydrancovali. Byli posedlí chamtivostí. Odvezli všechno zlato, které jim padlo do rukou. Nebo si to alespoň mysleli. Ale Matt teď viděl, že našli jen zlomek toho, co v Cuzku bylo. Na vytvoření téhle neuvěřitelné chodby hluboko pod zemí museli stavitelé použít tuny a tuny zlata. Pokračovala stále dál a dál, odrážela světlo lamp a měnila noc v den.

Naštěstí nemuseli absolvovat cestu pěšky. V chodbě na ně čekal další indián, oblečený stejně jako Atoc, se čtyřmi mulami. Mattovi blesklo hlavou, jak to ta zvířata tady v podzemí snášejí, ale usoudil, že na to musejí být zvyklá. Když Matt dorazil ke skupince, indián se hluboce uklonil. Matt se usmál a cítil se stále rozpačitěji.

„Prosím. Musíme si pospíšet,“ naléhal Atoc.

Matt s Pedrem se vyšplhali na první dvě muly, Atoc s indiánem nasedli na další dvě. Muly neměly sedla, jen jasné barevné přehozy upevněné pod břichem. Matt nikdy v životě na takovém zvířeti nejel a napadlo ho, jak je donutí, aby se dalo do pohybu. Ale mula věděla, co má dělat. Jakmile všichni čtyři seděli na hřbetě, vyrazila rychlým tempem kupředu, zatímco její kopyta rytmicky dopadala na měkkou, hlínou pokrytou podlahu.

Na cestu jim svítily blikající petrolejové lampy. Všichni mlčeli. Matt si všiml, že některé zlaté desky jsou zdobené: byly na nich obličejové a postavy po zuby ozbrojených bojovníků. Po chvíli se chodba rozšířila a projížděli kolem nepředstavitelného bohatství, které leželo podél stěn: nádoby a džbány, mýsy a tácy, náboženské a pohřební masky – z nichž velká část byla vyrobena ze stříbra a zlata. Matt uvažoval, za jak dlouho dorazí na místo určení. Neměl zdání, kam jedou, proto mu cesta připadala nekonečná. A bylo téměř nemožné odhadnout čas. Věděl jen, že stoupají. Chodba vedla skoro od samého začátku do kopce, ale Matt byl přesvědčený, že nestoupají k povrchu. Takže musejí mířit ven z Cuzka, do hor. To bylo jediné možné vysvětlení.

Minimálně po hodině, možná po dvou, zničehonic zastavili. Matt navzdory všemu usnul a teď málem přeletěl mule přes hlavu. Nohy ho bolely, jak se neustále otíraly o drsné ochlupení zvířete. A k mnoha dalším pachům, které nasbíral od pobytu v Limě, se přidal pach muly.

„Odsud půjdeme pěšky,“ oznámil Atoc.

Všichni slezli a nechali muly druhému indiánovi, který za celou dobu nepronесl jediné slovo, dokonce jim ani neřekl, jak se jmenuje. Matt usoudil, že tu musí být další východ z tunelu, nějaká jiná cesta, kudy se muly dostanou z podzemí. Před nimi se tyčilo úzké schodiště a ze zdi trčela páka. Atoc si přitiskl ukazovák na rty a opřel se o

páku. Matt uslyšel tiché skřípění, otáčení kola, a napadlo ho, že jde o podobný mechanismus jako ten, pomocí něhož jim Atoc otevřel zeď a pustil je dovnitř.

Atoc chvíli čekal a poslouchal. Někdo hvízdal, dva jednotlivé tóny, které připomínaly ptačí zacvrlikání. Atoc se okamžitě uvolnil. „Můžeme jít,“ řekl.

Začali stoupat nahoru. Matt nad sebou viděl kruh zalitý bílým světlem, který jako by se vznášel v obrovské dálce. Dolů visel jakýsi roztrhaný závěs. Teprve když jím Matt prošel, došlo mu, že jde o ústí jeskyně obklopené hustým porostem a to světlo že je měsíc v úplňku. A pak se opět ocitl pod širým nebem, na horském svahu vysoko nad Cuzkem, kde se mu uklonili další dva indiáni v ponču, stejně jako muž v tunelu.

Když k němu došel Pedro, indiáni se poklonili i jemu. Potom se objevil Atoc. Matt se ohlédl. V zemi byl kruhový otvor, vstup do jeskyně. Ta byla ale dlouhá jen pár metrů. Zadní stěnu tvořila jednolitá skála. Schodiště zmizelo. Matt pochopil, že kdosi opět pohnul pákou a nějaký obrovský balvan se zasunul na původní místo. Východ z tunelu nebylo možné objevit stejně jako vstup do něho. Takže co teď?

Dvojice indiánů Mattovi pokynula a on se za nimi vydal k místu, které vyhlíželo jako ruiny nějakého dávného fotbalového stadionu, divadla, pevnosti..., nebo možná kombinace všech tří. Byla to rovná travnatá plocha, tvarem připomínající nepravidelný kruh, kterou obklopovaly gigantické balvany, uspořádané do klikaté řady. Stadion měl tři úrovně. Ať se tu dělo cokoli, mohly tomu přihlížet tisíce stojících nebo sedících lidí. Arénu osvětlovaly reflektory a mezi rozvalinami dosud bloumalo dvacet nebo třicet turistů. Jejich příchodu si nikdo nevšiml. Vynořili se zničehonic a Atoc se postaral, aby je nikdo neviděl přicházet.

„To je... Sacsayhuamán,“ oznámil Mattovi. „Sacsayhuamán znamená ‚Královský orel‘ a tohle místo bylo do příchodu Španělů velkou pevností. Díváš se na trůn Inků!“ Ukázal na přibližnou siluetu sedadla, vytesaného do skály na protější straně. Seděla na něm dívka ve fleecové mikině a právě jí někdo dělal snímek. Atoc se znechuceně zamračil. „Jdeme,“ pobídl je.

Na parkovišti na opačné straně rozvalin stálo několik taxíků a jeden autobus. Matt zahlédl silnici, která se klikatila z kopce zpátky do Cuzka. Ale tam nemířili. Matt se tu noc podruhé nebo potřetí ohromeně zastavil. Přímo před nimi, ukrytá za trnem Inků, na ně čekala helikoptéra. Střežili ji další dva indiáni a nervózně se rozhlíželi, jestli se neblíží policie. Matt si teprve teď uvědomil, co všechno museli udělat pro to, aby ho našli. Od chvíle, kdy utekl z hlavního náměstí v Cuzku, se kolem něho stahovala neviditelná záchranná síť a čekala, až ho vyloví.

„To nemyslíte vážně,“ zamumlal Matt.

„Máme před sebou dalekou cestu,“ vysvětlil Atoc.

„Kde je pilot?“

„Já jsem pilot. Poletíte se mnou.“

V helikoptéře byla jen čtyři sedadla, dvě vepředu, dvě vzadu. Kabina vypadala jako skleněná bublina v kovovém rámu, nad níž ochable visely rotory. Jeden indián otevřel dveře. Matt zaváhal. Ale ať už poletí kamkoli, určitě to bude lepší místo než Cuzco. Tam je kapitán Rodriguez a hledá ho. Helikoptéra ho odveze pryč z města. Možná ho dokonce odveze pryč z Peru.

Ale než se stačil pohnout, uslyšel zvuk, kterého se obával ze všeho nejvíc. Sirény. Přijížděla policie. Někdo zřejmě viděl helikoptéru přistávat. A najednou se objevila dvě auta, ne větší než hračky, plazila se po silnici, stále hluboko dole, ale neustále se blížila. Atoc Matta postrčil. Byl očividně nejvyšší čas odletět.

Ale Pedro stál zarputile na místě. Matt viděl, že je napjatý, pěsti má sevřené a odmítá se pohnout. Pedro se otočil k Atokovi a vychrlil na něj příval španělských slov. Atoc se mu snažil něco vysvětlit. Matt si vzpomněl, jak se cítil, když odlétali z Heathrow. Tenkrát se příšerně potil. Pedro určitě nikdy v životě neletěl a helikoptéra mu musela připadat jako nějaká noční můra, obrovský hmyz.

Policejní vozy se blížily. Reflektory se natahovaly dopředu, jako by se už nemohly dočkat, až budou nahoře. Pedro stál nehybně na místě. Ukázal na helikoptéru a vyštěkl několik nadávek. Atoc zvedl ruce – gesto rezignace –, ale opět promluvil. Hlas měl tichý, nicméně naléhavý. První policejní auto bylo možná čtvrt míle od nich. Nakonec se Pedro obrátil k Mattovi. „*Tú qué piensas?*“ zeptal se.

Matt doufal, že mu rozuměl. „To je v pořádku,“ odpověděl. „Podle mě bysme měli letět.“

Pedro si zhluboka vzdychl. Rozevřel pěsti, rozběhl se k helikoptéře a vyšplhal se dovnitř. Matt viděl, kolik ho to stálo přemáhání. Následoval ho. Atoc vylezl na přední sedadlo a zapnul motor. Rotory se začaly otáčet.

Mattovi blesklo hlavou, jestli už není pozdě. Několik minut potrvá, než bude helikoptéra připravená ke startu. Lopatky se otáčely tak pomalu, že viděl každou z nich. Policejní vozy byly už natolik blízko, že rozeznal muže uvnitř. Pedro se nedíval. Jakmile se rozeřval motor, zbledl jako stěna, strnule seděl na sedadle a zíral do nebe. Na parkoviště dorazilo první policejní auto a řítilo se přes štěrky přímo k nim. Ale vtom se mu roztříštilo čelní sklo a Matt viděl, že indián, který jim otevřel dveře, drží stejný prak, jako měl Pedro. Vystřelil na auto kámen a mířil přesně. Automobil se otočil kolem osy a zastavil. Příliš nečekaně. Druhý policejní vůz do něho narazil a odhodil ho stranou. Motory ztichly.

Vzápětí se otevřely dveře, z aut vyskočili muži v uniformách a vytahovali zbraně z pouzder. Indiáni stojící vedle helikoptéry se otočili a dali se na útěk. Mattovi blesklo hlavou, co se bude dít dál. Byli snadným terčem. Rotory se stále neotáčely dostatečně rychle. Ohlédl se a spatřil, že turisté hledají úkryt za balvany. Jeden policista namířil.

Ale rotory konečně nabraly rychlost. Kolem helikoptéry se náhle zvedl oblak prachu. Policisté zmizeli z dohledu a Matt usoudil, že je prach určitě oslepil. Pedro vykřikl. Jak Atoc přepínal ovladače, kabina se divoce rozhoupala. Potom zabral za knipl a helikoptéra se vznesla do vzduchu. Chvilku nehybně visela na místě, pak se otočila kolem osy a zamířila do měsíčního světla. Obrovské balvany Sacsayhuamánu pod nimi se rychle zmenšovaly.

Policisté kleli a mnuli si oči plné prachu. Než se dokázali znovu podívat na oblohu, byla helikoptéra pryč.

MLŽNÝM PRALESEM

Z okna nebylo nic vidět. Zatímco helikoptéra letěla tmou, Matt byl stejně dezorientovaný, jako když poprvé vstoupil do chodby ve zdi. Světla Cuzka se jim dávno ztratila za zády a jejich jediným vodítkem byl měsíc. A dokonce i ten zmizel, protože ho zakryly mraky tak těžké, až se skoro nedalo uvěřit, že skutečně plují ve vzduchu. Atoc se soustředil na řízení a obličej mu zalévalo měkké zelené světlo. Lopatky helikoptéry se jim otáčely nad hlavou, nicméně Matt měl občas dojem, že se nepohybují, ale stojí na místě, uvěznění v klihovité nehybnosti noci.

Pedro od startu nepromluvil. Ani se nepodíval z okna. Celé tělo měl ztuhlé a oči upíral na pilota, jako by nevěřil, že umí ten stroj ovládat – nebo si myslel, že to snad každou chvíli zapomene. Nakonec usnul a Matt zřejmě udělal totéž, protože se zničehonic ocitl opět na moři, na úplně jiné cestě, kde ho unášel mořský proud.

„Pořád si myslíš, že jsem jedním z Pětice?“ zeptal se Pedro.

„Jasně.“ Matta ta otázka překvapila. „Proč se ptáš?“

„Jsem zbabělec. Báł jsem se nastoupit do helikoptéry. Kvůli mně nás málem chytila policie. A bojím se i teď, přestože spím.“

Matt potřásl hlavou. „Nejseš zbabělec,“ namítl. „Když chceš slyšet pravdu, já se lítání taky bojím.“

„Viděl jsem letadla, který lítaly z Limy. Když jsem žongloval, kousek od letiště. Nikdy jsem nedokázal pochopit, jak se může něco tak těžkýho udržet ve vzduchu. A pořád to nechápu.“ Pedro se zamračil. „Fakt si myslíš, že jsem jedním z Pětice?“

„Vím, že seš jedním z Pětice. Jsem moc rád, že seš se mnou, Pedro. Když o tom tak přemýšlím, nikdy jsem opravdovýho kamaráda neměl. Aspoň co si pamatuju.“

„Ukradl jsem ti hodinky!“

„Nevadí. Koupím si jiný...“

Oba se probudili současně. Helikoptéra právě přistála.

Zatímco Pedro se protahoval a zíval, Matt se podíval z okna. Stáli na poli uprostřed pustiny. Na trávě ležely tři petrolejové lampy – Atoc je uviděl z výšky, a díky tomu poznal, kde má přistát. Ale jiná světla tu nebyla. Místo nich ozařovaly hradbu stromů,

evidentně začátek neproniknutelné džungle, ohnivé plameny. Na okno helikoptéry udeřila něčí dlaň. Matt sebou škubl, ale Atoc podobné uvítání čekal.

„Všechno je v pořádku... To jsou přátelé,“ vysvětlil.

Venku na ně čekali další dva indiáni. Jeden otevřel dveře a pomohl chlapcům vystoupit. Oba měli na sobě ponča a pletené klobouky, a ani na okamžik nezvedli hlavu, jako by se jim neodvažovali podívat do očí. Venku byla zima, mnohem větší než v Cuzku, a Matta napadlo, jestli nejsou v ještě větší nadmořské výšce. Nadechl se. Do plic se mu dostalo jen velice málo kyslíku. Zřejmě byli hodně vysoko. Ale kde? Přistoupil k nim druhý indián a každému z nich podal pončo. Bylo nádherně tkané, vyšívané zlatou nití, která vytvářela na temně zeleném pozadí složité vzory. Matt prostrčil hlavu otvorem uprostřed a vděčně se zachumlal do měkké látky. Překvapilo ho, jak účinně pončo chrání před zimou.

„Zůstaneme na noc tady,“ oznámil Atoc. „Zítra budeme pokračovat v cestě.“

„Kde jsme?“ zeptal se Matt.

„Tohle místo se jmenuje Vilcabamba.“ Matt nebyl po té odpovědi o nic moudřejší. „Jsme v mlžném pralese,“ pokračoval Atoc. „Zítra nás čeká dlouhá cesta. Helikoptéra by nám tady nebyla nic platná.“

„A kde budeme spát?“

„Všechno je už nachystané.“

Indiáni je zavedli na kraj mýtiny, kde stály tři stany. Atoc chlapcům ukázal, který bude jejich. „Musíte se vyspat,“ řekl. „Zítřek bude náročný.“

Nechal je o samotě. Stan vypadal jako zbrusu nový a uvnitř byly na pěnové podložce rozbalené dva spací pytle. Na středové tyči visela baterka. Matt se neobtěžoval se svlékáním. Sundal si pončo, sroloval ho a dal si ho pod hlavu jako polštář. Potom vklouzl do spacího pytle. Pedro udělal totéž.

Matt chvíli myslel na Richarda. Nevěděl, jestli ho indián neodvezl od jeho přítele ještě dál. A co Fabian? Je někde v Cuzku a pořád po něm pátrá?

Tolika věcem nerozuměl, ale byl příliš unavený, aby o nich teď přemýšlel. Usnul, než bys řekl švec. Tentokrát se mu nic nezdálo.

Matta probudilo světlo, které pronikalo látkou stanu. S námahou se ve spacím pytli protáhl. Přes tenkou podložku cítil každý hrbolek, takže mu záda a ramena do rána ztuhla. Napadlo ho, že zůstane ve spacáku a pokusí se znovu usnout, ale nepodařilo se mu to. Byl celý rozlámaný a Pedro navíc chrápal. Zvedl pončo a co nejtíšeji se vyplížil ze stanu. Jakmile byl venku, napřímil se a přetáhl si je přes hlavu.

Pořád byla zima. Svítalo, ale slunce zatím nevyšlo. Matt se v mrazivém ranním vzduchu rozhlédl po okolí a zachvěl se. V noci měl dojem, že jsou v džungli – všude kolem byl hustý porost a hory. Ale na pohled, který spatřil, nebyl připravený.

Měl pocit, že se ocitl na konci světa. Přistávací plocha pro helikoptéru byla zaříznutá do úbočí nepředstavitelně příkrého kopce. Ať se podíval nahoru nebo dolů, viděl jen zeleň..., pavoučí změť stromů a křovin propletenou popínavými rostlinami a liánami, která se táhla, jak mu připadalo, donekonečna. Atoc tvrdil, že mají před sebou dlouhou cestu, ale Matt netušil, kde začnou. Nahoru to nepůjde. Porost vyhlížel neproniknutelně. Nicméně když se vydají dolů, určitě se zřítí do té jasně zelené záplavy. Nacházeli se na plošině, ale všechno ostatní bylo kolmé. Jako by se celý svět položil na bok.

Atoc a oba indiáni už byli vzhůru a připravili k snídani chléb se sýrem. Rozdělali malý ohýnek, nad kterým visela konvice, ale voda se ještě nevařila.

Atoc přistoupil k Mattovi. „Jak ses vyspal, Matteo?“ zeptal se. Stejně jako Pedro používal španělskou verzi jeho jména. „Jídlo bude za chvíli hotový...“

„Díky.“

Za denního světla vypadal Atoc mladší a nenaháněl mu takovou hrůzu jako v nočním Cuzku. Také mnohem víc připomínal muže, kterého znal Matt tak krátce, Micoše. Musí to vědět.

„Chtěl bych se vás na něco zeptat,“ začal nervózně.

„Klidně se ptej.“

„Když jsem byl v Limě, potkal jsem někoho, kdo se vám strašně moc podobal. A pak se objevil znovu v Ice.“

„To byl Micos.“

„Jo.“ Matt nevěděl, jak pokračovat. „To byl váš bratr?“

„Ano. Nevíš, kde je?“

„Moc mě to mrzí, Atoku. Bohužel už nežije.“

Atoc pomalu přikývl, jako by čekal, že něco takového uslyší. Ale jeho tmavě hnědé oči se naplnily zármutkem, a zatímco mu Matt vyprávěl, co se stalo na haciendě, mladík stál strnule, bez jediného slova na místě.

„Je mi strašně líto, že umřel kvůli nám,“ hlesl Matt.

„Ale já jsem šťastný, že když už musel zemřít, bylo to kvůli vám,“ odpověděl Atoc. Zhluboka se nadechl. „Micos byl můj mladší bratr,“ pokračoval. „Dělily nás dva roky. V našem jazyce ‚micos‘ znamená ‚opice‘ a on byl zábavný a pořád v nějakým průšvihů. ‚Atoc‘ znamená ‚liška‘. To já měl mít víc rozumu. A přesto když jsme si jednou hráli a mně bylo asi osm, hodil jsem po něm kámen a skoro jsem mu vyrazil oko. Měl jizvu..., tady.“ Atoc zvedl ukazovák a nakreslil si vedle oka pŕlměsíc. „Táta mě za to zbil páskem. Ale Micos mi odpustil.“

Chtěl ti pomoci, Matteo, protože v tebe věřil. Jsi jedním z Pětice. Nebyl by smutný, že umřel, kdyby věděl, že jsi teď v bezpečí, takže ani já bych neměl být smutný. Zemřou další lidé. Spousta lidí. Musíme se na to připravit.“

Otočil hlavu, zadíval se do dálky a upřel pohled na něco daleko odtud.

„Teď se půjdu na chvílku projít,“ oznámil. „Až se vrátím, zapomeneme na to a už o tom nebudeme nikdy mluvit.“

Po těch slovech odešel mezi stromy.

„Matteo...!“ Pedro se probudil a volal na něj ze stanu.

Za nimi stoupal k ranní obloze tenký proužek bílého kouře.

Po snídani indiáni uhasili oheň a složili stany. Helikoptéra už byla zajištěná a zakrytá zelenou celtou, aby nebyla vidět, kdyby nad ní náhodou někdo letěl. Matt viděl, že ti lidé myslí na všechno..., i když stále netušil, co jsou vlastně zač.

Atoc se s nimi najedl. Ať byl jakkoli smutný, nedal to najevo. „Odcházíme,“ oznámil a dal znamení jednomu indiánovi, který k nim přistoupil a v ruce držel dva páry nových sportovních bot. „V tom, co máte na nohou, jít nemůžete.“

Matt vděčně sundal sandály z pneumatiky, které nosil od svého pobytu v Limě. Ani ho moc nepřekvapilo, že mu nové boty perfektně padnou. Všechno to bylo naplánované. Když si je obul, všiml si, že Pedro stále drží svůj pár a nábožně si ho prohlíží. Napadlo ho, že jeho kamarád na sobě ještě nikdy v životě neměl nic nového.

Když byli oba připravení, Atoc sáhl do ponča a vytáhl z něho hrst zelených listů a něco, co vypadalo jako dva oblázky. „Dejte si to do pusy,“ řekl nejdřív anglicky a potom Pedrovi španělsky. Omotal oblázek listím a vytvořil balíček. „To listí je coca,“ pokračoval. „Kamínku říkáme *llibta*. Když se ty dvě věci smísí v ústech se slinami, dodají vám sílu.“

Matt ho poslechl. Listy chutnaly odporně a Matt si nedokázal představit, že by mohly fungovat, ale připadalo mu, že nemá smysl o tom diskutovat.

Vydali se na cestu. Indiáni šli jako první. Matt je následoval a za ním krácel Pedro, který několikrát zakopl, zatímco se snažil zvyknout si na nové boty. Atoc průvod uzavíral. Matt doufal, že zamíří ze svahu dolů, ale zdálo se, že půjdou stále výš a výš. Džungle nebyla tak neproniknutelná, jak vypadala. Někdo, kdysi dávno, vytesal do skály schodiště. Schody, nepravidelné a pokryté lišejníkem, nebyly skoro vidět, ale vinuly se mezi stromy po úbočí hory stále nahoru.

„Kdybyste si potřebovali odpočinout, řekněte,“ upozornil je Atoc.

Matt zaťal zuby. Ušli teprve kousek cesty a už by odpočinek potřeboval. Nesouviselo to s tím, jak byl kopec příkrý: vzduch tu byl totiž ještě řidší než v Cuzku. Když půjde moc rychle, začne mu tepat v hlavě a bude cítit, jak ho pálí v plicích. Klíčem k úspěchu bylo jít rozumným tempem, krok za krokem, a nedívat se nahoru, protože mu to vždy připomnělo, jak vysoko musejí vyšplhat. Obrátil si *llibtu* v ústech. Už chápal, proč ji potřebuje. Doufal jen, že bude opravdu fungovat.

Slunce vystoupilo výš a najednou se udělalo horko. Matt cítil, jak mu po zádech teče pot. Všechno bylo vlhké. Jednou se opřel rukou o strom, aby se přidržel, a ruka se mu probořila dovnitř, jako by byl kmen z houby. Ve vzduchu se vznášely kapičky vláhy. Do vlasů mu kapala voda a tekla mu dolů po spáncích. Pedro se zastavil a sundal si pončo. Matt udělal totéž. Jeden z indiánů je od nich vzal a z jeho výrazu bylo jasné, že se s nimi o tom nehodlá dohadovat. Matt to ani neměl v úmyslu. Měl co dělat, aby se vůbec udržel na nohou. Museli už mít za sebou minimálně pět set schodů. A schodiště stále pokračovalo.

Něco ho štíplo. Matt vykřikl a pleskl se do paže. O vteřinu později ucítil další štípanec, tentokrát na šíji. Málem se mu chtělo brečet..., nadávat..., nebo ječet. Copak to bude čím dál horší? Atoc ho došel a podal mu hadřík s nějakou odporně páchnoucí masťou.

„Pakomáři,“ vysvětlil. „Říkáme jim *puma waqachis*. To znamená hmyz, který přinutí pumu zařvat.“

„Vím, jak se ta puma cítí,“ zavrčel Matt. Nabral si trochu masti a vetřel si ji do kůže, kde se okamžitě smísila s potem. Matt cítil, jak mu teče po těle. Oblečení se na něj lepilo jako druhá kůže. Další pakomár ho štípl do kotníku. Matt na okamžik zavřel oči a pak se dal opět do pohybu.

Dvakrát se zastavili a napili se. Indiánští průvodci měli v ruksaku plastové láhve. Matt se musel ovládat, aby se napil jen trochu, protože věděl, že zásoby vody jsou pro všechny. Slunce teď stálo vysoko nad nimi a Matt si začínal myslet, jestli se mu nestalo něco s očima. Prales mu připadal zamžený a rozmazaný. Potom si uvědomil, že v žáru se veškerá vlhkost mění v páru. Brzy ho zahalila hustá bílá mlha, takže s těžší vidělností před sebou.

„Držte se u sebe!“ zavolal Atoc. Jeho hlas se ozval zčistajasna, jako by byl indián na jiné planetě. „Už to není daleko.“

Z mlžného pralesa se vynořili náhle a nečekaně. V jednu chvíli se Matt prodíral křovím a vzápětí vyšel na kraj obrovského kaňonu. Obloha byla jasná. Spatřil před sebou rozsáhlé horské pásmo, většinu jehož vrcholů pokrýval sníh. Některé z nich vypadaly, jako by se dotýkaly hranice vesmíru. Matt byl na pokraji zhroucení. Byl skrz naskrz promočený a příšerně ho bolela hlava. Ale i tak cítil euforii.

Když se podíval dolů, zjistil, že v kaňonu prší. Ale déšť byl pod ním. Matt vyšplhal nad mraky. „Vidíš?“ Atoc ukázal na jednu horu. Z místa, kde stáli, vypadala trochu jako lidská hlava. „To je Mandango,“ vysvětlil. „Spící bůh.“

Pedro vyšplhal na plošinu. Stál na kraji propasti a namáhavě oddychoval. Zasípal pár slov španělsky. Atoc se usmál, poprvé od chvíle, kdy mu Matt řekl o smrti jeho bratra. „Tvrdí, že je na dně,“ přeložil Mattovi. „Ale ty prý vypadáš hůř.“

„Kam teď?“ lapal po dechu Matt. Nemohl uvěřit, že vyšplhali takhle vysoko jen proto, aby šli zase dolů.

„Není to daleko,“ uklidnil ho Atoc. „Ale dávej pozor. Hodně daleko to je, když spadneš...“

Atoc nepřeháněl. Po stěně kaňonu se klikatila jediná, jasně zřetelná pěšina. Matt nějak vytušil, že ji do skály vytesala lidská ruka. Působila nepřirozeným dojmem. Byla plochá a její povrch se leskl skoro stejně jako ulice Cuzka. Lišila se jen v jedné věci – byla příšerně úzká. Místy se nacházely skalnatá stěna a děsivý sráz na opačné straně pěšiny pouhý metr od sebe. Kdyby Matt udělal jediný chybný krok, padal by... a padal. Na pampas na dně kaňonu spatřil pasoucí se stádo ovcí nebo lam. Z téhle výšky vypadaly jako mravenci. Na skále nerostly žádné stromy, které by je chránily před sluncem, a Matt cítil, jak mu spaluje obličej a ramena. V téhle obrovské krajině neznamenal nic. Mohl by se klidně rozmočit v dešti nebo usmažit na slunci. Ještě nikdy v životě si nepřipadal tak bezvýznamný.

Plahočili se víc než hodinu a celou dobu sestupovali. Matt cítil, že se mu mění tlak v uších. Kolik hodin uplynulo od snídaně? Neměl zdání, ale věděl, že dlouho už jít nedokáže. Nohy ho bolely a na chodidlech – v nových sportovních botách – mu naskakovaly puchýře. Vyšli ze zatáčky a Matt zjistil, že pěšina je dovedla na skalnatou plošinu, po jejíž opačné straně vedly schody dolů. Zhluboka se nadechl. Vypadalo to, že jejich cesta je u konce.

Dorazili na místo.

A tam se rozkládalo miniaturní městečko, vybudované – neuvěřitelně – na kraji kaňonu. Nebylo to moderní město. Některé

jeho části Mattovi připomínaly Cuzco, a tak usoudil, že je postavili stejní lidé, možná dokonce ve stejné době.

Především, do skály byly vytesané terasy. Ty byly základem města; bylo jich padesát nebo šedesát a vyčnívaly z horského srázu jako obrovské police. Na některých se zelenaly zemědělské plodiny, na jiných se pásly ovce a lamy. Samotné město tvořily chrámy, paláce, domy a skladiště vybudované z kamenných kvádrů, které sem museli stavitelé dopravit skrz mlžný prales a přes hory. Ve středu města se nacházel obrovský travnatý obdélník: shromaždiště, sportoviště, centrum každodenního života. Matt okamžitě věděl, že tu nebude elektrina, auta, nic z moderní doby. A přesto se nedíval na rozvaliny. Město žilo. Všude se pohybovali lidé. Bydleli tu. Byl to jejich domov.

„Kde to jsme?“ zašeptal.

„Vilcabamba!“ odpověděl Pedro.

Atoc jen pomalu přikývl. „Ztracený město Inků. Pátrá po něm mnoho slavných mužů. Hledají je stovky let. Ale zatím je nikdo nenašel. Vilcabamba se totiž nedá objevit. Nelze se sem dostat.“

„Proč ne?“ Mattovi to připadalo celkem jednoduché. Koneckonců, oni se do Vilcabamby dostali docela snadno. Pěšina, která je svedla dolů po stěně kaňonu, musí být jasně vidět. Každý se sem po ní může dostat. „Ta pěšina...“ začal.

Atoc zavrtěl mírně hlavou. „Žádná pěšina neexistuje,“ namítl.

„Ne. Jen se snažím říct, že...“ Matt se o několik kroků vrátil a podíval se za zatáčku.

Neskutečné.

Pěšina tam nebyla. Stěnu kaňonu tvořil hladký, kolmý sráz, po kterém se nedalo vyšplhat nahoru, ani sejít dolů. Pěšina, po níž sem přišli, po které kráčeli víc než hodinu, zmizela. „Neptej se,“ poradil mu Atoc. „Máš přátele, kteří na tebe čekají.“

„Ale...“

Mladík mu položil ruku na rameno a společně obešli zatáčku. Pedro a oba indiáni už vyrazili napřed. Matt viděl, jak procházejí klenutým kamenným průchodem, a v tu chvíli se objevil muž a běžel jím po schodech naproti. Spěchal. A byl to Evropan.

Jakmile se muž přiblížil, Matta zaplavila obrovská vlna radosti a úlevy. Vykřikl a rozběhl se k němu. Objali se.

Byl to Richard Cole.

POSLEDNÍ Z RODU INKŮ

„Nedokážeš si představit, jakou mám radost,“ řekl Richard. „Od toho únosu v Limě jsem se bál, že tě už nikdy neuvidím, a vyčítal jsem si, že je to moje vina. Ale všichni na mě byli moc hodný. Tyhle lidi jsou..., no, poznáš sám.“

A tohle město, Vilcabamba –,“ Richard potřásl fascinovaně hlavou, „– je jednou z největších peruánských legend, což znamená, že by snad ani nemělo existovat! Něco jako Eldorado. Hledala je spousta badatelů, ale nikdy je nenašli. A my jsme teď tady, přímo uprostřed něho! To je fantastický!“

Richard Matta odvedl do malého kamenného domku, v němž bydlel a který stál na jedné z nejvyšších teras ve městě. Seděli v jediné místnosti, obytném prostoru se dvěma postelemi, pohovkou a pestrobarevným kobercem na kamenné podlaze. Dvě stěny lemovala okna. Měla zvláštní tvar, byla užší nahoře než dole, takže vypadala jako uříznuté trojúhelníky. Matt viděl stejná po celém Cuzku. Nebylo v nich sklo. Dům neměl zavedenou elektřinu ani tekoucí vodu. V noci se uvnitř svítilo svíčkami. Záchody a umývárny se nacházely na opačné straně města, u prudkého potoka, přítoku řeky Chamba.

Dostali oběd: obrovskou misku směsi masa a zeleniny zvané *locro*, která vypadala jako něco mezi polévkou a gulášem. Byli sami. Pedro odešel s Atokem – zřejmě odpočinout si v jednom z dalších domů. Matt byl rád, že může být chvíli s Richardem. Už pouhá jeho přítomnost mu připomněla obyčejný život, který kdysi vedl.

Matt mu vyprávěl svůj příběh jako první. Začal u svého setkání s Pedrem, pak následovaly zážitky v Jedovatém městě a útěk ze Salamandovy haciendy, potom mu vylíčil cestu do Cuzka, honičku nočními ulicemi a nakonec příchod sem. Přinesli jim džbánky piva – stejného, jako pil Matt v Cuzku. Než domluvil, Richard celý džbánek vypil.

„Takže tenhle kluk, Pedro, je jedním z Pětice,“ pronesl Richard.

„Jo.“

„A ty s ním ve snech mluvíš.“

„Přesně tak.“

Richard si vzdychl. „Víš, co mi dělá fakt starosti? Ze ti věřím! Kdyby mi někdo tohle všechno řekl před půl rokem, vysmál bych se mu.“ Na okamžik se zamyslel. „Má Pedro..., vždyť víš..., nadpřirozený schopnosti? Vidí do budoucnosti nebo tak něco?“

„Ne. Je úplně obyčejnej. A nelíbí se mu, že je do toho zapletenej.“

Richardova historka byla přímočařejší.

Když ho cestou z letiště unesli, odvezli ho do nějakého domu v Limě, kde se setkal se svými únosci. Matt teď už věděl, o koho šlo. Jedním z nich byl Atoc. Ten druhý byl jeho mladší bratr Micos.

„Měl jsem radost, že jsi jim utekl,“ řekl Richard. „Myslel jsem si, že o mě nebudou mít zájem a pustí mě. Ale pak mi vysvětlili, že stojí na naší straně. Snažili se nás zastavit dřív, než vlezeme do pastí. V hotelu Evropa byla policie.“ Matt se při té vzpomínce zachvěl. „Atoc a ostatní věděli, že do Peru přiletíme. Od začátku na nás čekali. Potíž byla v tom, že na nás čekal i Salamanda se svýma lidma. Inkové se nás pokusili unést, protože to byl jediný způsob, jak nás dostat. Samozřejmě nebyli nadšený, že jim utekl. Od té doby po tobě pátrali. Mají své lidi po celý zemi. Pokud jde o mě, odvezli mě autem na soukromý letiště, potom mě dopravili letadlem do Cuzka a nakonec helikoptérou do pustiny. Stejně jako tebe. V mlžném pralese mě příšerně poštipali pakomáři a cestou dolů do kaňonu jsem se málem pozvracel. Už jsem ti někdy řekl, že nesnáším výšky?“

„Ne.“

„No, a od té doby jsem tady. Starají se o mě a výborně vaří. Ale jak jsem řekl, dělal jsem si o tebe starosti. Nemohl jsem tomu uvěřit, když mi oznámili, že tě objevili v Cuzku. Škoda, že jsem neviděl tu tajnou chodbu. Jednou mi ji snad ukážeš. Možná cestou zpátky...“

„Co jsou zač, Richarde?“ Tuhle věc Matt stále nechápal. „Tvrdí, že jde o ztracený město Inků. Ale Inkové už přece neexistují, že ne?“

„Neměli by. Většina z nich umřela.“ Richard zvedl džbáněk s pivem, uvědomil si, že je prázdný, a opět ho postavil na stůl. „Tyhle lidi jsou jediný, který přežili: potomci desítek tisíc těch, který Spanělé kdysi dávno povraždili. A tohle město je jejich tajný sídlo. Všiml sis pěšiny, která vede po stěně kaňonu? Jakmile po ní člověk

sejde dolů, znají způsob, jak ji zamaskovat. Letadla tudy nelétají, protože jsou tu nebezpečný vzdušný víry. O tomhle místě neví nikdo kromě lidí, který tu žijou – a tebe, mě a Pedra, když jsme teď jejich hosti.“

„A chtějí nám pomoci.“

„Přesně tak. Na jedny straně stojí Inkové, na druhý Diego Salamanda. V každém případě teď víme, kdo je ten špatný.“

„Proč ho nezastaví?“ To Matt nechápal. „Vědí, kdo je. Vědí, kde ho najít...“

„Co chceš, aby udělali, Matte? Zabili ho?“

Matt pokrčil rameny. „To mi nepřipadá jako špatnej nápad.“

„Nejdřív by se k němu museli dostat, a on má důkladnou ochranu.“

„Mohli by se obrátit na policii.“

„Policie pracuje pro něho. Diego Salamanda je jedním z nejmocnějších lidí v Peru. Jak se jmenuje ta jeho společnost? Salamanda News International. Měla by se jmenovat Salamanda International News, protože pak by měla zkratku SIN, což anglicky znamená hřích – to by mi znělo líp. Salamanda představuje miliony, a když přestane podnikat, polovina země půjde ke dnu s ním. Tisk, telekomunikace, software..., jen minulý týden poslal do vesmíru družici za padesát milionů dolarů, který zaplatil z vlastní kapsy. Hraje šachy s prezidentem, po telefonu, a právě Salamanda do telefonických linek investuje.“

„Když je Salamanda tak bohatej a úspěšnej, proč chce otevřít bránu? Co mu to přinese?“

„Nevím, Matte. Možná mu pak Staří zmenší hlavu do původní velikosti. Možná mu slíbili věčný život. Proč chtěli otevřít Krkavčí bránu lidi z Lesser Mallingu? Podle mě jsou všichni šílení.“

Richard se odmlčel. Venku před domem začal někdo hrát na Panovu flétnu. Melodie se tajuplně vznášela ve vzduchu. Matt se podíval z okna na protější stranu kaňonu. Zapomněl, jak jsou vysoko. Pod ním zela nekonečná propast.

„Říkal jsi, že na nás Inkové čekali,“ poznamenal. „Jak věděli, že přiletíme?“

„Zeptal jsem se na to Atoka. Kéž bych ti mohl říct, že se o tom dočetli v novinách, jenže je to trochu složitější. Inkové vědí víceméně o všem, co se v Peru děje. Všude mají své lidi. Ale je tu ještě něco. Používají kouzla.“

„Kouzla...?“

„Jsou mezi nima lidi, kterým říkají amautas. Jsou něco jako kouzelníci..., tak trochu jako slečna Ashwoodová. Vědí o Starých. A vědí o tobě. Určitě se s jedním z nich později seznámíš. Je děsně starý. Několikrát jsem si s ním povídal. Podle mě je mu asi sto dvacet let.“

Mattovi chvíli trvalo, než tu informaci vstřebal. „Věděli, že přijedu,“ řekl. „Ale věděl to i Salamanda. Kdo myslíš, že mu to řekl?“

„Přemýšlel jsem o tom. Bohužel to vypadá, že to byl někdo z Nexu.“

„To by dávalo smysl. Zavolał jsem panu Fabianovi, ale policie dorazila dřív než on.“

„No, ruku bych za to do ohně nedal, ale kdyby to byl někdo z nich, nejpodezřelejší mi připadá Tarrant. Pamatuješ si na něj? To byl ten policista, co nám obstaral falešný pasy. Tím nám vlastně zkomplikoval život. Kvůli falešným pasům jsme zločinci..., a ty pasy byly jeho nápad.“

„A co se bude dít teď?“

Richard se na chvíli zamyslel. „Musíme těm lidem důvěřovat. S Nexem se znovu spojit nemůžeme, to je naprosto jasné,“ prohlásil.

Matt přikývl a pak zívł, protože se ho zničehonic zmocnila únava.

„Měl by ses vyspat,“ poznamenal Richard. „Musíš být utahaný. Pak se můžeš umýt a převléct se. Musím se přiznat, že jsem tě skoro nepoznal, když jsem tě uviděl. Vypadáš legračně.“

„Díky.“

„Potom mě můžeš seznámit s tvým kamarádem Pedrem. A až začne zapadat slunce, máme všichni přijít na hlavní náměstí.“ Richard se usmál. „Inkové pořádají oslavu a pozvali nás na ni!“

Matt spal skoro celé odpoledne. Když se probudil, Richard ho odvedl k umývárně – řadě dřevěných kójí v kamenné budově, kde v každé nepřetržitě vytékal otvorem ve stěně pramínek vody. Voda byla studená jako led, ale průzračně čistá. Smýt barvivo z kůže se Mattovi nepodařilo, a tak mu připadalo, že vyšel z koupelny skoro stejný, jako když vstoupil dovnitř. Ale rozhodně měl příjemný, svěží pocit.

Dostal čisté šaty na převlečení. Indiáni žijící ve Vilcabambě nosili oděv, který představoval zvláštní směsici starého a moderního, se zářivě barevnými klobouky a ponči nahoře a džínami a sportovními botami dole. Když Matt vyšel z dřevěné kóje, dali mu nové pončo – tmavočervené se zelenými kosočtverci kolem okraje. Zvláštní bylo, že si v něm připadal přirozeně. Zřejmě se během minulých několika týdnů převlékal tak často, že už neměl tušení, kým skutečně je.

Potom je s Richardem odvedli k honosné budově, dvakrát větší než ostatní, která stála uprostřed města. Všude kolem byli indiáni a připravovali se na nadcházející oslavu – chystali dřevěné stoly, rozdělávali oheň, roznášeli podnosy s jídlem a pitím. Slunce zrudlo a začalo rychle klesat za hory pod nimi. Matt ještě nikdy neviděl, aby slunce zacházelo tímhle způsobem. Normálně by se na ně díval nahoru. Teď mu připadalo, jako by stál nad ním, a viděl, jak zapadá přes okraj světa.

Budova, do které vstoupili, byla palác. Matt to věděl, aniž mu to někdo řekl. U dveří stáli strážníci; byli bosí, na sobě měli slavnostní tuniku a v ruce drželi zlatý oštěp. Další strážé lemovaly chodbu uvnitř. A tam, před nimi, se na stupínku tyčil trůn a na něm seděl muž v dlouhém rouchu, s členkou a zlatými disky v uších. Pravděpodobně mu bylo jen o pár let víc než Richardovi, ale vyzařovala z něho sebejistota a důstojnost, takže vypadal mnohem starší. Matt se zastavil a uklonil se. Zdálo se, že Inkové mají vládce.

„Vítej, Matteo,“ řekl muž dokonalou angličtinou. Měl stejný přízvuk jako Atoc: cizí, ale ne španělský. Ve skutečnosti byla jeho mateřštinou *quechua*, jazyk, kterým mluvil jeho lid před příchodem Španělů. „Jmenuji se Huascar a jsem moc rád, že tě konečně

poznávám. Dlouho jsem na tebe čekal. Můj lid na tebe čekal ještě déle. Sedněte si, prosím.“

Před trůnem stály čtyři nízké stoličky. Richard s Mattem se posadili. O chvílku později vešli do sálu postranními dveřmi Pedro s Atokem. Pedro také dostal čisté oblečení. Jeho pončo mělo světle modrou barvu. Poklonil se inckému panovníkovi a sedl si vedle Matta. Atoc se uvelebil na čtvrté stoličce.

„Tebe také vítám, Pedro,“ pokračoval Huascar. Kvůli Richardovi a Mattovi mluvil dál anglicky, ale Atoc vše Pedrovi tiše překládal. „Zbývá nám velice málo času a musíme toho hodně probrat.“

Jakmile zvedl ruku, objevili se čtyři sluhové, kteří nesli zlaté poháry s červeným vínem a postavili je před každého hosta na podlahu. Samotný Inka nic nepil.

„Před pěti sty lety,“ začal, „se rozpadla jedna z nejmocnějších říší, jaké kdy existovaly. Francisco Pizarro a španělští dobyvatelé zničili všechno, co můj lid vytvořil. Vypálili naše města, odvezli naše zlato, znesvětili naše chrámy, nemilosrdně povraždili mé předky. Tím pro nás začala doba temna.“

Dnes je sláva říše Inků téměř zapomenuta. Z našich měst jsou trosky, rozvaliny odkryté pro turisty. Naše umění se nachází v muzeích. Jenom tohle místo, Vilcabamba, zůstalo neodhaleno. Jenom tady můžeme žít jako vždycky. Jsme poslední z rodu Inků.“

Odmlčel se. Atoc ještě několik vteřin šeptal Pedrovi překlad a pak ztichl. Pedro přikývl.

„Ale neztratili jsme naši sílu.“ Incký panovník se Mattovi podíval do očí. „Viděl jsi jen malou část našeho tajného světa, zlomek zlata, který jsme před Španěly ukryli. Nežijeme tady trvale. Nemůžeme se schovávat před moderním způsobem života. Ale přišli jsme sem z celého Peru a Jižní Ameriky, abychom se ti ukázali. Protože až dojde k rozhodujícímu střetu, musíš vědět, že se na nás můžeš spolehnout.“

Vstoupili jsme nejen do nového tisíciletí. Jsme na prahu nového světa a věříme, že jednoho dne dokážeme znovu zaujmout místo, na které máme nárok. Inkové budou mít opět vlastní zákony, vlastní právo, vlastní klid. Ale budeme o to muset bojovat – a naši nepřátelé

jsou nebezpečnější, než kdy byli Španělé. Staří. Víme o nich. Vždycky jsme o nich věděli. Chtějí zničit nový svět dřív, než se zrodí. A jsou tady v Peru.“

Inka znovu zvedl ruku. V tu chvíli vstoupil do trůnního sálu další muž a při chůzi se opíral o hůl. Měl na sobě pončo, které bylo šedivé jako on sám. Tělo měl shrbené, paže a nohy vychrtlé. Richard šťouchl do Matta. „Tohle je ten *amauta*, s kterým jsem několikrát mluvil.“

„Řekni jim to,“ nařídil Huascar starci. „Než slunce třikrát vyjde a zapadne, Staří proniknou bránou, která v Peru vznikla před začátkem světa,“ začal *amauta*. Mluvil anglicky a měl překvapivě silný hlas. „Čtu znamení na nebi i na zemi. Ptáci létají tam, kde by létat neměli. V noci je na nebi příliš mnoho hvězd. Zanedlouho dojde k strašlivé pohromě a všechny naše naděje se možná rozplynou. Proti Starým bude stát jeden chlapec, a protože bude sám, prohraje. Snad i zemře. To nevím.“

Ale všechno ztraceno nebude. Pětice porazila Staré při vzniku světa a Pětice je porazí znovu. Tak zní proroctví. Tenhle chlapec je jedním z Pětice. A tenhle chlapec také.“ Ukázal nejdřív na Matta a pak na Pedra. „Ostatní teprve přijdou, a až se Pětice spojí, bude mít sílu Staré porazit. Pak dojde k poslední velké bitvě a začne nový svět.“

Odmlčel se.

„Tvrdíte, že brána se otevře za tři dny,“ ozval se Richard. „Víte, kde je?“

Incký panovník zavrtěl hlavou. „Pátrali jsme po ní, ale nenašli jsme ji.“

„Kam máme teda podle vás jít?“ Richard nechtěl, aby to znělo nezdvořile, ale jakmile ta slova pronesl, uvědomil si, že přesně takhle zněla. Škubl sebou a napadlo ho, jestli nebude mít tu čest zjistit, jaké to je mít v zádech dvoumetrový zlatý oštěp.

Ale vypadalo to, že Inka se neurazil. Jeho výraz se nezměnil. Ukázal na Atoka, který vytáhl list papíru a položil ho před ně. Matt ten papír okamžitě poznal. Byla to stránka, kterou Pedro sebral z kopírky. Matt si ji tehdy zastrčil do zadní kapsy džínů. Ted' dumal, kdy ji Atoc objevil.

„Tohle je jediná stopa,“ oznámil Atoc.

„Co se tam píše?“ zeptal se Matt. Přemýšlel o těch zvláštních verších od chvíle, kdy Pedro papír našel.

V noci, kdy přiletí pták bílý
Před místem Qolqa
Světlo se objeví
Které přivolá na svět stíny.

A pod tím se nacházela dvě slova – INTI RAYMI – a symbol planoucího slunce.

Zatímco Atoc to překládal Pedrovi, Matta se zmocnila deprese. Ten papír byl pro Salamandu očividně natolik důležitý, že si ho chtěl ofotit. Ale proč musí být text tak komplikovaný? Domníval se, že se z veršů dozví to, co potřebuje o bráně vědět. Nedoověděl se nic.

Starý amauta potřásl hlavou. „Inti Raymi...“, zamumlal.

„Inti Raymi je nejvýznamnější den v inckém kalendáři,“ vysvětlil panovník. „Je to doba zimního slunovratu, kdy se slunce nachází v nejvzdálenějším bodu na jih od rovníku. Dvacátý čtvrtý červen. Dnes je dvacátého prvního.“

Zbývaly tři dny. Přesně jak řekl *amauta*.

„A co místo Qolqa?“ zeptal se Richard. „Víte, kde leží?“

Amauta pohlédl na inckého vládce, ale odpověď už znal. „Qolqa je slovo z jazyka nazca,“ objasnil.

„Mluvili o něčem takovém –,“ vyhrkl Matt vzrušeně, „– Salamanda a ty ostatní. Říkali, že hledají v poušti Nazca desku.“

„Obrázky na tomhle papíru naznačují, že jde o poušť Nazca,“ souhlasil Inka. „Jenže ta leží na opačné straně Peru, tam, odkud jste přijeli. Musíme si důkladně promyslet, co podnikneme dál. Jestli se Salamanda z téhle stránky dozvěděl, co potřeboval, my se to můžeme dozvědět také. Ve městě Nazca žije profesorka, která o této oblasti napsala mnoho odborných prací. Pokud v Peru existuje někdo, kdo dokáže text rozluštit, je to ona. Večer s ní promluvíme.“

„Vy tu máte telefon?“ zeptal se Richard.

Huascar se poprvé usmál. „Vilcabamba je starobylé město,“ řekl. „Nacházíme se v zapadlém koutě země. Ale stále žijeme v

jednadvacátém století. Máme mobilní telefony a dokonce i satelitní připojení k internetu. Prosím, nemyslete si o nás, že jsme zaostalí.“

Vstal.

„Můj lid si vás přeje spatřit,“ dodal. „To, že jsou dva z Pětice s námi, je důvod k oslavě bez ohledu na to, co nás v nejbližší době čeká.“ Zvedl ruce. „Takže vzhůru na oslavu.“

Snesla se noc a na obloze se objevily miliony hvězd. Celé město Vilcabamba bylo plné světél a hudby, tenkého kvílení Panovy flétny, které se rozléhalo nad hlubším duněním bubnů. Na náměstí hořelo několik ohňů; na rožnících se otáčela prasata, v hliněných hrncích se dusilo kuřecí a jehněčí, na jehlicích se opékal velké kusy vepřového a v kotlích bublal guláš. Ve vzduchu se vznášela vůně škvařícího se tuku a z plamenů vyletovaly jiskry a hlasitě praskaly.

Na posvátném náměstí se sešlo minimálně pět set lidí – mužů, žen a dětí. Byl to ten travnatý obdélník obklopený budovami. Další lidé přihlíželi oslavě z plošin a teras nahoře. Mnozí Inkové si oblékli slavnostní oblečení. Měli čelenky z perí a zlata, zářivě barevná roucha, zlaté náhrdelníky a náramky, pozlacené štíty a meče a zlaté šperky, vytepané do tvaru pum, příkrčených bojovníků a bohů. Někteří lidé tančili. Další jedli a pili. A všichni chtěli vidět Matta, pozdravit ho a stisknout mu ruku.

Matt seděl vedle Richarda a Pedra. Před začátkem oslavy je spolu seznámil.

„Moc rád tě poznávám, Pedro,“ řekl Richard. „Děkuju ti, že ses o Matta staral.“

Pedro přikývl, přestože Matt pochyboval, že mu rozuměl.

Noc pokračovala. Hudba byla stále hlasitější a víno a pivo teklo proudem. Matt si všiml, že Richard vyprázdnil další pohár – ale i on sám zřejmě vypil víc piva, než by mu svědčilo. A proč ne? pomyslel si. Tuhle noc jsem v bezpečí, mezi přáteli. Vzpomněl si, co řekl *amauta*. Brána se otevře za tři dny. Proti Starým bude stát jeden chlapec a prohraje. Bude to on, nebo Pedro? Nebo *amauta* mluvil o někom jiném? Ať byla odpověď jakákoli, Matt věděl, že je to poslední příležitost, kdy se může uvolnit a pobavit, než se znovu

ocitne v nebezpečných situacích, které číhají venku. Richard mu to už řekl: zítra odcházejí.

A pak hudba ustala, dav se utišil a vládce Inků vyšel na terasu před svým palácem. Opět mluvil anglicky, a přestože nezvýšil hlas, jeho slova všichni jasně slyšeli.

„Takhle začal svět Inků,“ zvolal. „Toto je příběh, který se předává z generace na generaci...“

Odmlčel se. Někde plakalo dítě a Inka čekal, až ho matka uchlácholí.

„Kdysi dávno existovala podle našich předků pouze tma. Země byla pustá a lidé žili jako zvířata. Potom se otec všech lidí a zvířat – my ho nazýváme Viracocha, Slunce – rozhodl, že sešle na zem svého syna, aby naučil lidi, jak správně žít, jak obdělávat pole a stavět si příbytky. A tak přišel na svět Manco Capac. Zrodil se z vod jezera Titicaca, syn Slunce, první Inka. Manco putoval po Jižní Americe, až konečně dorazil do údolí nedaleko Cuzka. Tam zabodl do země zlatý prut, protože na tom místě se rozhodl založit říši Inků.

Než se vrátil na nebesa, mnoho let moudře a spravedlivě vládl. V té době vznikl jeho portrét – jediný, jaký kdy existoval. Byl vyrytý do velkého zlatého disku. Tenhle poklad, který je pro nás vzácnější než všechny ostatní, se nazývá Slunce Viracocha. Když přišli do Peru španělští dobyvatelé, naši předkové zlatý disk ukryli, a přestože se ho pokoušelo mnoho lidí najít, od té doby ho nikdo nespátřil.“

Zvedl ruku. Na opačné straně náměstí se daly do pohybu dvě řady vojáků s planoucími pochodněmi v rukou. Pak se objevilo dalších osm Inků, kteří se prohýbali pod tíhou obrovských nosítek. Na nich ležel na boku jakýsi plochý, kruhový předmět zakrytý plachtou. Všichni přítomní otočili hlavu a sledovali ho pohledem. Nosiči položili nosítka na trávu, přímo před stůl, u něhož seděli Matt s Pedrem.

„Proč dnes slavíme?“ zvolal Inka. „Pohleďte na tvář Manco Capaka a pochopíte.“

Nosiči zvedli plachtu.

Zlatý disk Matta na okamžik oslnil, takže nic neviděl. Připadalo mu, že z něho vychází světlo. Disk měl tvar slunce se zlatými paprsky kolem obvodu a byl téměř stejně veliký jako on. Matt

zamrkal. Postupně na něm rozeznal obličej vyrytý do povrchu. Tu tvář znal, samozřejmě to ale nebylo možné. Portrét vznikl před více než tisíci lety. Slyšel, jak Richard zalapal po dechu. Pedro, který seděl vedle něho, vstal a zděšeně, nevěřícně couvl.

Dvě stejné tváře.

O tom nebylo pochyb.

Na disku byla zachycena podoba Manco Capaka, zakladatele říše Inků. Ale Pedro se díval na svůj portrét.

PROFESORKA CHAMBERSOVÁ

Druhý den se setkali s inckým panovníkem – všichni čtyři opět seděli před jeho trůnem. Richard, Matt a Pedro se měli před polednem vydat na cestu.

„Mluvil jsem s profesorkou Chambersovou,“ oznámil jim Huascar. „A ona souhlasila, že vás přijme. Bohužel to pro vás znamená další dlouhou cestu zpátky na západní pobřeží. Profesorka žije v Nazce. Atoc mě požádal, jestli by vás nemohl doprovodit.“

„Překládám Pedrovi,“ vysvětlil Atoc. „Ale také je mi souzeno být s vámi. Musím dokončit to, co začal můj bratr.“

Incký vládce se na ně chvíli díval a Mattovi připadalo, že má v očích smutný výraz. „Jednou se ve Vilcabambě opět sejdem,“ pokračoval. „Teď je důležité, že jste v bezpečí. Salamanda má možná policii a většinu vlády na své straně, ale mí lidé jsou všude a teď, když jsme vás konečně našli, na vás budeme dávat pozor. Nechcete se na něco zeptat?“

Richard s Mattem si vyměnili pohled. Měli na jazyku tolik otázek. Jak se může tisíc let starý portrét tak podobat Pedrovi? Jednomu z nich se v bráně něco stane, možná zemře. Ale který? A – pro Matta ta nejpálčivější otázka ze všech – pokud Staří proniknou bránou na tenhle svět, jak předpověděl *amauta*, má vůbec smysl, aby se jim v tom snažili zabránit?

Ale ani jeden z nich nepromluvil. Matt tušil, že na to neexistují jednoduché odpovědi. Měl pocit, jako by spadl do prudké řeky. Kdyby bojoval nebo se snažil vylézt na břeh, vyčerpá by se a utopil. Jediné, co mohl dělat, bylo plavat s proudem a čekat, kam ho zanesou.

Huascar vstal a zvedl ruce, otočené dlaněmi dopředu. „Chtěl bych vám popřát bezpečnou cestu a hodně štěstí,“ řekl. „Ať vás provází duch Viracochy.“

Audience skončila. Richard, Atoc, Matt a Pedro vstali, uklonili se a otočili se k odchodu.

Ale ještě nebylo řečeno vše.

„Señore Cole?“ zavolal panovník. „Jestli dovolíte, rád bych s vámi ještě něco probral. Ale o samotě...“

Richard se zastavil. „Neboj se,“ pošeptal Mattovi. „Když bude chtít, abych zůstal ve Vilcabambě, odmítnu.“

Čekal, až Matt, Pedro a Atoc odejdou. Inka sestoupil z trůnu. *Amauta* tam byl také, přestože si Richard nevšiml, kdy do trůnního sálu vstoupil.

„O čem přemýšlíte?“ zeptal se Huascar.

„Jednou o tomhle všem napíšu,“ odpověděl Richard. „Možná se mi v tom budete snažit zabránit, ale stejně to udělám. Vždyť na tom nezáleží. Stejně mi nikdo nebude věřit. Když se podívám zpátky, ani já sám tomu nevěřím.“

„Rád bych se vás na něco zeptal. Proč si myslíte, že byl ten chlapec vybrán?“

„Matt?“ Richard pokrčil rameny. „Je jedním z Pětice...“

„A Pedro také. Ale proč vy?“

„Proč jsem byl vybrán?“ Richard nedokázal ovládnout úsměv. „Podle mě to byla náhoda, že Matt v Greater Mallingu vpadl do mé kanceláře. Kdyby k tomu nedošlo, nikdy bych ho nepotkal a teď by tady stál někdo jiný. Kate nebo Julia. Obě pracovaly v naší redakci. Možná by tu byla jedna z nich.“

„Ne, señore Cole. Mýlíte se. Vy máte také roli v tomhle dobrodružství a ta role pro vás byla napsána dávno předtím, než jste se narodil.“

„Chcete tím říct, že nemám na vybranou?“

„Všichni máme na vybranou. Ale naše rozhodnutí jsou už známá.“

Inka natáhl ruku a starý indián, *amauta*, vytáhl malý kožený váček se dvěma šňůrkami, takže se dal zavěsit přes rameno nebo kolem krku. „Mám pro vás dárek, señore Cole,“ pokračoval Inka. „Neděkujte mi, protože vás ujišťuji, že mě jednoho dne budete proklínat, že jsem vám to dal. Nicméně je to vaše. Bylo to vyrobeno pro vás.“

Amauta váček otevřel a podal Richardovi zlatý, asi patnáct centimetrů vysoký předmět. Richard zjistil, že drží sošku boha. V každém případě to tak na první pohled vypadalo. Byla to postavička Inky se zamračeným výrazem a pažemi složenými na prsou. Stál na vršku trojúhelníku, který se dole zužoval do ostré špičky. Celá ta

věcička byla vyrobená ze zlata a posázená polodrahokamy: nefrity a lazurity. Richard neměl tušení, jak je stará, ale usoudil, že musí stát tisíce liber.

Pak si uvědomil, jak ji drží. Automaticky si ji položil na dlaň špicí nahoru. Nebyla to jen soška. Byl to jakýsi nůž.

„Říkáme tomu *tumi*,“ vysvětlil Inka. „Je to posvátný nůž. Hrany nejsou ostré, ale špička ano. Musíte na něj dávat pozor a chránit ho.“

„Je nádherný,“ vydechl Richard. Vzpomněl si na Inkovo varování. „Proč bych něco takového neměl chtít? A co myslíte tím..., že byl vyroben pro mě?“

„Tenhle *tumi* má ještě jiný název,“ objasnil Huascar. Na Richardovu otázku neodpověděl, ale novináře v tu chvíli napadlo, že to nedělal nikdy. „Je známý jako *neviditelné ostří*. Vy ho vidíte, ale jiný člověk ne. Když ho budete mít u sebe, nikdo si ho nevšimne.“

„A co na letišti?“ Richard si vzpomněl na detektory kovu. Zešlély by, kdyby se s tím pokusil projít na palubu.

„Můžete si ho vzít, kam chcete. Žádný policista ani člen bezpečnostní služby ho u vás neobjeví. Je vaší součástí. A jednou zjistíte, jak je užitečný.“

„Tak... děkuju.“ Richard natáhl ruku a převzal kožený váček. Zasunul nůž dovnitř a utáhl šňůrky. Překvapilo ho, jak je to všechno lehké. „Děkuju, že jste nám pomohli. A taky děkuju, že jste našli Marta.“

„Hodně štěstí, señore Cole. Dávejte pozor na Pedra a Mattea. Potřebují vás.“

Richard se otočil a vyšel z trůnního sálu. Vládce Inků a *amauta* ho sledovali pohledem, dokud nezmizel.

Helikoptéra je odvezla do Cuzka, kde na ně čekala pětisedadlová cessna, aby je dopravila do Nazky. Matt žasl, jak hladce všechno proběhlo. Nepotřebovali pasy ani cestovní doklady. Jednoduše přistáli na letišti v Cuzku, přešli asfaltovou plochu a opět se vznesli. Nikdo si jich nevšímal. Vypadalo to, že Inkové mají v Peru stále velký vliv – a že dokud je Matt s nimi, nic mu nehrozí.

Let trval tři hodiny. Zdálo se, že Pedro se cítí v letadle příjemněji než v helikoptéře. Od chvíle, kdy ve Vilcabambě spatřil

zlatý disk, skoro nepromluvil a Matt přemýšlel, co se mu asi honí hlavou. Richard, který seděl vedle něho, byl také neobvykle zamlklý. Neřekl mu, o čem s inckým panovníkem mluvili, a Matt se rozhodl, že se ho na to ptát nebude. Ale očividně to nebylo nic pozitivního.

Helikoptéru řídil Atoc, ale v tomhle letadle byl jen cestujícím a hluboce zamyšlený seděl sám vzadu. Pilot cessny v kožené bundě, letecké helmě a brýlích nebyl za přístrojovou deskou skoro vidět. Neřekl nic, když přišli na palubu, ani během letu, ale zničehonic vykřikl, aby ho slyšeli přes hluk motoru. Atoc se k němu naklonil.

„Podívejte se z okna,“ řekl. „Letíme nad kresbami na náhorní plošině Nazca.“

Letadlo prudce ztratilo výšku a klesalo stále níž, jako by chtělo přistát. Matt cítil žaludek až v krku. Byli těsně pod mraky a letěli nad plochou, pustou pouští. Marně přemítal, co jim to chce pilot ukázat. Kresby na plošině Nazca? Pořád nic neviděl. A pak zatajil dech.

Zahlédl na pláni naprosto rovnou čáru, která se táhla snad donekonečna. Musela být vyhloubená do země a určitě nevznikla náhodou. Na to byla příliš dokonalá. Vedle ní spatřil geometrický útvar, obrovský lichoběžník, na jednom konci užší než na druhém, dlouhý minimálně jednu míli. Přistávací dráha? Ne. Stejně jako čára byl prostě vyrytý do země.

„Tamhle...,“ řekl Richard a naklonil se přes něj.

Spatřil další čáry, které vedly všemi směry a křížily se přes sebe, všechny rovné jako šipky. Matt nikdy nic takového neviděl. Celá planina připomínala fantastickou psací podložku gigantických rozměrů. Nedokázal si představit, jak nebo kdy ty čáry vznikly, ani nechápal, jak se mohly zachovat, když je měl přece rozmetat vítr.

Pilot na ně znovu zahulákal a letadlo se naklonilo. Teď Matt rozeznal obrazce ještě neuvěřitelnější než čáry. Nejdřív uviděl kolibříka. Nebyl nakreslený realisticky, přesto ho poznal na první pohled: dlouhý, špičatý zobák, křídla a ocas. Matt se snažil odhadnout jeho velikost. Těžko říct, ale když ho z téhle výšky viděl tak jasně, musel být minimálně sto metrů dlouhý.

Zatímco letadlo letělo nad povrchem pouště, před Mattem se objevovalo jedno zvíře za druhým, fantastický zvěřinec. Byla tu opice se zatočeným ocasem, velryba, kondor a obrovský pavouk s

napuchlým tělem a osmi roztaženými nohama. Matt toho pavouka poznal. Stejněho pavouka viděl na stránce, kterou si Salamanda ofotil z mnichova deníku.

Kresby byly jednoduché, skoro dětské. Ale v tomhle měřítku by je žádné dítě nakreslit nedokázalo. Každé zvíře muselo vytvořit několik desítek lidí. A s nesmírnou precizností. Například nohy pavouka byly dokonale symetrické, stejně jako křídla ptáka. Každá čára byla naprosto rovná. Každý kruh byl dokonalý. Už na první pohled bylo patrné, že celá tapiserie byla vytvořena s matematickou přesností.

Středem planiny vedla silnice, která některé z čar protínala. Panamerická dálnice. I ona byla zcela rovná, ale vedle kreseb působila chladně a neživotně – dílo moderního vandalismu, které přetínalo výtvar starobylého umění.

Pilot se otočil a sundal si helmu a brýle. A v tu chvíli Matt zjistil, že to není muž, ale asi padesátiletá žena s hranatým, velice plochým obličejem a dlouhými, téměř bezbarvými vlasy. Nebyla nalíčená a i kdyby byla, moc by jí to nepomohlo. Dlouhodobé působení slunce a pouštních větrů jí vytvořilo na obličeji neuvěřitelně hluboké vrásky. Ale měla živé, jasně modré oči. A usmívala se. „Tak co tomu říkáte?“ vykřikla. Nikdo neodpověděl. Všichni byli příliš ohromení. „Jsem Joanna Chambersová,“ představila se. „Dozvěděla jsem se, že se mnou chcete mluvit, a tak mě napadlo, že pro vás přiletím osobně.“ Letadlo se otrásl, protože vletělo do vzdušné díry, a profesorka se na chvíli vrátila k řízení. Potom se znovu otočila. „Řekli mi, že jste přiletěli do Peru, abyste našli bránu,“ pokračovala. „No, jestli taková věc existuje..., jestli brána existuje a jestli se má otevřít, tak se dobře dívejte. Máte pod sebou pět set čtverečních kilometrů nejopuštěnější, nejvyprahlejší pouště na světě, a tady se má vaše brána nacházet.“

Profesorka Joanna Chambersová žila asi míli od malého, půvabného letiště, které sloužilo hlavně turistům, kteří se chtěli podívat na obrazce na poušti Nazca. Patřil jí jeden z nejkrásnějších domů, jaké Matt kdy viděl: nízká bílá budova se zelenými taškami na střeše a širokou verandou, která připomínala kolonádu. Dům stál v

zahradě rozlehlé jako park, kde se po trávnicích volně procházely lamy a ve vzduchu poletovaly desítky barevných, zpívajících ptáků. Kolem zahrady se táhla nízká bílá zeď, ale nebyla tu brána ani žádné strážě. Celé místo působilo dojmem, že návštěvníci jsou vždy vítáni.

Richard, Matt a Pedro s Atokem seděli v jídelně a pochutnávali si na pozdním obědě, který se skládal ze studeného masa a smažených yuca hranolek – připomínaly bramborové, jen byly o něco sladší. Místnost měla větrák a holou podlahu pokrytou dlažbou a vedla přímo na verandu. Profesorka seděla v čele stolu. Když si ji teď Matt mohl prohlédnout důkladněji, viděl, že je to statná, spíš maskulinně působící žena, nicméně přitažlivější, než si původně myslel. Vypadala jako ženy, které učily tělocvik na drahých dívčích školách. Převlékla se do bílých kalhot a volné bílé košile, kterou si zastrkala dovnitř. V jedné ruce držela láhev vychlazeného piva a v druhé tenký doutník. V místnosti se vznášela jeho vůně.

„Moc ráda vás poznávám,“ řekla profesorka Chambersová. „Vítám vás u mě doma.“

„Krásný dům,“ poznamenal Richard.

„Měla jsem to štěstí, že jsem si ho mohla koupit. Vydělala jsem si slušné peníze psaním knih. O Peru – a především o čárách na poušti Nazca.“

„Co jsou ty čáry vlastně zač?“ zeptal se Matt.

Profesorka potáhla z doutníku, jehož konec rudě zazářil. „Překvapuje mě, že jste o nich ještě neslyšeli,“ prohodila. „Jsou jedním z největších výtvorů dávných civilizací. Bohužel za to může čím dál nižší úroveň vzdělání. Angličtí školáci! Zdá se, že vás toho v poslední době ve škole moc nenaučí.“

„Ani já jsem o nich nikdy neslyšel,“ namítl Richard.

„Absurdní!“ Profesorka se omylem nadechla kouře a dostala záchvat kašle. Opět se napila piva a opřela se. „No, nehodlám vás zatěžovat podrobným historickým výkladem. Tedy zatím. Nejdřív chci vědět něco o vás. Zatelefonoval mi můj velice dobrý přítel. Vypadá to, že jste byli ve Vilcabambě, nemám pravdu?“ Nikdo neodpověděl. Netušili, kolik toho profesorka ví. „Blednu závistí!“ zvolala profesorka Chambersová. „Vím, že Inkové přežili. Považuji mě za svou přítelkyni a často s nimi mluvím. Ale v jejich ztraceném

městě jsem nikdy nebyla. Pokud vím, nebyl tam nikdo – kdo nemá čistou inckou krev – kromě vás tří.“ Pak kývla na Matta s Pedrem. „Musejí si vás nesmírně považovat. Ujišťuji vás, že je to velká čest.“

„Jsou to Strážci brány,“ zamumlal Atoc. Vypadalo to, že se ho slova profesorky Chambersové dotkla.

„Strážci brány! Jistě, samozřejmě! Dva z Pětice! Staří...“

„Tohle víte taky?“ zeptal se Richard. „Vím toho spoustu o spoustě věcí, pane Cole.“ Natáhla ruku, vzala z mísy kuličku hroznového vína a vyhodila ji z okna. Z oblohy se snesl obrovský tropický pták a v letu ji chytil. „Ano, znám ty povídačky o Šíleném mnichovi z Córdoby a jeho alternativních dějinách. Nikdy jsem si nebyla jistá, jestli tomu mám věřit, ale teď, když se tu objevili tihle chlapi, bych zřejmě měla! A nejdřív mi povězte o té ofoceně stránce. Pochází z deníku?“

Matt ji měl v kapse. Vytáhl papír a podal jí ho. Přelétla text pohledem a potom ještě jednou. „No, něco z toho je velice jednoznačné,“ prohlásila. „Místo Qolqa.“

Inti Raymi. Do slunovratu zbývají jen dva dny. Moc času nemáme. S tím bílým ptákem si ale jistá nejsem. Mohl by to být třeba kondor.

„A co labuť?“ zeptal se Matt.

„Labuť? Jak tě to napadlo?“

„Slyšel jsem Salamandu mluvit o labuti,“ vysvětlil. Mohl se zmínit o svém snu, ale nakonec to neudělal. „Říkal, že má být na místě. O půlnoci.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

Profesorka Chambersová Matta rozladila a všimla si toho. „Omlouvám se,“ řekla. „Jen mi to připadá silně nepravděpodobné. Na poušti Nazca můžeš potkat kondora nebo kolibříka. Ráno jsi je viděl. Ale labuť ne. Pokud vím, v Peru labutě nežijí.“

„Stejně to říkal,“ trval na svém Matt.

„A co zbytek sloky?“ zajímal se Richard.

„No, celá stránka se týká těch čar. O tom není pochyb. Například místo Qolqa...“ Zarazila se. „Nemá smysl o čarách na poušti mluvit, když nevíte, co jsou zač, takže vám přece jen poskytnu

odborný historický výklad. Trvalo by mi týden, než bych vám o nich všechno řekla, a i tak bych jen klouzala po povrchu. Jenže my týden nemáme. A kromě toho dnešní mládež se nedokáže soustředit. Takže se vám to pokusím vylíčit co nejstručněji.“

Profesorka Chambersová vstala a kapesním nožem si otevřela další pivo. Matta skoro překvapilo, že k tomu nepoužila zuby.

„Náš svět je plný záhad,“ začala. „Dokonce i teď, v jednadvacátém století. Stonehenge. Pyramidy. Uluru v Austrálii. Existují nejrůznější místa a předměty – některé vytvořené lidskou rukou, jiné přírodou –, které věda nedokáže vysvětlit. Ale obrazce na poušti Nazca jsou podle mě největší záhadou ze všech.“

Začněme pouští. Je obrovská, rozpálená a pustá. Asi před dvěma tisíci lety se dávní indiáni rozhodli, že se sem dotrmácí a vytvoří na ní řadu neobvyklých obrazců. Udělali to tak, že odstranili z povrchu pouště tmavší kameny a odhalili světlejší půdu pod nimi. V poušti skoro neprší, ani tam téměř nefouká vítr. Proto tam ty čáry vydržely.

Stačíte mě sledovat?“ Podívala se na Atoka, který vše rychle překládal Pedrovi. Indián přikývl.

„Bezva. Některé z těch kreseb jsou nesmírně krásné. Viděli jste je z letadla. Znázorňují zvířata – velrybu, kondora, opici, kolibříka a obrovského pavouka. A pak jsou tam trojúhelníky, spirály a hvězdy, stejně jako stovky dokonale rovných čar, z nichž některé jsou dlouhé až pětadvacet mil.“ Krátce si lokla piva.

„A tady začíná záhada. Ty čáry můžete vidět jen z letadla! Ve skutečnosti byly objeveny teprve v roce 1927, když nad nimi letělo jedno z prvních letadel v Peru. Příšerně mě mrzí, že jsem nebyla na palubě, to je všechno, co k tomu můžu říct! Kromě toho je jasné, že lidé z pouště Nazca letadla neměli. Takže otázka zní – proč si tak komplikovali život, aby vytvořili geometrické útvary a obrazce, které nemohli vidět?

Existují o tom nejrůznější teorie,“ pokračovala profesorka Chambersová. „Jeden spisovatel je přesvědčený, že čáry jsou jakési letiště pro vesmírné lodi z jiné planety. Je pravda, že jedna kresba zachycuje muže s kulatou hlavou, a někteří lidé se domnívají, že jde o astronauta. Spousta jiných si myslí, že čáry vznikly jako pocta starověkým bohům. Bohové sídlí na nebesích, takže je můžou vidět.“

Já jsem měla vždycky pocit, že nějakým způsobem souvisejí s vesmírem..., že se třeba používaly k předpovědi pohybu hvězd. Nebo snad...“ Odmlčela se. „Mnohokrát mě napadlo, jestli nás nemají před něčím varovat.“

Doutník rudě žhnul. Kolem spánku jí stoupal kouř. Vypadalo to, že je hluboce zamyšlená. Ale vzápětí se na židli nečekaně napřímila.

„Existuje mnoho teorií. Ale je tu jeden problém – nikdo neví, která je správná.“

„Místo Qolqa leží v poušti?“ zeptal se Matt.

„Ano.“ Profesorka Chambersová přikývla. „I to jste viděli z letadla. Qolqa je slovo v řeči *quechua*, dávném peruánském jazyce. Znamená ‚obilnice‘. A je to název toho velkého lichoběžníku, nad kterým jsme ráno letěli.“

„Před místem Qolqa...,“ přečetl Matt druhý verš. „To znamená, že brána se musí nacházet před lichoběžníkem!“

„Podle mě to nic takového neznámá!“ vyštěkla profesorka. „V poušti žádná brána není. Tedy, nejsou tam žádné stojící balvany, žádné značky, žádné budovy. Je tam jen holá pláň a čáry.“

„Ale je tam deska,“ odpověděl Matt. „Salamanda říkal, že musejí najít desku.“

„No, pak mu přeju hodně štěstí. Byla jsem v té poušti snad tisíckrát, ale žádnou desku jsem tam neviděla.“ Profesorka Chambersová odklepla popel do talířku na stole. „Pokud není zakopaná v zemi,“ zamumlala. „Ta možnost tu je vždycky.“

„Určitě tam není žádná labuť?“ ujistil se Richard.

Profesorka mrskla doutníkem na zem a zašlápla ho. „Pane Cole!“ vykřikla. „Když já jsem se začala zabývat těmihle čarami, vy jste ještě čural do plínek. Jak se opovažujete zpochybňovat moje vědomosti...?“

Matt měl pocit, že po Richardovi něco hodí, ale nakonec se uklidnila.

„Omlouvám se,“ řekla. „Ale snažte se mě pochopit. Ty čáry jsou pro mě všechno. Věnovala jsem jim celý svůj život. Poprvé jsem je viděla v třiadvaceti a od té doby jsem jimi posedlá. Rozumíte mi? Na světě už zbývá tak málo věcí, které nevíme. Věda téměř všechno vysvětlila. A tohle je jedna z posledních velkých záhad. Poušť

pokreslená obrazci, kterým nikdo nerozumí. Mým největším přáním je, abych to tajemství dokázala rozluštit.

A teď jste vpadli do mého života – právě teď – pouhé tři dny před Inti Raymi. Přišli jste s naprosto neuvěřitelnou historkou, ale to, co jste mi řekli, možná konečně všechno objasní. Čekám na tuhle chvíli přes třicet let. Tak se s vámi nesmím hádat. Musíte mě nechat trošku přemýšlet o tom, co jste mi vyprávěli.“

„Inti Raymi,“ zamumlal Richard.

Vzpomínal, co říkal Inka.

Než slunce třikrát vyjde a zapadne...

„Přesně tak, pane Cole. Tohle víme. Zbývá nám něco málo přes padesát hodin. Dva dny od dnešní půlnoci. Pak se brána otevře.“

NOC V POUŠTI

Vyrazili při západu slunce. Profesorka Chambersová řídila džíp s plátěnou střechou. Richard s Mattem seděli vedle ní, Pedro s Atokem vzadu. Předpokládali, že pojedou terénem, ale už teď byla cesta nepříjemná. Vozidlo mělo tvrdé tlumiče, což znamenalo, že cítili každý hrbolek a díru na silnici. Přestože měli zavřená okna, prach dovnitř pronikal větracími okénky ve střeše, takže často nemohli skoro dýchat. Motor příšerně řval a vibroval sedačkami. Chvilími měli dojem, že cestují obrovskou pračkou.

„Radši bych tu cestu podnikla ve dne!“ vykřikla profesorka. „Ale vzhledem k okolnostem to vypadá, že nás tlačí čas. A kromě toho bude lepší, když se tam porozhlédneme, aniž by nám nad hlavou každých deset minut přeletělo vyhlídkové letadlo s turisty.“

„Nebudou tam hlídači?“ zeptal se Richard.

„Měli by tam být. Ale je jich málo a ti, kteří tam jsou, budou pravděpodobně spát. V každém případě mám zvláštní povolení, které mě opravňuje ke vstupu na poušť..., což pan Salamanda určitě nemá! Kdybych našla jeho nebo jeho lidi bloumat po mých milovaných čárách, udělala bych z nich fašírku – a je mi fuk, že si o sobě myslí, kdovíjak není důležitý.“

Matt pohlédl na Pedra, který se díval z okna, i když nebylo skoro na co. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Pedro přikývl.

„Měli byste si dát šlofíka,“ poznamenala profesorka. „Máme před sebou dlouhou noc.“

O dvě hodiny později zastavili a prostudovali mapu. Slunce už zmizelo za horizontem, ale na obloze stále planula rudá záře, jako by se mu nechtělo odejít. Profesorka posunula řadicí páku do polohy pro záběr na všechna čtyři kola a otočila volantem. Džíp začal téměř okamžitě nadskakovat, protože sjeli z živcového povrchu dálnice na hrubé kamínky a skálu, které pokrývaly poušť.

Pokračovali v cestě další hodinu. Profesorka se několikrát podívala do mapy, ale dobře věděla, kam jedou. Koneckonců, navštěvovala to místo už víc než třicet let a znala tu každý kámen. Konečně zastavili.

„Poslední úsek můžeme jít pěšky,“ oznámila. „Vzadu jsou rýče. Taky láhve s vodou a sendviče a – což je ze všeho nejdůležitější – čokoláda. Mimochodem, peruánská čokoláda je špičková. Kam se na ni hrabou ty ohavné čokoládové tyčinky, které se prodávají v Anglii.“

Matt vystoupil z džípu.

Odhadl, že velký lichoběžník – místo Qolqa – musí ležet někde před ním, ale nic neviděl. Navíc se rychle stmívalo. Už chápal, proč čáry nikdo tak dlouho neobjevil. Z úrovně země nebylo vidět nic než plochou, pustou pláň. Připadal si jako mravenec, který se šine po desce stolu. Krajina byla prostě příliš rozlehlá, aby se dala zrakem přehlédnout. Obrazce byly patrné jen z výšky.

Z letadla je viděl jasně. Teď, když stál přímo mezi nimi, zmizely.

„Podívejte se sem!“ vykřikla profesorka Chambersová.

Rozsvítila baterku a namířila ji na zem. V kuželu světla spatřili stopy pneumatik – čerstvé, jak Matt usoudil. Zdálo se, že poušť je tak trochu jako povrch Měsíce, v němž každý otisk zůstane natrvalo. Profesorka koleje od pneumatik krátce sledovala a pak zakroužila baterkou. Přijela sem dvě auta. Tady zastavila. Uviděli několik šlépějí. Muselo tu vystoupit více lidí.

„Bude to jednodušší, než se zdálo,“ zamumlala profesorka Chambersová.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Richard.

„Ta vaše básnička nám říká, abychom se postavili před místo Qolqa. Právě tu jsme. A někde tady musí být... něco. Jak už jsem vám vysvětlila, musí to být pod povrchem, protože jinak bych si toho už dávno všimla. A v tom případě bychom museli strávit noc kopáním. Ale situace se změnila. Stačí nám sledovat tyhle otisky. Pan Salamanda si možná myslí, že je kdovíjak chytrý, ale nechal nám stopu.“

Sledovali šlépěje dál do pouště. Asi po dvou stech metrech dorazili k místu, kde očividně někdo kopal. Půda byla sypká. A ve světle baterky viděli, že má jinou barvu.

„Tady to je!“ zajásal Richard.

„Ano.“ Profesorka Chambersová mu podala baterku. „Vy čtyři můžete začít kopat. Já se vrátím k džípu.“

„Proč?“

„Copak to není jasné? Jdu uvařit čaj!“

Každý si vzal jeden rýč a pustili se do práce. Světla bylo málo, takže toho moc neviděli. Mattovi připadalo, že ostatní tři jsou jen stíny. Pořád bylo příšerné horko. Po několika minutách kopání měl ústa plná prachu. Štípal ho v očích a usadil se mu ve vlasech. Cítil, jak mu po tváři teče pot a vytváří mu na ní blátivé stružky. Pedro přestal kopat. Zvedl baterku a svítil ostatním.

Ale práce jim šla od ruky, protože půdu už před nimi někdo rozkopal. Za několik minut vyhloubili asi půl metru hlubokou jámu. Mezitím se profesorka vrátila s košem jídla a vařičem Primus. Profesorka ho zapálila a Matt zaslechl syčení plynu a bafnutí plamínku. Postavila vodu na čaj. Očividně se nebála, že je někdo uvidí – ale plamínek vydával v obrovské prázdnotě pouště jen titěrné světlo a bylo vysoce nepravděpodobné, že by byl někde poblíž hlídač.

Atokův rýč hlasitě zazvonil. „Tady něco je...“, oznámil Atoc.

Richard s Mattem přestali kopat a došli k němu. Narazil na něco tvrdého.

„Buďte opatrní!“ zvolala profesorka Chambersová. Bála se toho, co najdou? Nebo nechtěla, aby poškodili něco, co mohla být vzácná archeologická památka?

Všichni čtyři začali rychle odhazovat hlínu. Profesorka Chambersová se vrátila s baterkou. Vykopali něco plochého a hranatého. Profesorka to přejela světlem baterky a spatřila zděnou desku s obrazcem uprostřed. Když odstranili poslední zbytky hlíny, objevil se obrazec skoro celý. Konečně ho viděli.

Profesorka Chambersová se na něj podívala a zamračila se. „Podle mě je to ten symbol, o kterém jsi mi vyprávěl,“ řekla. „Symbol Starých.“

„Jo,“ zašeptal Matt. Zachvěl se. Vzduch jako by se ochladil. „Je to on.“

„Ale na čem je vyrytý?“ zeptal se Richard.

„Na desce.“ Profesorka si ji prohlédla důkladněji. „Řekla bych, že má asi pět metrů čtverečních. Cihly jsou z andezitu. Na tom není nic zvláštního. Ale ten symbol! Šipky a klikaté čáry. To je horší!“

Pedro položil otázku a Atoc ji přeložil. „K čemu tady je?“

„Víte to?“ zeptal se Matt.

„Po pravdě řečeno, asi ano.“ Profesorka Chambersová přejela naposledy světlem baterky po povrchu desky. „Pojďme si dát trochu čaje, než to zase zahrabeme,“ navrhla. „A až si sedneme, můžeme si o tom povídat.“

Vrátili se k vařiči a profesorka jim nalila do hrnků horký, sladký čaj s mátovými listy, které natrhala na zahradě. Až na syčení plynu panovalo v obrovské poušti ticho.

„Pokusím se vám to vyložit co nejjednodušeji,“ začala. „I když to jednoduché není. Ve skutečnosti je to příšerně složité. Ale vyprávěla jsem vám o záhadě místních čar. Teď vám vysvětlím, jak jsem tu záhadu rozluštila. Kdysi dávno jsem o tom napsala knihu, nicméně moc lidí mi nevěřilo.“ Na okamžik se odmlčela. „Salamanda ji možná četl. Třeba jsem částečně zodpovědná za všechno, co se stalo. Pokusím se vám to objasnit.“

Jak jsem vám už říkala, zabývám se těmi čarami skoro celý svůj život. Fascinovaly mě od chvíle, kdy jsem je poprvé spatřila, ale tehdy jsem se domnívala, že za to může jejich krása..., jejich dokonalost. Jenže s postupem let jsem si uvědomila, že se mýlím. Nedokážu vám vysvětlit, jak k tomu došlo, ale začala jsem věřit, že..., že je na nich něco zlověstného. Ty obrázky zvířat jsou nádherné. To nepopírám. Ale napadlo mě, že dávný lid kultury Nazca, který tu žil před dvěma tisíci let, určitě také děsily. Obrovští pavouci. Gigantické velryby. Dokonce i ta opice, co natahuje hubené paže, je nepřirozená. Na jedné ruce má jen čtyři prsty. Proč myslíte, že jí lidé, kteří ty čáry vytvořili, udělali o jeden prst méně?“

„Třeba neuměli počítat,“ nadhodil Richard.

„Ne, ne. Uměli počítat velice dobře. Ale, víte, v primitivních společnostech se tělesných vad obávají, považují je za špatné znamení. Možná to je důvod. Všechna ta zvířata prostě vznikla, aby lidi děsila.“

Vytáhla další doutník a zapálila si ho. Dým se stříbrně leskl na pozadí černé oblohy.

„Většina lidí se teď shoduje na tom, že tyhle nákresy mají něco společného s hvězdami,“ pokračovala. „Kdysi dávno jsem na univerzitě studovala astronomii a zpočátku jsem se domnívala, že tyto čáry jsou víceméně obrovská hvězdná mapa.

Funguje to takhle. Čára ukazuje v jistém ročním období na hvězdu. Takže stojíte na čáře, sledujete ji pohledem, a když přímo nad sebou vidíte vycházet hvězdu nad horizont, víte, že je pátého dubna a nastal čas například zasít obilí. Naprosto snadné! Ale později jsem o tom začala víc přemýšlet. Co se stane, když v jednu chvíli, třeba jen pár minut během tisíce let, budou všechny čáry ukazovat na všechny viditelné hvězdy – přesně ve stejný okamžik? To by...,“ zarazila se. „Nudím tě, Matthewe?“

Matt se díval nahoru a pátral očima po noční obloze. Zpočátku poslouchal, ale pak něco upoutalo jeho pozornost. Co to bylo? V poušti panovalo naprosté ticho. Nezdálo se mu to? Ne. Zaslechl to znovu, tiché údery ve vzduchu, jako když pleská vlajka ve větru. Natáhl uši a čekal. Ale zmizelo to.

„Posloucháš mě?“ zeptala se profesorka Chambersová.

Matt se k ní otočil. „Ano. Samozřejmě.“

„Fajn. Protože tady se to všechno trochu zkomplikuje.

Jak jsem říkala, napadlo mě, co se stane, když budou všechny čáry ukazovat na všechny hvězdy. Jenže jak k tomu dojde? No, představte si, že ležíte na zádech na poušti a vyfotografujete noční oblohu. Získáte obrovský arch papíru posetý spoustou malých teček. Pak se vznesete do vzduchu, vyfotíte čáry a získáte další snímek. Pátrala jsem po okamžiku, kdy hvězdy na prvním obrázku budou přesně odpovídat čárám na druhém...“

„Něco jako když spojováním teček kreslíte obrázek v kosmickém měřítku,“ poznamenal Richard.

„Přesně tak. K tomu samozřejmě dochází jen velice zřídka. Taková situace možná dokonce nenastane nikdy. Když se totiž na hvězdy díváte ze Země, připadá vám, že se stále pohybují. Příčinou je to, že se ve skutečnosti pohybuje Země – otáčí se kolem osy. Proto se zdá, že hvězdy nestojí na místě.

A Země se nejen otáčí. Současně obíhá kolem Slunce. A když obíhá, kolébá se. Astronomové tomu říkají kolébavá ‚precese‘. A znamená to, že Země je v naprosto stejné poloze jen jednou za dvacet šest tisíc let.

Takže se vraťme na začátek k tomu, co mě napadlo a o čem jsem psala ve své knize. Dejme tomu, že tyhle čáry vznikly jako druh varování před strašlivou katastrofou. Dejme tomu, že jejich úkolem bylo zaznamenat jeden okamžik za dvacet šest tisíc let, kdy budou všechny konečně mířit na hvězdy a nastane konec světa. To by vysvětlovalo, proč jsou ty obrázky tak děsivé. Ale především by to vysvětlovalo, proč byly vůbec vytvořeny.“

„A vy si myslíte, že ty čáry budou mířit na hvězdy za dva dny?“ zeptal se Richard.

„Až dosud jsem si nemohla svou teorii ověřit, protože jsem neznala místo, odkud hvězdy pozorovat. Nezapomeňte, že tahle poušť má rozlohu pět set kilometrů čtverečních! Abych je viděla na správném místě, musela bych přesně vědět, kam se postavit.“

„A teď to víte.“

„Ano...“

Pedro zničehonic vyskočil.

„Pedro?“ Profesorka se na něj podívala. „*Qué tepasa?*“

Matt také vstal. „Před chvílkou jsem něco slyšel,“ oznámil.

Primus stále hořel a tryska vrhala na zem modrou záři. Džíp stál na místě, kde ho zaparkovali. Vzduch se ochladil a pofukoval mírný větřík. Matt se podíval na oblohu, na miliony mihotajících se hvězd. Chvilku měl dojem, že vidí dvě zelená světýlka. Potřásl hlavou. Nic takového jako zelená hvězda neexistuje.

„Máte bujnou fantazii,“ namítl Richard. „Já nic neslyším.“

Pedro s Mattem se neochotně posadili. Nemohli odsud odejít, dokud po sobě nezahladí stopy, a pracovat se jim ještě nechtělo.

„Ta deska označuje bod, kde musíte stát, abyste spatřili polohu hvězd,“ pokračovala profesorka. „To se píše ve verších, které jste mi ukázali. Před místem Qolqa, světlo se objeví...“

„Které přivolá na svět stíny,“ dokončil Matt báseň.

Profesorka Chambersová vážně přikývla. „Tady to máte zase. Tohle je to místo. A také známe čas. Dojde k tomu za dva dny. Za Inti Raymi.“

„Tehdy se brána otevře.“

„Až na to, že nevíme, kde ta brána je,“ poznamenal Richard. „Žádné kamenné kruhy jsem v poušti neviděl.“

„Proč si myslíte, že musí jít o kamenný kruh?“

Atoc náhle vykřikl a ukázal na oblohu. A byla tam zase – dvě zelená světla, která planula ve vzduchu vysoko nad nimi, ale teď se pohybovala směrem dolů. Matt zíral do tmy. Za těmi světly viděl něco velkého a objemného. Rozeznal křídla.

Ozval se strašidelný skřek. Matt se vrhl na břicho, protože se na něj řítil obrovský pták a snažil se mu zarýt pařáty do obličeje. Ucítil pronikavou bolest v rameni a uslyšel zvuk párající se látky, jak mu pták zaťal drápy do trička. Pak dravec zmizel a poušť byla až na mávání křídel ve tmě opět tichá.

Matt se překulil na bok a roztřeseně vstal.

„*Quéera?*“ zeptal se Pedro.

„To byl kondor,“ odpověděla profesorka Chambersová. „Ale to je nesmysl. V téhle části Peru kondoři nežijí.“

Matt si opět vzpomněl, co řekl *amauta* ve ztraceném městě.

„*Ptáci létají tam, kde by létat neměli.*“

Kondoři. V poušti Nazca. V noci.

„Vrací se!“ vykřikl Richard.

Ozval se další skřek a mávání křídel ve vzduchu. Všichni padli na zem, protože na ně znovu zaútočil obrovský pták s planoucím zeleným očima. Byl černošedý, kolem krku měl široký bílý límec z peří, a zbytek opeření na něm visel jako otrhaný kabát. Jeho zahnutý zoban připomínal dýku a konce roztažených pařátů měl ostré jako nůž. Na pár vteřin se ocitl přímo mezi nimi a oni cítili, jak jim závan vzduchu naráží do obličeje. Pak se pták vznesl a zmizel ve tmě. Zůstal po něm puch hniječihó masa.

Richard chytil primus, jako by to byla zbraň, i když věděl, že mu malý plamínek nebude k ničemu. „Schovejte se v džípu!“ zakřičel. „Musíme...“

„Pozor!“ varoval ho Matt.

Z oblohy se řítíl třetí kondor. Potom čtvrtý a pátý. Najednou jim připadalo, že je nebe plné skřehotajících, nelítostných dravců. Atoc vykřikl. Jeden kondor mu přistál na rameni. Matt s hrůzou sledoval, jak se pták otočil, zaťal mu zobaň do šíje a vyrval mu z ní kus masa. Atoc se ho snažil shodit, ale marně. Z krku mu tekla krev na tričko. Matt se rozběhl. Zvedl rýč, vší silou se rozmáchl a kovovým koncem, jen pár centimetrů od Atokovy hlavy, ptáka praštil. Ucítíl náraz, jak se mu rýč zabořil do těla. Dravec se zřítíl na zem. Měl zlomenou páteř, ale stále žil. Zoufale kolem sebe tloukl křídly. Zobák měl pokrytý Atokovou krví.

„Matteo!“

Tentokrát vykřikl Pedro. Na zádech mu přistál další pták a zaryl mu pařáty do masa. Kloval Pedra do hlavy a zobák znovu a znovu mizel v jeho vlasech. Matt měl dojem, jako by se chlapec a pták spojili v jedno tělo. Viděl jen, jak se Pedro ohání pažemi a ze zad mu trčí dvě obrovská křídla.

Richard se mu vrhl na pomoc. Jednou rukou srazil ptáka Pedrovi z ramen a druhou ho praštil vařičem. Jakmile se modrý plamen dotkl peří, vypadalo to, jako by pták explodoval, protože začal okamžitě hořet. Krákal bolestí. Potom se zhroutil na zem, zaškubal nohama a znehybněl.

Vařič zhasl.

„Jste v pořádku?“ vykřikl Richard.

Pedro si sáhl na hlavu. Když se podíval na ruku, měl na prstech krev.

„Musíme se dostat k džípu...“

Profesorka Chambersová už byla u něho. Ji zatím žádný pták nezranil. Vylovila z kapsy klíče a vrhla se za volant. Právě když chtěla zavřít dveře, snesl se z oblohy další kondor a chtěl ji klovnout do ruky. Rychle zabouchla dveře, zasunula klíče do zapalování a nastartovala.

Richard, Pedro a Matt chvatně posbírali rýče. Společně zamířili k džípu, oháněli se jimi ve vzduchu a drželi se těsně u sebe. Matt podpíral Atoka, který byl zřejmě v šoku a tiskl si ruku na ránu na šíji. Mezi prsty mu crčela krev. Motor zaburácel a džíp vyrazil směrem k

nim. Když zastavil, Matt pomohl Atokovi na přední sedadlo. Viděl, že Richard máchl rýčem. Ozval se skřek a na zem dopadlo těžké tělo.

Nějak se jim podařilo nacpat se dozadu.

„To snad není možné!“ zvolala profesorka Chambersová.

„Hlavně ať už jsme odsud pryč!“ zakřičel Richard. „Promluvíme si o tom později.“

Profesorka dupla na plyn tak prudce, až se džípu protočila kola. Matt si pár děsivých vteřin myslel, že uvízli. Ale pak se pneumatiky chytily, auto se rozjelo a šílenou rychlostí zamířili k dálnici. Ale ještě nebyl všemu konec.

Právě když se Matt vděčně zhroutil na sedadlo, něco dopadlo na střechu džípu a pak už jen slyšel zvuk párající se látky a v otvoru spatřil hlavu kondora. Současně útočili dva další kondoři ze stran, zaryli drápy do plachty a rvali tenký materiál zobany. Džíp zakličkoval. Matt s Pedrem se zmítali ze strany na stranu. Vypadalo to, že profesorka Chambersová ztratila kontrolu nad řízením. Ale ta viděla, co se děje, a úmyslně kroutila volantem, aby ptáky setřásla.

Richard praštil do střechy. Pěstí udeřil jednoho kondora do břicha, a ten se okamžitě zvedl a odletěl. Vzápětí Matt ucítil pronikavou bolest a vykřikl. Dalšímu kondorovi se podařilo napůl prodrat dovnitř. Kloval ho do tváře, až mu vytryskla krev. Kdyby se pták strefil o pár centimetrů vlevo, vyklovl by mu oko. „Nemůžete jet rychleji?“ naléhal Richard. „Po tomhle povrchu ne! Víc z toho nevymáčknu!“ vykřikla profesorka.

„Nezvládneme to!“ Richard se podíval nad sebe. Střecha už byla na několika místech děravá. Na džípu stále seděli kondoři. Viděl je trhlinami. Uslyšel další děsivý skřek, který jako by pocházel z jiného světa, a do auta se vecpal další kondor. Byl v džípu – páchnoucí, zmítající se koule z kostí, peří a drápů. Vrhł se na Matta.

Náhle se ozval výstřel, tak silný, že je všechny ohlušil. Pedro sebou vyděšeně trhl. Mattovi zvonilo v uších.

Byl to Atoc. Jednu ruku si tiskl na ránu na šíji, ale v druhé držel pistoli. Nikdy se nezmínil, že nějakou má. Teď, když už bylo skoro pozdě, ji použil a z těsné blízkosti na ptáka vypálil. Kulka mu rozervalo tělo na cáry. Kondor otevřel zobák – do nepředstavitelné

šířky. Světlo v očích mu vyhaslo. Atoc vystřelil ještě pětkrát a mířil na různá místa na střeše. Všichni kondoři spadli.

A pak dorazili na dálnici. Matt cítil, že pneumatiky najely na asfalt, a vzápětí zvýšili rychlost. Ohlédl se. Několik kondorů stále kroužilo ve vzduchu, ale byli už daleko za nimi.

„Já..., omlouvám se,“ vykoktal Atoc. „Nechal jsem zbraň v džípu.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Richard.

Atoc přikývl. „Není to nic vážného.“

„Mám v domě obvazy,“ prohodila profesorka Chambersová.

Džíp se řítíl po Panamerické dálnici a nechával za sebou oblak prachu. Poslední kondoři sledovali, jak mizí v dálce, a pak se vydali zpátky tam, odkud přiletěli.

ZLOVĚŠTNÁ HVĚZDA

„Zmýlila jsem se,“ prohlásila profesorka Chambersová. „Nechápu to. Ale dvakrát jsem to zkontrolovala.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Richard.

„Ty hvězdy! Tak to myslím. Byla jsem přesvědčená, že mám pravdu. Ale dívala jsem se na ně a jednoduše to neseďí.“

Bylo jedenáct hodin druhý den dopoledne a seděli na zahradě, kde Matt, Pedro a Richard právě dojedli pozdní snídani. Všichni se cítili trochu provinile, protože věděli, že profesorka celou noc pracovala – i když nevypadala ani trochu unaveně. Atoc byl ve svém pokoji a ještě odpočíval. Místní lékař mu zašil ránu na šíji a dal mu protitetanovou injekci a nějaký penicilin. Poranění ho stále bolelo, ale uzdraví se. Pedro měl víc štěstí. Lebka je nejtvrďší částí lidského těla, a to ho před kondorovým útokem ochránilo. Přišel o chomáč vlasů, také dostal protitetanovou injekci, ale jinak byl v pořádku.

Matt s ním předchozí noc mluvil ve snu.

„Odkud přiletěli?“ zeptal se Pedro. „Ty kondoři...?“

„Od Starých,“ odpověděl Matt. „Museli to bejt strážci. Chránili místo Qolqa. Jakmile se objevili, věděl jsem, že se něco děje, něco špatného.“

„Byla zima.“

„Jo. Když se má stát něco špatného, vždycky cítím, že se ochladí.“

„Já taky.“

Pevnina se přibližovala. Brzy k ní doplují.

„Ten stařec ve Vilcabambě... říkal, že jeden z nás přijde o život,“ zamumlal Pedro.

„Říkal možná.“

„Kterej?“

„To nevím.“

„Taky říkal, že ať to bude kdokoli z nás, bude sám. Ale to nedovolím. Vždycky budu s tebou.“

Matt si vzdychl. „Kéž by to bylo tak snadný. Ale mám pocit, že všechno už je předem rozhodnutý.“

„Ne, Matteo. Za mě nikdo rozhodnutí nedělá. Ty a já..., to my jsme za to zodpovědný.“

Když profesorka Chambersová vytáhla sjetinu z počítače a položila ji na stůl, Matt se vrátil do reality.

Byl krásný slunečný den. Ptáci zpívali. Zahradník sekal trávník. A oni mluvili o konci světa.

„Ve svých výpočtech jsem vycházela z polohy desky a konstelace hvězd za dva dny – během Inti Raymi,“ pokračovala profesorka Chambersová. „A vzpomínáte si, co jsem vám říkala? Na mou teorii...?“

„Tvrdila jste, že se dostanou do přímky,“ ozval se Richard.

„Říkala jsem, že k tomu dochází jednou za dvacet šest tisíc let. A pozoruhodné na tom je, že se to odehraje zítra v noci. Je to naprosto neuvěřitelné. Hájila jsem tuhle teorii třicet let. Jenže jedna hvězda chybí. Desetkrát jsem to zkontrolovala, ale nemýlím se. Jedna hvězda tam nebude.“

„Která?“ zeptal se Matt.

„Cygnus. Ve skutečnosti ji tvoří sedm hvězd a je také známá pod názvem Severní kříž. Je sedmdesát tisíckrát jasnější než Slunce a nachází se od Země tak daleko, že když se na ni podíváte, ve skutečnosti ji vidíte takovou, jaká byla v době Ježíše Krista.

Kdybyste za dva dny stáli na desce na místě Qplqa, hledali byste ji mezi dvěma horskými pásmy. Všechny ostatní hvězdy se budou nacházet na správném místě. Ale Cygnus nespátříte. Bude schovaná za Měsícem, třicet stupňů od čáry.“

„Takže tím to končí!“ zvolal Richard. „Salamanda ukradl deník a snažil se Matta zabít zbytečně. Nezáleží na tom, jak je bohatý nebo mocný. Nemůže nic dělat. Hvězdou pohnout nedokáže.“

„Na nebi je příliš mnoho hvězd,“ namítl Matt.

„Cože?“

„To řekl ten stařec. Ptáci lítají na špatná místa a na noční obloze je příliš mnoho hvězd. Podle toho poznal, že se brána chystá otevřít.“

„No, v tom prvním se nemýlil,“ souhlasil Richard.

„Ale proč řekl, že je jich příliš mnoho? Profesorka Chambersová naopak tvrdí, že jedna hvězda chybí!“

Všichni mlčeli. Zahradník, bodrý muž v slamáku, dosekál trávnick. Ted' zmizel za keři, ale bylo slyšet cvakání nůžek, jak stříhal přerostlé větvičky.

„Takže svatý Josef z Córdoby předpovídal, že se během Inti Raymi otevře druhá brána,“ pronesl Richard. Profesorka Chambersová se naklonila a začala Pedrovi tiše překládat. „Třeba tu byl se španělskými dobyvateli. Nějak objevil tajemství čar a zbláznil se z toho. Salamanda ukradl jeho deník, protože chtěl to tajemství poznat. Ale to mu nestačilo! Pronásledoval Matta přes celé Peru, protože se ho bál. Musí vědět něco, co my nevíme.“

„*Qué hacía el pájaro en su sueño?*“ zeptal se Pedro.

„Ptá se – co ten pták ve tvém snu?“ přeložila profesorka Chambersová. „Co tím myslí?“ zajímala se.

„Chtěl jsem vám to říct,“ ozval se Matt, „ale neudělal jsem to, protože jsem si nebyl jistej, jestli to s tím nějak souvisí. Pedro má pravdu. Zdají se mi ošklivé sny o labuti.“

„Bože! Jsem úplně tupá...“ Profesorka Chambersová zavřela na okamžik oči. „Cygnus,“ řekla. „To je latinsky...“

Všichni se na ni dívali.

„...labuť,“ dokončil větu Richard.

Profesorka zvedla ruku, aby se utiřili. Matt viděl, že jí mozek pracuje na plné obrátky. Ještě nikdy neměla tak vzrušený výraz. Konečně zvedla hlavu.

„Poslyšte,“ začala, „myslela jsem si, že ty čáry jsou varování, ale měla jsem pravdu jen napůl. Představte si, že jsou něco víc než to. Přijeli jste do Peru hledat bránu. Pořád nevíme, kde se nachází. Ale když je zavřená, musí existovat něco, díky čemu je zavřená.“

„Myslíte... nějaký zámek?“ zeptal se Matt.

„Přesně tak. A pokud máme pravdu, co když jde o nějaký kódový zámek?“

„Nechápu.“

„Je to prosté. Představte si, že čáry na plošině Nazca jsou něco jako fantastický časový zámek. Díky nim je brána zavřená. Proto ty čáry vznikly. Až se hvězdy dostanou do správné konstelace, teprve pak se brána otevře a Staří uniknou ze svého zajetí. Tak to funguje.“

„Ale brána přece existuje proto, že by se neměla nikdy otevřít,“ namítl Richard.

„To je pravda,“ přisvědčila opět profesorka Chambersová. „Proto Strážci brány zařídili, aby se hvězdy a čáry nikdy nedostaly do rizikové konstelace. Ale zítra v noci se k téhle pozici přiblíží. Ve skutečnosti jí budou nejbliž za celých dvacet šest tisíc let. Bude chybět pouze jediná hvězda...“

„A Salamanda ji chce nahradit!“ přerušil ji Matt. „Když jsem byl na jeho haciendě, slyšel jsem, o čem se se svýma lidma bavil.“ Jasně si to pamatoval. „Říkal něco o stříbrný labuti a souřadnicích. Potřeboval ji umístit do přesné polohy.“

Odmlčel se. Najednou byla odpověď zřejmá.

„Družice!“ vyhrkl.

„Přesně tak,“ přisvědčila profesorka Chambersová. „Salamanda vyslal před týdnem do vesmíru novou družici. Psali o tom v novinách. Všichni to vědí. A chce ji umístit přesně na místo, kde by měla být Cygnus. Umělá hvězda místo skutečné. Družice doplní správnou konstelaci. Časový zámek se aktivuje a...“

„A brána se otevře,“ dokončil Matt větu.

„Můžeme mu v tom zabránit!“ ozval se Richard.

Profesorka potřásla hlavou. „Nevím jak. Družice je už ve vesmíru. Salamanda ji bude řídit vysílačkou. Kdybychom znali frekvenci, možná bychom dokázali signál rušit, ale museli bychom mít k dispozici vhodné zařízení a já netuším, na koho se obrátit. Kromě toho, vysílačka bude v areálu SNI v Paracasu a tam se nedostaneme.“

„Kde je Paracas?“ zeptal se Matt.

„Kousek odsud. To se Salamandovi skvěle hodí. Město leží na pobřeží, asi tři sta mil na sever.“

„Nemůžeme se tam podívat?“

„Můžeme. Ale několikrát jsem jela kolem, Matte – a něco ti povím. K tomu, aby ses dostal dovnitř, bys potřeboval malou armádu.“

Salamandovo Výzkumné a telekomunikační středisko v Paracasu, špičkový komplex obklopený pouští, leželo dvě míle od

pobřeží. Kolem něho se netáhl jeden plot, ale dva. Ten první byl deset metrů vysoký, s ostatním drátem nahoře. Druhý pokrývaly jasně žluté nápisy ve třech jazycích, které varovaly před vstupem na pozemek. Vnější plot byl elektrický. Prostor mezi nimi střežily ve dne v noci hlídky se psy. V rozích se tyčily dvě strážní věže s výhledem na poušť. Jediná cesta dovnitř vedla skrz elektronicky ovládanou bránu, u níž stála strážnice se závorou, která se zvedla až po důkladné kontrole projíždějícího vozidla.

Samotný komplex tvořil shluk ošklivých nízkých budov z červených cihel se zrcadlovým sklem v oknech. Vědci a zaměstnanci viděli ven, ale nikdo neviděl dovnitř. Nad tím vším se na kovových nohách tyčil stožár se satelitními talíři obrácenými k obloze. Budova, která stála v jeho těsné blízkosti, byla také moderní, se skleněnou kopulí uprostřed střechy, ale bez oken. Šlo zřejmě o řídicí centrum.

Podél obvodu komplexu stály tři řady totožných bílých domů. Byly také z cihel, ale působily jednodušeji a Matt usoudil, že v nich zřejmě bydlí zaměstnanci. Obklopovaly náměstí s hrubým betonovým povrchem, které podle všeho sloužilo jako místo na odpočinek a současně jako fotbalové hřiště. Dokonce tu byla na kovovém stojanu televize a kolem ní dřevěné lavičky. Zaměstnanci tu večer zřejmě sledovali televizi pod širým nebem.

Matt některé z nich zahlédl. Měli na sobě šedivé kombinézy s červeným nápisem SNI na rukávech. Také viděl lidi v bílých pláštích a oblecích, což byli nejspíš vědci. Salamanda vlastnil flotilu elektromobilů, připomínajících golfové vozíky, kterými se zaměstnanci přepravovali z jedné budovy do druhé. V komplexu se také nacházela přistávací plocha, na níž stála malá černá helikoptéra. Celý objekt střežili ozbrojení strážní ve vojenském oblečení a bezpečnostní kamery, které zabíraly každého, kdo kolem nich procházel.

Matt, Pedro, Richard a Atoc leželi na písčné duně kousek odtud a sledovali areál dalekohledem, který jim půjčila profesorka Chambersová. Ona sama na ně čekala v Paracasu. Atoc měl ovázaný krk a pohyboval se pomalu – ale trval na tom, že pojede s nimi.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Richard.

„Profesorka Chambersová měla pravdu,“ odpověděl Matt. „K tomu, abysme se tam dostali, bysme potřebovali malou armádu.“

„Jo.“ Atoc přikývl. „A my ji máme.“

Dorazili druhý den při západu slunce. Obdrželi Mattovu prosbu o pomoc. Překonat Peru jim trvalo čtyřicet hodin; přijeli auty a vlaky a teď tu byli, shromážděni na pláži v Paracasu.

Inckou armádu tvořilo asi padesát statných mužů v tmavých džínách a černých trikách. Chystali se na útok, který ten večer podniknou. Přestože měli moderní oblečení, jejich výzbroj taková nebyla. Přivezli si s sebou zbraně a štíty, které používali jejich předci. Ačkoli vyhlíželi nebezpečně, Matt si nemohl pomoci, ale připadali mu jako bizarní směsice.

Někteří Inkové na sobě měli prošívané plátěné bundy, jiní dřevěné helmy, černé jako uhlí a tvrdé jako železo. Další drželi dřevěné štíty potažené kůží z jelenice a mnozí z nich v rukou svírali palice se zvláštní kamennou hlavou ve tvaru hvězdy. Šlo o *macanu*, oblíbenou zbraň dávných Inků. Jedinou ranou s ní dokázali nepříteli roztržít lebku nebo mu přerazit končetinu.

Měli i jiné zbraně. Matt viděl oštěpy, praky a halapartny – což byla kombinace oštěpu, háku a sekery na konci dlouhé tyče. Několik Inků neslo bolas, tři měděné koule, svázané k sobě koženými řemínky. Když je vrhli na člověka, omotaly se mu kolem krku a uškrtily ho.

Profesorka Chambersová sledovala příchozí v němém úžasu. Vojáci si byli fyzicky podobní – vypadali spíš jako indiáni než Peruánci. A jejich zbraně byly patrné na první pohled. Zhrouceně seděla na kameni a začala se ovívat. Proběhl před ní krab a profesorka ho nohou odstrčila.

Padesát mužů stálo mlčky na písku a za zády se jim třísily stříbrné vlny. Na rozbitém molu sedělo několik pelikánů a ostražitě je pozorovali. Plamenák dostal strach a chvatně odletěl. Nikdo jiný v dohledu nebyl.

Možná věděli, co se tady děje. Možná je někdo varoval, aby se nepřibližovali.

Atoc mužům rodným jazykem sdělil, co musejí udělat. Ted' se otočil k Mattovi. „Jsme připraveni,“ oznámil. „Ty, Pedro, profesorka a tvůj přítel zůstanete tady. Až splníme úkol, vrátíme se.“

„Ne.“ Matt netušil, co říká. Nebo spíš netušil, proč to říká. Před dvěma týdny, v Anglii, do Peru ani nechtěl jet. Ale od té doby se všechno změnilo. Každý nerv v těle na něj křičel, že nemůže Inky nechat, aby šli do boje sami. „Půjdu s váma, Atoku. Začal jsem to a chci u toho bejt i na konci.“

„*Yo también*,“ ozval se Pedro.

Atoc na okamžik zaváhal. Ale spatřil v Mattových očích něco, co tam nikdy předtím nebylo, a pomalu přikývl. „Jak myslíš,“ souhlasil. „Protože *amauta* měl pravdu. Byl jsi sem poslán, abys nás vedl...“

„V tom případě jdu taky,“ ozval se Richard.

Matt se k němu otočil. „To nemusíš, Richarde. Můžeš zůstat s profesorkou.“

„Tak snadno se mě nezbavíš,“ namítl Richard. „Už jsem ti to řekl v Yorku – mým úkolem je se o tebe starat, a to taky udělám. Až do samýho konce.“

„Takže jdeme,“ rezignoval Matt.

Zvedl ruku. Od té chvíle byl velitelem, hlavou armády, která se shromáždila, aby splnila jeho přání.

Před nimi se rozkládal Salamandův areál.

A oni se jako jeden muž vydali do bitvy.

Noc Inti Raymi nadcházela.

ŘÍDICÍ CENTRUM

Když Inkové zaujali pozice a rozestavili se do dlouhé řady na písku před objektem, byla už tma. Matt nemohl uvěřit, že je s nimi. Před tisíci lety táhla armáda Inků Jižní Amerikou: rychlá, nemilosrdná a nezastavitelná. Nyní byli jejich potomci opět ve válce a byli tady, protože je Matt s Pedrem povolali. Pedro stál přímo mezi nimi, vedle Atoka. Vypadalo to, že se nebojí. Každý, kdo by ho viděl, by si byl myslel, že armádě velí on. Matt v něm jen stěží poznával toho žebravého chlapce, kterého potkal v ulicích Limy. S každou další minutou se Pedro stále víc měnil v postavu, kterou Matt spatřil na zlatém disku – v Manco Capaka, prvního vládce Inků.

Před nimi se tyčil obvodový plot s ostnatým drátem na vršku. Atoc dal znamení, ukázal dlaní k písku a všichni se okamžitě svezli na kolena. Bylo deset hodin večer, ale v areálu stále panoval ruch; v mnoha budovách se svítilo a tu a tam přejel z jedné strany na druhou elektromobil, jehož motor bzučel jako obrovský moskyt.

Atoc ukázal na stožár a tiše prohodil pár slov mateřštinou. Matt pochopil, co říká. Tohle je hlavní cíl. Jakmile stožár spadne, Salamanda nebude moci ovládat družici – stříbrnou labuť. Matt zvedl hlavu. Na noční obloze se už objevovaly hvězdy. Viděl, jak se mihotají nad horami a putují do postavení, které jim bylo předurčeno před dvaceti šesti tisíci lety. Ale jedna z nich je falešná, tuna hliníku a oceli, která se vklíní mezi ně, aby doplnila smrtelně nebezpečnou konstelaci. Která z nich to je? Matt měl dojem, že vidí světýlko, které se pohybuje rychleji než ostatní – ale jistý si tím nebyl. Věděl jen, že labuť je nahoře, stejně jako tam byla v jeho snu, a pokud ji nezastaví, bude brzy na místě.

Dva Inkové se posunuli blíž k plotu a klekli si na koleno. Oba drželi oštěp, tři metry dlouhou dřevěnou tyč, která měla špičku tvrzenou ohněm. Nehybně vyčkávali. Atoc se naposledy rozhlédl a přikývl. Oba Inkové udělali pár rychlých kroků a mrštili oštěp vzhůru. Jejich síla a přesnost Matta ohromily. Oštěpy vyletěly do vzduchu a vznesly se nad areál. Ozvala se dvě tichá žuchnutí a vysoko na strážních věžích se dva hlídači otočili kolem osy a zhroutili se. Jeden zmizel z dohledu. Druhý se svalil dopředu tak, že

mu hlava a paže visely přes zábradlí, a znehybněl. Oštěp mu probodl srdce.

Útok začal – ale teď se museli dostat do areálu, což znamenalo překonat elektronickou bránu. Atoc dal opět znamení a k závoře se rozjel nízký nákladák s korbou pokrytou plachtou. Řidič – znužený a neoholený – se vyklonil z okna a zatroubil, jako by chtěl být co nejrychleji doma. Naproti mu vyšli tři ozbrojení strážníci. Pohybovali se ostražitě. Matt usoudil, že mají rozkaz nepouštět nikoho dovnitř. Dneska v noci ne. Celý areál bude ve stavu pohotovosti.

„*Quién es usted? Qué desea?*“

Slova zněla slabě a vzdáleně. Řidič něco zamumlal, ale tak tiše, že se první strážný musel naklonit do kabiny, aby slyšel, co říká. To byla chyba. Matt spatřil, že z okna vystřelila ruka a chytila ho kolem krku. Současně se zvedla plachta na korbě, seskočily z ní dvě postavy a každá máchla palicí s hlavou ve tvaru hvězdy. O vteřinu později byli všichni tři strážníci v bezvědomí nebo mrtví. Řidič zvedl ruku směrem k Atokovi.

„A je to,“ zašeptal Richard.

Matt přikývl. Nemohl uvěřit, že lze k útoku na výzkumné středisko jednadvacátého století použít tyhle prastaré zbraně, ale až dosud byly v rukou Inků účinné – a smrtelně nebezpečné.

V poušti se vztyčila řada bojovníků a začala postupovat dopředu. Současně muži z nákladáku vklouzli do strážního domku: závora se zvedla a elektronická brána se otevřela, aby mohli vejít dovnitř. Mattovi vyschlo v krku. Probíhalo to až příliš snadno. Copak objekt nikdo nehlídá? Ale muži na strážních věžích jsou už mrtví a – připomněl si – Inkové na sobě mají tmavé oblečení. I kdyby se čirou náhodou někdo podíval, armáda mu splyne s šedivou prázdnotou pouště. Indiáni byli tiší a skoro neviditelní.

Pedro vešel dovnitř jako první. Atoc s ostatními ho následovali, rozptýlili se po silnicích a chodnicích a ukryli se u nejbližších zdí. Objekt ležel před nimi a chvíli nebyl nikdo v dohledu. Jen světla za okny a vzdálené hučení přístrojů naznačovalo, že nejsou sami. Richard s Mattem vstoupili do areálu mezi posledními. Tudíž měli nejlepší výhled na to, co se stalo pak.

Skupinka čtyř Inků se rozběhla ke stožáru a začali šplhat nahoru. Atoc s ostatními je kryli a pozorně se rozhlíželi kolem, jestli se někdo neblíží. O jejich přítomnosti v objektu dosud nikdo nevěděl. Ale v tu chvíli, v posledním okamžiku, je prozradil mrtvý muž, hlídka na strážní věži, kterou zasáhl oštěp. Zničehonic se zřítíl přes zábradlí, proletěl vzduchem a s ohlušujícím zaduněním dopadl na střechu z vlnitého plechu. Všichni ztuhli a zatajili dech. Je možné, aby takový rámus nikdo neslyšel? Vzápětí se rozhoukala siréna – šíleně hlasitě. Současně se rozzářily reflektory a to, co byly ještě před chvílí hloučky stínů a neurčité obrysy, náhle ozářilo oslnivé světlo. Všichni Inkové se okamžitě vynořili ze tmy. Matt s Richardem, kteří se krčili na rovné, otevřené ploše, pokryté asfaltem a šterkem, na tom byli nejhuř. Dveře se rozlétly dokořán. Z budov se vyhrnuli strážní. Rozštěkal se samopal a ze zdí odletovaly kousky cihel. Celá skupina Inků, zasypávaná krupobitím kulek, se vrhla na zem. Richard chytil Matta za ruku a odvlékl ho k hromadě barelů. Věděl, že je to šílené, schovat se během přestřelky za galony benzínu. Na druhou stranu mu však bylo jasné, že Salamandovi muži nebudou natolik hloupí, aby pálili tímhle směrem.

Inkové se rozprchli na všechny strany a snažili se ukrýt. Padly další výstřely. Strážní se objevili na střechách. Náhle se otevřely dveře největší budovy a vyšel z nich muž. V jedné ruce svíral pistoli. Bez ohledu na chaos kolem sebe pečlivě zamířil a vypálil. Jeden z Inků, který byl asi v polovině stožáru, vykřikl a zřítíl se na zem. Mattovi ztuhla krev v žilách. Toho muže, který právě vystřelil, znal. Byl to Rodriguez, policejní kapitán, s nímž se setkal v Limě. Matt viděl, že se kapitán ukryl v zádveří a současně vyšťekl rozkaz na někoho za svými zády. Co v objektu dělá policejní šéf? Nepřekvapilo ho, že pracuje pro Salamandu. Ale zdálo se, že už naprosto rezignoval na své povolání a stará se o zdejší bezpečnost.

V tvrdém světle se něco zablýsklo. Kolem Rodrigueze proletěl oštěp a zavrtal se do dveří. Rodriguez se rozesmál, vycenil zuby a vypálil další ránu. Matt viděl, že se něco řítí přes prázdné prostranství před budovou: tři měděné koule svázané řemínky. Zmizely ve tmě a vzápětí se ze střechy zřítíl strážný s řemínky

omotanými kolem krku. Dopadl přímo před policejního šéfa a zoufale se svíjel na zemi.

Další střelba ze samopalů. Mattovi připadalo, že strážníci jsou všude, vybíhají ze dveří a rozmisťují se po objektu. Srdce se mu sevřelo strachem. Byli očividně v přesile. A kde je Pedro? Začal litovat, že sem s Inky šli. Nemohl jim pomoci. Nemohl nic udělat. Nebo snad ano? Krčili se s Richardem před malou zděnou budovou, na jejímž boku byla namalovaná lebka se zkříženými hnáty a stejné slovo, které viděl na letišti. Peligro. Nebezpečí. Uvnitř hučely nějaké přístroje.

„Richard!“ zavolal.

Novinář pochopil. Švihl nohou a vši silou kopl do dveří. Matt vpadl dovnitř. Budova byla plná zařízení a masivních skříní s pojistkami, z nichž všechny měly stříbrnou páku nastavenou do polohy ZAPNUTO. Richard s Mattem je začali vypínat. Jestliže dokážou v objektu vypnout proud, možná se jim podaří přerušit signály vysílané do vesmíru.

Elektřina zabzučela a zapraskala. Siréna zmlkla a areál se opět ponořil do tmy. Richardovi s Mattem se podařilo odpojit bezpečnostní systém, a Inkové tak získali výhodu, kterou potřebovali. Protože trávili celý život vysoko v horách, byli na tmu zvyklí a teď toho využili. Neslyšně přebíhali z jednoho úkrytu do druhého a postupně zabíjeli Salamandovy muže.

„Jdeme dovnitř,“ sykl Matt, a aniž počkal na Richardovu odpověď, vyběhl ze strojovny, prolétl kolerní stožár a vřít se do budovy na protější straně.

Bylo to hlavní řídicí centrum. Stálo hned vedle stožáru, jehož rozmanité satelitní talíře propojovaly ve vzduchu tlusté kabely. Matt nevěděl, co chce uvnitř najít. Neměl zbraň a tušil, že přišerně riskuje. Ale nemohl jen tak sledovat Inky, kteří za něj bojovali. Napadlo ho, že kdyby s Richardem objevili řídicí pult, třeba by dokázali družici přesměrovat a poslat ji na jinou oběžnou dráhu. Nebo najdou Salamandu. Zatím po něm nebylo ani vidu, ani slechu, ale v tuhle důležitou chvíli je určitě někde poblíž. Tohle má být noc jeho vítězství. Určitě nebude jen tak sedět doma.

Matt se co nejtišeji vplížil do prostorné místnosti bez oken. Když zvedl hlavu, spatřil skleněnou kopuli, kterou viděl zvenčí. Na její opačné straně rozeznal noční oblohu a stožár se satelitními talíři, který se tyčil přímo nad ní.

Všechny stěny pokrývaly plazmové obrazovky, některé s řadami číslic, jiné se snímky, které zřejmě aktuálně zachycovaly noční oblohu. Pod nimi stály hlavní počítače a u pultu, který se táhl podél zdi, se v pravidelných rozestupech nacházelo přes dvacet pracovních stanic. Uprostřed místnosti stálo asi deset stolů se židlemi, uspořádanými jako učebna. Na stolech ležely mapy a jiná lejstra a pár jich bylo roztroušených po podlaze. Zaměstnanci určitě odešli v okamžiku, kdy začala přestřelka.

Místnost byla prázdná. Až na jednoho muže. Seděl sám u stolu a horečně cosi zapisoval do štosu papírů. Když k němu Matt přistoupil, pomalu se otočil.

Byl to Fabian.

Chvilku ani jeden z nich nepromluvil.

Pak prolomil ticho Fabian. „Matthewe!“ zvolal. „Pane Cole! Co tady děláte?“

„Na to bychom se spíš měli zeptat my vás,“ utrousil Richard.

Ale Mattovi už bylo všechno jasné. Řidič – Alberto – přijel na letiště, aby ho vyzvedl a předal do rukou policie, která na něj čekala v hotelu Evropa. Matt si celou dobu myslel, že řidič pracuje pro kapitána Rodrigueze. Ve skutečnosti pracoval pro Fabiana – a Fabian to připustil, když spolu naposledy mluvili v Cuzku po telefonu. A ten telefonický hovor málem znamenal Mattovu zkázu. Jakmile Fabianovi řekl, kde je, ten to obratem ruky sdělil Salamandovi a policii.

Byl to zrádce. Od samého začátku.

Připadalo mu, že Fabian se od chvíle, co ho viděl naposled, nějak scvrknul. Jako vždycky měl na sobě drahý oblek – ale tentokrát mu chyběla kravata. Oblečení na něm viselo a na tváři měl několikadenní strniště. Byl opilý. Na stole vedle něho stála napůl vypitá láhev. Chvilí na ně kalným zrakem zíral a pak nervózně zamrkal – spíš rozpačitě než vyděšeně nebo překvapeně.

„Vy...“ Richard sprostě zaklel.

Fabian se rozhlédl. „Kde všichni jsou?“ podivil se. „Ještě před pár minutami tu byla spousta lidí.“

„Kdy jste začal pracovat pro Salamandu?“ zeptal se Matt.

„Eh – už dávno. Před Krkavčí bránou. Po pravdě řečeno, je mým nakladatelem. Vydal dvě mé knížky a chtěl, abych ho navštívil. Řekl, že ho nesmírně zaujalo pár věcí, o kterých píšu. Dávná historie. Nazca. Nexus se o mě také zajímal. Požádali mě, abych se k nim připojil. Ale já se už rozhodl...“

„Proč?“

„Protože chci stát na straně vítězů. Svět se totiž změní. Všechno se změní. A otázka, kterou si člověk musí položit, zní – chci strávit zbytek života v bídě a bolesti, nebo být mezi vítězi? Tak mi ji předložil Salamanda. Přesvědčil mě, že Nexus nemá šanci. Koneckonců, odjakživa existovalo proroctví, že se Staří vrátí a ovládnou svět, takže jaký má smysl, abychom se jim v tom snažili zabránit?“

„To vy jste mu dal deník.“

„Řekl jsem mu o schůzce v kostele svaté Meredith. A prozradil jsem mu, kde jsi, když jsi mi volal z Cuzka. Mrzí mě to. Nechtěl jsem, aby ti ublížili – ale šlo o všechno.“

Fabian vstal, napil se z láhve a přistoupil k jedné z největších obrazovek. Matt si jí po příchodu dovnitř všiml. Vypadalo to, že zachycuje nějaké radarové signály. Bylo na ní asi sto černých teček na bílém pozadí a všechny stály na místě. Ale v levém horním rohu se jedna pomalu pohybovala a každých pár minut urazila asi jeden centimetr.

„To je ona,“ vysvětlil Fabian. „Cygnus. Labuť. Člověk musí obdivovat Salamandovu genialitu. Má prostě mozek na správném místě!“ Krátce se pro sebe zasmál. „Chce k otevření brány použít umělou hvězdu.“ Na spodní části obrazovky běžel čas. Ukazoval 22:19:58, a jak vteřiny ubíhaly, číslice se rychle měnily. „Za necelé dvě hodiny bude na místě a nic proti tomu nezmůžete,“ zamumlal. „Potom všechno skončí...“

„Pořád ji můžeme zastavit,“ namítl Matt.

„Ne. Vidíte...“

Ale než stačil ještě něco dodat, rozlétly se dveře a do místnosti vpadl muž. Byl to Rodriguez. Očividně se zúčastnil lítého boje. Obličej měl popelavý, samý prach a pot. V jedné ruce držel zbraň. Druhou rukou si svíral paži. Byl raněný. Uniformou mu prosakovala krev. Matt se nikdy nedozvěděl, jestli se sem přišel schovat, nebo ho hledal. Tak či tak, objevil ho.

„Ty!“ Rodriguez to slovo vyplivl se směsicí nenávisti a pobavení. Napřímil se, zvedl zbraň a namířil ji přímo na Matta.

Matt mlčel. Stál jen pár metrů od něho. Příchod kapitána Rodrigueze změnil celou situaci. Byli s Richardem bezbranní. Fabian jim nepomůže. V místnosti nikdo jiný nebyl. Co si počne? Hlavou mu bleskl nápad. Forrest Hill. A ten kluk – Gavin Taylor – se skleničkou v ruce. Matt použil své nadpřirozené schopnosti. Byla to nešťastná shoda okolností, přesto na to nemohl zapomenout. Pouhou myšlenkou dokázal, že sklenice a lustr explodovaly.

Dokáže to i teď?

„V Limě jsi mi utekl,“ vyštěkl Rodriguez. „A v Cuzku taky. Ale potřetí se ti to nepovede. Tímhle to skončí.“

„Nechte ho na pokoji!“ vykřikl Richard a v tu chvíli mířila pistole na něj. Jestli se na něj pokusí vrhnout, Rodriguez ho zastřelí a potom obrátí zbraň proti Mattovi.

„Vy jste... ten novinář?“ Policista ho nějak poznal. „Chcete umřít jako první, nebo jako druhý? Jen si řekněte! Můžu to zařídit...“

Matt se zoufale snažil soustředit se na pistoli. Proč by to nedokázal? Jaký má smysl mít skryté schopnosti, když je neumí používat? Mělo by to být snadné. Jediný výbuch energie a zbraň odletí na opačný konec místnosti. Spolu s mužem, který ji drží v ruce.

Ale nedošlo k tomu.

Rodriguez mu opět mířil na srdce. Matt skoro cítil, jak se policistův ukazovák napíná na spoušti.

A pak vkročil do dráhy výstřelu Fabian.

„Nesmíte je zabít!“ řekl.

„Uhněte!“ vyštěkl Rodriguez.

Fabian se vydal k němu. „Ne, ne, ne,“ opakoval naléhavě. „To není zapotřebí. Nesmíte nikoho zabít. Vyhráli jsme. Dopadlo to, jak

Salamanda vždycky říkal. Za hodinu tu budou Staří a celý svět bude patřit nám. Omlouvám se, kapitáne Rodriguezi. Je mi jedno, co říkáte. Nebudu tu stát a dívat se, jak střílíte na dítě.“

„Uhněte mi z cesty!“

„Ne!“ Fabian k němu došel. Vrávorál – ať už opilostí, nebo vyčerpáním. Ale stál teď mezi Rodriguezem a Mattem a položil policistovi ruku na paži. „Salamanda mi slíbil, že se tomu chlapci nic nestane,“ dodal.

„Salamanda lhal!“ Rodriguez se posměšně rozesmál a stiskl spoušť. Matt sebou škubl. Fabian odletěl dozadu, ale nějak se mu podařilo udržet se na nohou. Podíval se dolů. Tryskala z něho krev. Košili a kalhoty měl už vlhké. Potom se náhle zhroutil, jako by mu vypověděly službu všechny svaly v těle najednou.

Rodriguez opět namířil pistoli na Matta.

A pak se ozvala rána, mnohem hlasitější než výstřel z pistole, někde venku. Matt zvedl hlavu.

Inkové odpálili stožár. Neměl tušení, jak to udělali, ale bylo jasné, že nepřišli do objektu jen s bolas, oštěpy a podobnými zbraněmi. Jeden z nich s sebou musel přinést velké množství plastické trhaviny. Matt skrz skleněnou kupoli všechno jasně viděl. Objevil se oslnivý záblesk a ocelový stožár se v půlce přelomil. Vyšlehlly plameny. Pak se horní část stožáru se třemi satelitními talíři skácela na stranu, oddělila se od spodní poloviny a špičkou dolů se jako oštěp padající z nebe řítila k zemi. Právě když se Matt s Richardem vrhli stranou, stožár roztříštil sklo a padal do místnosti. Rodriguez se soustředil na Matta. Stačilo půl vteřiny a byl by ho zastřelil. Když si uvědomil, co se děje, bylo už pozdě.

Do řídicího centra se zřítilo půl tuny ocelových nosníků, kabelů a satelitních talířů. Rodriguez stál přímo pod kupolí. Když na něj obrovská hromada železa dopadla a rozdrtila ho na kaši, nestačil ani vykřiknout. Matt přistál na břiše a setrvačností klouzal po podlaze. Připadalo mu, že celá místnost explodovala. Výbuch byl ohlušující. Na ramena a záda se mu sesypala sprška střepů. Cítil pach kouře. Všechno potemnělo.

Ticho.

Vyčerpaně se pokusil vstát, ale zjistil, že ho neposlouchá noha. Na okamžik se vyděsil. Copak se na něj těžký stožár zřítil?

„Richarde...!“ vykřikl.

„Tady!“ ozval se Richard jakoby z velké dálky.

Matt se s námahou postavil. Kromě povrchových škrábanců a oděrek mu nic nebylo. Richard se také zvedal ze země. Byl samé sklo. Měl ho ve vlasech a na ramenou a na čele se mu táhla řezná rána. Ale jinak byl také v pořádku.

A pak se otevřely dveře a do místnosti vběhl Pedro. V jedné ruce držel prak. Na tváři měl rozzuřený výraz, který u něho Matt ještě nikdy neviděl. Doprovázel ho Atoc. Mattovi se ulevilo, když viděl, že jsou oba živí a zdraví.

„Je po všem,“ oznámil Atoc. „Salamandovi lidé utekli. Stožár nefunguje. Teď už nic nezmůžou.“

„Takže jsme to dokázali!“ vydechl Matt.

„Vyhráli jsme!“ Atoc se unaveně usmál.

„Mýlíte se...“

Ten hlas ze ozval z hromady trosek. Matt se podíval za mrtvé tělo policejního kapitána a spatřil Fabiana, který se s bolestivým výrazem snažil posadit. Byl bledý jako stěna. Nedalo se odhadnout, kolik ztratil krve, ale většinu obleku měl jasně červenou.

„Snažil jsem se vám to říct,“ zašeptal Fabian. Mattovi připadalo, jako by mluvil s malým dítětem. Hovořil nesmírně pomalu. „Od začátku jste se mýlili,“ pokračoval. „Ta labuť...“ Zalapal po dechu. „Nejdřív ji řídili odsud. Ale když se dostala na dosah, ujal se její navigace Salamanda.“

„Kde je teď?“ naléhal Matt.

„Na místě Qolqa. Má pojízdnou laboratoř. Řídí družici. Podívejte se...“

Plazmová obrazovka s hvězdami jako zázrakem zkáze unikla. Černé tečky tam pořád byly. A jedna z nich se stále pohybovala. Urazila skoro poloviční cestu přes obrazovku. Brzy bude v nejspodnější části. Digitální hodiny ukazovaly 22:24:00. Do půlnoci zbývalo devadesát šest minut.

„Omlouvám se,“ dodal Fabian. „Ale říkal jsem vám to. Vždycky to byla pravda. Nemůžete vyhrát.“

Hlava mu spadla na stranu a Matt pochopil, že zemřel.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Atoc.

„Ještě to neskončilo,“ namítl Matt. „Salamanda je v poušti. Naviguje družici.“ Ukázal na obrazovku. Tečka musela urazit ještě půl metru. Kolik je to mil? Matt si představoval, jak směřuje stále blíží ke svému cíli mezi horami.

„Musíme ji zastavit,“ prohlásil Richard. „Přece jsme tohle všechno nepodnikli jen tak pro nic za nic...“

„Jak je odsud Salamanda daleko?“ chtěl vědět Atoc.

„Nevím. Několik stovek mil. Víc ne.“

„Je tu helikoptéra...“

Helikoptéra byla dvousedadlová.

Když Richard, Matt, Pedro a Atoc vyšli z řídicího centra, zjistili, že v objektu panuje ticho. Bylo to ticho smrti. Všude ležela těla; během akce zahynulo i několik Inků, ale většinu mrtvých tvořili Salamandovi lidé. Ve vzduchu se vznášel zápach spáleniny. Stožár byl v polovině zlomený a pokroucenou, zdeformovanou ocelovou konstrukci zahaloval kouř. Všude se povalovaly cihly a zohýbané kousky kovu. Stěny byly poseté otvory po kulkách. Ani jedno světlo nesvítilo, ale Inkové přinesli petrolejové lampy a s jejich pomocí pátrali po raněných a mrtvých.

Zatímco se snažili tu zkázu ignorovat, doběhli k heliportu, kde však zjistili špatnou zprávu. Přestože byly klíče v zapalování a Atoc uměl s helikoptérou zacházet, do kokpitu se vejde pouze jediný pasažér. Salamandovi na místě Qolqa bude čelit jen Atoc a ještě jeden z nich. Který z nich to bude? Na dohadování nebyl čas.

„Půjdu já,“ oznámil Matt.

„Matte...,“ protestoval Richard.

„Je to můj boj, Richarde. Já ho začal. Všichni jste tu kvůli mně. Poletím s Atokem.“

Pedro také udělal krok dopředu. Stále držel v ruce prak. Richardovi připomínal peruánského Davida, který se chystá vrhnout na Goliáše.

Matt přikývl. „My dva se na jedno sedadlo vejdemo,“ prohlásil. „Pedro má pravdu. Musí letět taky.“

„Ale vždyť jste ještě děti!“ vykřikl Richard. Hlas měl ochraptělý. Vypadalo to, že se nadýchal kouře. „Sami to nedokážete.“

„Vždycky jsme byli sami,“ namítl Matt a prchavě se usmál. „Musí to být takhle, Richarde. *Amauta* řekl, že se to stane takhle. Zdá se, že měl pravdu.“

„Máme málo času,“ upozornil je Atoc.

Bylo za deset minut jedenáct. Družice bude brzy na místě. Matt přikývl a vykročili s Pedrem dopředu.

Helikoptéře trvalo skoro pět minut, než dosáhla plného výkonu. Konečně rotory zvedaly písek do vzduchu a stroj zmizel v oblaku prachu. Richard se snažil dívat, ale řezaly ho oči. Chránil si paží obličej. Skoro nemohl dýchat.

Motor zvýšil otáčky a helikoptéra se nemotorně dala do pohybu. Když Richard přimhouřil oči, dokázal rozeznat Matta i Pedra, který byl vmáčkнутý vedle něho. Tvářil se vážněji a odhodlaněji než kdykoli předtím. Helikoptéra se jednou otočila kolem osy, pak se náhle zvedla a přeletěla přes plot.

Do slunovratu zbývala jedna hodina.

BRÁNA SE OTEVÍRÁ

Pedro to uviděl jako první. Z výšky to vypadalo jako stříbrná krabička zápalek, která leží opuštěná v obrovské prázdnotě náhorní plošiny Nazca a leskne se v měsíčním světle. Mohl to být obytný přívěs nebo nějaký druh karavanu. Ale než dojel doprostřed pouště, jeho pneumatiky vyryly do měkké půdy koleje. Teď parkoval před místem Qolqa. Nebylo pochyb, kdo sedí uvnitř. Šlo o laboratoř, na kterou je Fabian upozornil. Odtud Salamanda řídil družici.

Let jim trval půl hodiny. Do půlnoci zbývalo pouhých třicet minut.

„Něco se děje...!“ vyhrkl Atoc.

Matt to ucítil, dřív než Atoc větu dořekl. Helikoptéra se otřásla a vypadalo to, jako by se ve vzduchu zastavila. Nacházeli se dvacet tisíc stop nad zemí a Matt si náhle s hrůzou uvědomoval každou z nich. Když se propadli kus dolů, zvedl se mu žaludek. Pedro, vmáčkнутý vedle něho, vydešeně vykřikl. Atoc zoufale zabral za knipl. Helikoptéra se na chvílku vzpamatovala a vrávorala ve vzduchu jako opilec.

„Co se stalo?“ zeptal se Matt.

„Nevím!“

Poruchu způsobila zbloudilá kulka, která helikoptéru při přestřelce v areálu zasáhla. Zavrtala se jí do boku, poškodila jeden z hlavních hydraulických kabelů, a přestože ještě nějakou dobu držel, pravda byla taková, že se nikdy neměli vznést ze země. Hnací síla k rotorům se přerušila a teď se helikoptéra řítila volným pádem k zemi. Matt měl pocit, jako by je do sebe vtahovala černá díra. Připadalo mu, že se kolem nich otáčí celý vesmír, a – v stříbrnožlutočerné čmouze – viděl, že se k nim obrovskou rychlostí blíží povrch pouště. Atoc něco křičel ve své mateřštině, snad poslední modlitbu. Všechny přístroje na palubní desce zešilely, ručičky zběsile poskakovaly, počítadla se protáčela, kontrolky divoce blikaly. Pedro se ho držel jako klíště. Celá kabina silně vibrovala a Matt viděl všechno třikrát. Měl pocit, jako by mu vylézaly oči z důlků.

Atoc dělal, co bylo v jeho silách. Dokonce i bez motoru zbylo v otáčejících se lopatkách dost energie na to, aby helikoptéra řízené

přistála. V posledním okamžiku něco vykřikl svým rodným jazykem, takže se Matt nikdy nedozví, co to znamenalo. Helikoptéra, která klesala příliš rychle, narazila prudce na zem a začala se převracet na bok. Matt se svalil na Pedra. Potom se rotory dotkly pevného podkladu. Ozvalo se ohavné skřípění, jak se kovové vzpěry utrhly a jedna lopatka se roztříštila. Matt si nebyl jistý, co se stalo dál. Vzduch byl plný rotujících kousků kovu a jeden z nich musel narazit do kokpitu, protože se rozbilo sklo. Cítil zápach spáleniny. Z přístrojové desky šlehaly jiskry a těsně nad hlavou mu blikalo jasné světlo. Myslel si, že se překlápí dopředu. Jako by helikoptéra dělala kotrmelec. Ale v tu chvíli se zhoupla nazpátek. Matt uslyšel ránu, jak ocas udeřil o zem. Konečně všechno znehybnělo.

Matt se rozhlédl, ale nic neviděl. Všechno zahaloval prach; vznášel se nad nimi jako kouřová clona. Část kokpitu se zabořila do země. Helikoptéra ležela na boku. Matt se nedokázal pohnout! Několik děsivých vteřin si myslel, že ochrnl. Pak mu došlo, že je připoutaný bezpečnostním pásem. Zašátral po přezce a rozepnul ji. Cítil benzin a v hloubi duše bojoval proti čiré hrůze, která se ho zmocnila. Helikoptéra každou chvíli vybuchne. On a Pedro uhoří zaživa.

„Pedro...?“ zavolal, protože mu náhle blesklo hlavou, zda je jeho kamarád vůbec naživu.

„Matteo...“

Pedro se vyplazil zpod Matta a vysoukal se ven z kokpitu. Matt ho následoval. Na tváři a na krku měl něco mokrého a lepkavého. Přejel po tom prstem, pak ho zvedl a prozkoumal. Byla to krev. Zatím nevěděl, jestli patří jemu.

Bolelo ho celé tělo. Věděl, že má zřejmě pohmožděný krk a páteř. Byl to zázrak, že se mohl ještě hýbat. Zatápal nohou a ucítil pod sebou studenou zem. Nad hlavou mu trčely zprohýbané, poničené rotory. Ocas helikoptéry se v polovině zlomil.

Přeplazil se přes Pedra. „Musíme pryč,“ řekl a nasál vzduch. „Helikoptéra může vybuchnout. Cítím benzin...“

„A co Atoc...?“ zeptal se Pedro.

Atoc seděl zhroucený na předním sedadle a Matt viděl, že je mrtvý. Pochopil také, že krev, která ho postříkala, patřila Atokovi.

Inka se snažil oba chlapce za každou cenu zachránit, ale sám při tom zemřel. Když se na něj Matt díval, zaplavila ho vlna smutku. Nejdřív Micos, kterého zabili na *haciendě* v Ice. A teď Atoc. Dva bratři, oba tak mladí a oba mrtví. Proč? Opravdu věřili, že Matt s Pedrem jsou tak důležití, že stojí za to položit za ně život? Matt cítil, že se mu derou slzy do očí, ale současně se smutkem se ho zmocnila zlost a nenávist vůči Salamandovi, Fabianovi, Rodriguezovi a všem ostatním dospělým s jejich nenasytností a ctižádostí..., s jejich touhou změnit svět. To oni ho do téhle záležitosti zapletli. Proč prostě nemůžou normálně žít a nechat ho na pokoj?

Pedro si ho tázavě změřil, ale z jeho výrazu bylo jasné, co si myslí: *Co teď?*

„Najdeme Salamandu,“ oznámil Matt. „Zastavíme ho.“

Jenže Pedro se nepohnul. Matt se na něj zadíval a spatřil strašlivou věc. Pedro si nestěžoval ani nedával najevo bolest, ale kotník nohy, kterou měl před sebou nataženou, byl očividně zlomený. Chodidlo měl stočené do nepřírozeného úhlu a spodní část nohy mu už silně otekla.

Dlouhou dobu ani jeden z nich nepromluvil.

Proti Starým bude stát jeden chlapec, a protože bude sám, prohraje.

Matt měl pocit, že mu slova *amauty* šeptá půlnoční větřík. Takže takhle to mělo dopadnout. Všechno bylo předem rozhodnuté. Helikoptéra se zřítila. Atoc je mrtvý. Pedro je natolik zraněný, že nemůže chodit. Matt je sám. Přesně podle proroctví.

Smutně se usmál. „*Adiós*,“ rozloučil se.

„Ne. Matteo...“

„Musím jít.“ Matt vstal. Trosky helikoptéry začaly chladnout. K požáru ani výbuchu nedojde. Může tu Pedra nechat. „Richard s ostatními jsou na cestě,“ řekl. „Nebudeš muset čekat dlouho.“

Nevěděl, nakolik mu Pedro rozuměl. Stejně na tom nezáleželo.

Otočil se a vydal se pryč.

Pořád ho bolelo celé tělo. Hlava mu třesla a připadalo mu, že má všechny kosti v zádech a krku polámané. Podíval se na ruce a spatřil, že jsou poseté řeznými ranami. Tričko měl roztrhané.

Napadlo ho, že kdyby ho někdo viděl, připadal by mu jako chodící mrtvola.

A přesto, když se vlekl pouští, jako by ho bolest opouštěla. Byl to zvláštní pocit – nechával bolest za sebou jako vyřazené oblečení. Když se vydal na cestu, pofukoval větřík, ale teď se uklidnil a Matt slyšel tichý zvuk svých kroků. V poušti panovalo nepřírozené ticho. Jako by celý svět zatajil dech. Podíval se na oblohu, černou a posetou hvězdami. V dálce rozeznal siluetu horského masivu, nic víc než jeden tah štětcem na velkém plátně, kterým byla noc. Prchavě si vzpomněl na kondory, kteří ho napadli, když tu byl posledně. Co si počne, jestli se vrátí?

Byl sám. Ještě nikdy se tak osaměle necítil. Viděl se jako maličkou tečku v téhle rozlehlé, prázdné poušti a mířil k něčemu, kde, jak věděl, ho čeká smrt. Proč to dělá? Nemá ani zbraň. Atoc měl určitě pistoli, ale Matt ji v troskách helikoptéry nehledal. Proč ne? Odpověď znal téměř okamžitě. Má přece nadpřirozené schopnosti. Na zlomek vteřiny se ocitl zpátky ve Forrest Hill a viděl, jak se sám od sebe roztříštil lustr, jak žárovky jedna po druhé explodovaly. Tehdy své schopnosti použil. Ne – to není pravda. Ony použily jeho.

Mobilní laboratoř stála přímo před ním. Helikoptéra se zřítila necelou čtvrt míli odsud. Teď, když byl blíž, viděl, že laboratoř je zčásti nákladní vůz, zčásti kontejner, zčásti karavan. Dopravili ho sem na osmi mohutných gumových pneumatikách, ale jakmile dorazili na místo, zvedli ho na kovové nohy, takže se kola vznášela asi dvacet centimetrů nad zemí. Vepředu se nacházela kabina řidiče – prázdná – a na boku dveře se třemi schůdky. Matt se zadíval na střechu. Tyčil se na ní další satelitní talíř, asi tři metry široký, namířený k nebi a propojený s vozidlem řadou tlustých kabelů. Obklopovala ho další zařízení. Vzadu vedl na střechu žebřík.

Možná by po něm mohl vyšplhat nahoru. Ale když to udělá, i kdyby si ho Salamanda nevšiml, co pak? Kabely přerezat nedokáže. Nic s sebou nemá. A jakmile se pokusí dostat nahoru, někdo ho sestřelí.

Všude panoval klid. Kolik je hodin? Matt stále neměl hodinky a napadlo ho, jestli už není pozdě, jestli už není po půlnoci. V tom

případě se někde v poušti Nazca, nebo možná v jiné části Peru, otevřela brána. Staří už opět krácejí po zemském povrchu.

Odmítl si tu myšlenku připustit. Salamanda je před ním, v laboratoři. Matt má pořád čas udělat to, co musí. Všechno, co se mu přihodilo od příletu do Peru – strašlivě dávno –, směřovalo k tomuhle okamžiku. Je tu z nějakého důvodu.

Zavřel oči.

Nadpřirozené schopnosti. Najdi je. Použij je. Nasměřuj je. Jsou v tobě. Jen je musíš aktivovat.

Spouštěcím mechanismem je zápach spáleniny. Matt věděl, že tohle všechno nějak začalo, když mu bylo osm, smrtí jeho rodičů při automobilové nehodě. To ráno jeho maminka spálila toust. A kdykoli se mu vrátily jeho nadpřirozené schopnosti, vrátila se mu i vzpomínka na tenhle konkrétní okamžik v jeho životě. Když vinou Gavina Taylora v jídelně ve Forrest Hill upadl, cítil zápach spáleniny. A další den, ve třídě, když se Gwenda chystala najet benzinovou cisternou do školy..., ho cítil také.

Klíč spočíval v tom, aby cítil něco, co tam nebylo. Aby si to představil. Neměl tušení, jak to funguje, ale když si vybaví chvíli, kdy – přestože to tehdy nevěděl – se poprvé projevily jeho nadpřirozené schopnosti, někde v něm se sepne spínač a pak to začne.

Matt stál nehybně na místě a založil si ruce v podpaží. Pomalu dýchal. Oči měl stále zavřené. Na šíji cítil chladný vzduch. O nic se nesnažil, protože věděl, že to nemá smysl. Místo toho čekal, co se stane. Rozhostil se v něm klid. Má tady být. Všechno má takhle být.

A někde hluboko v sobě to ucítil. Bylo to jako vlak na konci dlouhého tunelu, až na to, že on byl tunel a vlak něco, co se v něm rozjíždělo. Spatřil žlutý záblesk, ne tady v poušti, ale tisíce mil odsud, před šesti lety. Kuchyně. Byl tam s rodiči. Viděl vlastní nohy v šortkách, jak mu visí přes okraj židle. U nosu se mu vznášel chomáček kouře, teď neviditelný. To je ono. Zápach spáleniny. Zase ho cítil.

Matt otevřel oči.

Věděl, co udělá. Věděl, že to dokáže. Už o tom dál nemusel přemýšlet. Natáhl ruce před sebe, otočil dlaně směrem ven a stříbrný

přívěs před ním se začal mihotat a tetelit jako v ohnivém žáru. Matt se soustředil. Měl dojem, jako by se posouval dopředu. Proudilo z něho něco neviditelného. Slyšel ránu, ale nikdo nevystřelil. Vyrval ze střechy přívěsu jeden šroub. V duchu se usmál; v tu chvíli praskl další šroub a pak další dva. Satelitní talíř zaskřípal, jak kov vzdoroval kovu. Kdyby na autě stáli čtyři muži, nedokázali by se satelitem pohnout. Ale Matt ho vytrhával ven, jako by byl z papíru.

Talíř vibroval, jako by se snažil z kovové střechy vyškubnout sám. Matt mu pomohl. Krátce na něj pohlédl, kabely a podpěry se přetrhly a satelit odletěl do noci. A bylo to. Bylo po všem. Ať seděl v přívěsu kdokoli, družici už navigovat nebude. Matta ohromilo, po tom všem, čím prošel, že celá ta věc skončila tak rychle.

Dveře pojízdné laboratoře se otevřely a objevila se v nich postava.

Byl to Salamanda. Matt ho viděl jenom jednou, ale na tu protáhlou hlavu, flekatou pokožku, malé oči a ústa se samozřejmě nedalo zapomenout. Měl na sobě černé kalhoty a bílou košili s rozepnutými, volnými rukávy. Opatrně sestoupil z přívěsu na zem. Dokonce i ty tři schody pro něj byly namáhavé. Soustředil se výhradně na to, aby udržel hlavu ve vztyčené poloze. Stejný úkol ho zaměstnával celý život. Otevřenými dveřmi za jeho zády Matt zahlédl další muže a jednu ženu v bílých pláštích. Slečna Kleinová. Pamatoval si ji z haciendy. Salamanda by nebyl schopný navigovat družici sám. Přivezl si s sebou odborníky, aby mu pomohli.

Matt skoro lhostejně sledoval, co se stane. Salamanda sestoupil na zem a zíral na něj. Něco držel v ruce. Pistoli – samozřejmě. Opravdu ji chce proti Mattovi použít?

„Co tu děláš?“ vykřikl Salamanda rozzuřeně. Tvář by se mu zkrivila vztekem, až na to, že už zkrivená byla a vždycky bývala. Oči mu planuly nenávistí. „Jak ses sem dostal?“

„Kolik je hodin?“ zeptal se Matt.

Salamanda se zarazil. Strnul, jako by dostal políček.

„Cože...?“

„Kolik je hodin?“

Muž rozuměl otázce i tomu, proč mu ji Matt položil. „Za pět minut dvanáct!“ zanaříkal. „Pět minut..., víc jsem nepotřeboval! Pouhých pět minut!“

Zvedl ruku s pistolí a vypálil.

Kulka vyletěla z hlavně, řítila se k Mattovi a směřovala k jeho hlavě. Ale neublížila mu. Matt netušil, jak to dokázal. Ještě nikdy nic takového nezažil. Prostě se soustředil a kulka se ve vzduchu zastavila. Nepatrně pohnul hlavou a kulka zmizela kdesi ve tmě. Soustředil se ještě víc. Salamanda cítil, jak se kolem něho převalují vlny energie. Jeho samotného se nedotkla, ale za jeho zády to vypadalo, jako by nákladní vůz s pojízdnou laboratoří zasáhl výbuch atomové bomby. Celá ta věc se zvedla ze země, vyletěla do vzduchu jako hračka z ruky rozzlobeného dítěte a cestou po poušti dělala kotrmelce. Tímhle způsobem urazila asi sto metrů. Nakonec se zastavila, zbortila se do sebe a znehybněla.

Salamanda stál na místě, pod širým nebem, nechráněný. Neměl se o co opřít. Pistole mu ochable visela v ruce.

„Myslíš si, že jsi vyhrál,“ sykl. „Ale mylíš se. Svět patřil Starým a bude jim patřit znovu. Četl jsem to v deníku...“

„Třeba se deník plete.“

„To není možné.“

Matt se díval na muže, který mu způsobil tolik utrpení, který se ho snažil zabít a byl zodpovědný za smrt jeho rodičů. „Proč jste to udělal?“ zeptal se. „Jste bohatej. Máte spoustu domů. Máte obrovskou firmu. Proč vám to nestačí?“

Salamanda se rozesmál. „Jsi ještě dítě!“ zakvílel, „protože jinak bys to pochopil. Něco takového jako stačit neexistuje.“ Odmlčel se. Nic se nepohnulo. Lidé v laboratoři byli buď v bezvědomí, nebo mrtví. Vítr také nefoukal. „Dokážeš si vůbec představit, jak strašně tě nenávidím?“ zeptal se Salamanda.

„Nic jinýho než nenávist neznáte,“ odpověděl Matt.

Salamanda zvedl zbraň a vypálil pět zbývajících nábojů.

Matt kulky opět vychýlil z dráhy letu a rozptýlil je kolem sebe. Jenže tentokrát jich bylo moc najednou. Nestačil sledovat, kam všechny letí. Tři zmizely ve tmě, ale další dvě trefily Salamandu do hrudníku a do ramene. Samy o sobě by ho nezabily – ale Salamanda

po zásazích zavrával a upadl na záda. Matt slyšel, že si zlomil vaz. Obrovská hlava se mu překulila na stranu a oči prázdně zíraly na oblohu.

Bylo po všem.

Matt si zhluboka oddychl. Vrátil se k helikoptěře a zůstane tam s Pedrem do rána. Do té doby dorazí Richard s ostatními. Jsou už pravděpodobně na cestě. Zachvěl se. Připadalo mu, že se silně ochladilo. A všiml si ještě něčeho. Předtím to nezaregistroval, ale ve vzduchu se vznášel pach hniloby. Rozkládajícího se masa. Zvedl hlavu a vzpomněl si na kondory. Nebylo po nich ani vidu, ani slechu. Ale obloha změnila barvu. Ve tmě cosi pulzovalo. Jakési temné fialové světlo. Hvězdy jako by zářily jasněji než dříve, nepřirozeně. Připomínaly žárovky těsně předtím, než prasknou. Matta rozbolela hlava. Zadíval se na horský masiv a tam to uviděl.

Po horizontu putovalo jasné světlo a mířilo k bodu mezi dvěma vrcholy. Bylo velice nízko. Mattovi připadalo, jako by se nacházelo jen pár metrů nad zemí. Okamžitě mu došlo, že to není hvězda. Ani letadlo. Byla to družice. Musela to být ona. Se strašlivým pocitem prázdnoty si Matt vzpomněl, co se právě stalo. Salamanda měl satelitní talíř. Navigoval družici na místo. Potom sem dorazil Matt a zničil laboratoř.

Jenže přišel pozdě. Bylo to stejné, jako by zničil pistoli potom, co z ní vystřelila kulka. Neměl čas změnit dráhu družice, a ta dokonce i bez naváděcího zařízení pokračovala v cestě a mířila na předurčené místo. Samozřejmě se nezastaví. Možná se nakonec zřítí na Zemi. Ale na tom nezáleželo. V okamžiku, kdy dorazí do správné pozice, bude konstelace hvězd kompletní, kódovaný zámek se aktivuje a brána se otevře.

A to se právě dělo.

Brána se přece jen otevírala...

Matt cítil, že se mu chvěje půda pod nohama. Pohlédl dolů a zjistil, že se v zemi objevila puklina. Začínala kousek od místa, kde stál, a pak se vinula a klikatila do dálky. Přes ni se táhla další prasklina a kolem se začaly tvořit další. Jako by se celá poušť rozpadala. Současně začala z nitra země vytékat jakási kapalina a rozlévala se po povrchu. Byla tmavá, červenohnědá a měla

konzistenci lepidla nebo sirupu; byla to evidentně krev, protože Matt ji cítil všude ve vzduchu, sladkou a lepkavou. Praskliny se rozšiřovaly. Matt cítil, že se pohybuje. Jako by se ocitl uprostřed zemětřesení, které však bylo nějak pomalejší a cílenější. Fialové světlo na obloze pulzovalo stále jasněji. Někde začalo něco křičet. Ten zvuk byl všude kolem, slabý a pronikavý. Matt si toužil přitisknout ruce na uši, ale věděl, že by mu to nepomohlo.

Nějak mu teď došlo to, co předtím nechápal. Přiletěl do Peru hledat druhou bránu a myslel si, že ji objeví někde v poušti Nazca. Ale mýlil se. Všichni se mýlili. Tou bránou totiž byla poušť Nazca. Celá. I když to nebylo možné, právě teď všechny ty slavné čáry ze svého místa viděl. Zářily. Díval se na kruhy a trojúhelníky, obdélníky a čtverce, kresby obrovských rozměrů, které se aktivovaly po více než dvacet tisíc let dlouhém čekání.

Země duněla. Matt cítil, jak jím projíždějí vibrace. Snažil se opět soustředit, vyvolat své nadpřirozené schopnosti, ale bylo to marné. Byl úplně sám, jak řekl *amauta*, a nemohl nic dělat. Dunění sílilo a současně se zvedl mrazivý vítr, vmetl mu prach do očí a hodil mu vlasy do čela. Matt ztratil rovnováhu a zavrával. Uslyšel smích, který se s ozvěnou rozléhal po pláni. Zrak se mu rozostřil a pak se ozval zvuk, který připomínal prásknutí obrovského biče, tak hlasitý, že mu málem podrazil nohy. Na poušti explodovalo světlo, rozčíslo tmu a vylétlo do nebe. Potlučený, oslepený Matt se svezl na kolena.

Ticho. Všechno znehybnělo.

Potom se začali objevovat tvorové.

Ozvala se rána, jako by vybuchla sopka, a z pláně před Mattem se zvedl obrovský pták. Zůstal viset ve vzduchu a mával křídly tak rychle, že ta skoro nebyla vidět. Všude kolem se vařila země. Matt cítil, že mu do obličeje duje prudký vítr, a přikryl si obličej pažemi, protože se bál, že oslepne. Ten pták byl kolibřík. Měl černé, zářivé oči plné nenávisti. Pootevřel zobák a Matt věděl, že kdyby chtěl, spolkl by ho jako malinu.

Najednou se objevily čtyři obrovské chlupaté nohy a potom další čtyři, které sahaly za hranice pouště, a ze země se zvedl gigantický pavouk. Matt si všiml, že mu pod břichem visí jedový

váček. Z hlavy mu trčela dvě lesklá kusadla. Pavouk se na okamžik zastavil, pak sebou škubl a odkolébal se pryč.

Ozvalo se zavřeštění a ze tmy vyskočila opice, mrskala ocasem a cenila zuby v groteskním úsměvu. Kresby, které předtím viděl z výšky, se jedna po druhé probouzely k životu. Matt klečel na kolenou a čekal na smrt.

Asi dvacet vteřin se nic dalšího nestalo. Matt slyšel jen bzučení. Nejdřív bylo tiché a vzdálené, potom se přibližovalo a sílilo, až znělo jako kvílení řetězové pily, která se snaží rozříznout svět na polovinu. Matt si přitiskl dlaně na uši a vzápětí vyrazil z puklin v zemi obrovský mrak hmyzu a zamířil k nebi. Byly to mouchy s tlustým černým tělem a rychle se pohybujícími křídly. Vylétely z puklin v nekonečném roji – byly jich tisíce, potom miliony, pak miliardy – a celou oblohu zakrylo mračno much temnější než noc. Potom, jak Matt s hrůzou sledoval, se začaly přeskupovat. Slétly se k sobě a zformovaly se do siluet lidských postav, ozbrojených vojáků. Každého bojovníka tvořilo snad deset tisíc much a za chvíličku z nich vznikla celá armáda. Vojáci stáli v pozoru, v dlouhých řadách, které se táhly až k horám.

Byl to předvoj. Ale z nitra země vylézala stále další stvoření, která se konečně osvobodila ze světa, kde byla uvězněna tisíce let.

Ti, kteří se objevovali teď, vypadali úplně jinak než tvorové žijící na Zemi. Byly to jen zvláštní, znetvořené siluety, z nichž vyčnívaly zárodky paží a nohou. Někteří měli rohy, jiní zuby, další ohavně vypoulené oči. Někteří byli napůl zvíře, napůl člověk – aligátor s lidskýma nohama –, jiní vypadali jako prase o velikosti koně nebo obrovská ropucha s hlavou ptáka. Každý z nich byl zdeformovanější, děsivější než ten předchozí a vynořovali se z podzemí, až zakryli celou poušť. Někteří měli černou barvu, jiní šedivou. Tu a tam se objevily i barvy: zelené peří, oslnivě bílé zuby, temně žlutý hnís, kapající z otevřené rány. Stáli tam, dýchali vzduch světa, který přišli zničit, nad nimi se vznášeli muší vojáci a čekali na signál k útoku.

Ale jejich skutečný velitel dosud nedorazil.

Noční oblohu rozčísł vidlicovitý blesk a dunění zesílilo. Z nitra země se jedna po druhé vynořilo dalších třináct siluet, oblečených ve

zrezivělém brnění a hadrech, které připomínaly postavy na koních. Každá z nich byl obr vysoký deset stop. Zablesklo se – celá obloha se rozzářila – a v tu chvíli se jejich obrysy změnily. Staly se z nich kostry na kostrách zvířat. Další záblesk a byli to duchové z kouře a mlhy. Tiše se vznášeli nad pouští jako stíny. Opět se rozvlnili, získali pevnou konzistenci a v půlkruhu nehybně vyčkávali. Byla čím dál větší zima. Z úst jim stoupaly bílé obláčky páry.

A nakonec se zvedl z povrchu pouště král Starých.

Matt se zachvěl hrůzou. Král byl větší než všechna ostatní stvoření, která se až dosud objevila. Kdyby chtěl, mohl natáhnout ruku a dotknout se mraků. Každý jeho nehet byl větší než samotný Matt. Král nebyl skoro vidět. Strašlivého tvora obklopovala tma a zahalovala ho jako plášť. Král Starých byl příliš obrovský, aby ho Matt viděl celého, příliš děsivý, aby ho akceptoval.

Velice pomalu si uvědomil Mattovu přítomnost. Vycítil ho stejným způsobem jako jedovatý had svou kořist. Matt věděl, že se na něj král dívá. Začal pátrat po nadpřirozených schopnostech, které v sobě snad dosud měl, přestože mu bylo jasné, že proti králi Starých nemá šanci. Muselo by jich tu být pět. Ale on byl sám.

Matt vstal.

„Vrať se domů!“ vykřikl. Měl slabý hlas. Nebyl ničím víc než obtížným hmyzem. „Tady pro tebe není místo.“

Král Starých se rozesmál. Byl to děsivý zvuk, hluboký a dunivý jako hrom, a s ozvěnou se rozléhal kolem.

Pedro, který ležel vedle helikoptéry čtvrt míle odtud, ten zvuk uslyšel a otočil se tím směrem, protože věděl, že tam musí být Matt.

„Matteo...“ zašeptal.

Matt ho zaslechl. Proroctví se mýlilo. Přece jen není úplně sám. Pedro je nablízku, a když jsou dva, je dvojnásobně silný. S obnoveným elánem se napřímil, soustředil se a poslal veškerou energii, která mu zbyla, k obrovskému tvorovi naproti němu. Poušť se rozvlnila. Král Starých vykřikl a o krok couvl; všichni ostatní tvorové vycítili jeho bolest a také vykřikli. Později budou lidé říkat, že ten výkřik bylo slyšet po celém Peru, nicméně nikdo nedokázal vysvětlit, co to je ani odkud to přišlo. Mattovi připadalo, že vítězí.

Staří před ním mizeli a scvrkávali se jako kousky papíru v ohni. Pedro byl s ním, a jestliže budou ještě několik vteřin vzdorovat...

Ale Matt vyčerpал veškeré své síly. Byl na dně. Nejdřív spatřil dvě slunce, která ho pálila do očí. Potom na něj zaútočilo něco obrovského a černého, temnějšího než samotná noc. Matt po nárazu odletěl dozadu a tvrdě dopadl na zem. Z nosu a koutků očí mu vytryskla krev. Král Starých, těžce raněný a slabý, se naposledy podíval na Mattovo ochablé tělo, potom kolem sebe svolal své přívržence a zmizel ve tmě.

LÉČITEL

Doktor byl malý, upravený mužík s brýlemi a světle hnědými vlasy. V ruce držel poškrábaný, ošoupaný kožený kufřík, který byl tak nacpaný věcmi, že se nedal pořádně zavřít. Jmenoval se Christian Nourry a nebyl Peruánec, ale Francouz; pracoval pro Červený kříž v jednom nesmírně chudém peruánském městě.

„Moc mě to mrzí, profesorko Chambersová,“ řekl. „Ale víc udělat nemůžu.“

„Zemře ten chlapec?“

Doktor pokrčil rameny „Už jsem vám to říkal. S tímhle nemám zkušenosti. Matthew je v hlubokém komatu. Srdce mu tlučte velice pomalu a mozek téměř nepracuje. Podle mě je dost nepravděpodobné, že se probere. Pomohlo by mi, kdybyste mi vysvětlila, jak se do tohoto stavu dostal.“

Profesorka jen pokrčila rameny.

„No, v tom případě nedokážu odhadnout, co se bude dít. Jedno vím ale určitě. Nejlepší by pro něj bylo, kdybyste ho dopravili do nějaké místní nemocnice.“

„S tím nesouhlasím. V nemocnici pro něj nemůžou udělat o nic víc než my. Raději se o něj postaráme sami.“

„Zmínila jste se ještě o jednom chlapci. Jak to vypadá s ním?“

„S Pedrem? Ten je v nemocnici. Zlomil si kotník a dali mu ho do sádry. Dnes odpoledne si ho tam mám vyzvednout.“

„Co ti dva mladíci dělali? Poprali se?“

„Díky za návštěvu, doktore Nourry.“

„Můžete mi kdykoli zavolat. Okamžitě přijedu.“ Doktor si vzdychl. „Asi byste se měla připravit na nejhorší. Podle mě visí jeho život na vlásku – a ten vlásek se může každou chvíli přetrhnout.“

Profesorka Chambersová počkala, až doktor odjede, a pak se vrátila do domu. Uvnitř panoval příjemný chládek, protože v každé místnosti rozháněly vzduch větráky. Pomalu vyšla po dřevěném schodišti do prvního patra a vstoupila do prostorné čtvercové místnosti s rákosovými rohožemi na podlaze a barevnou omítkou na stěnách. Ze dvou otevřených oken byl výhled na zahradu. Přímo pod oknem stál zavlažovač a rytmicky pumpoval vodu na trávník.

Matt ležel na posteli se zavřenýma očima. Byl přikrytý prostěradlem. Na obličeji měl kyslíkovou masku a nad sebou plastový sáček s fyziologickým roztokem, který měl připojený k paži. Byl bledý jako křída. Hrudník se mu při dýchání pohyboval tak nepatrně, že se to nedalo téměř postřehnout. Profesorka Chambersová myslela na to, co jí doktor právě řekl. Matt nevypadal, že jeho život visí na vlásku – vypadal už jako mrtvý.

„Co říkal?“ zeptal se Richard.

Novinář proseděl posledních třicet šest hodin u postele, kromě pár hodin nad ránem, kdy ho profesorka násilím donutila, aby si šel na chvíli odpočinout. Od okamžiku, kdy spolu vyrazili do pouště a našli vedle helikoptéry Pedra se zlomeným kotníkem a začínající horečkou a opodál Matta s obličejem zabořeným do písku, zestárl o deset let. Tvář měl zbrázděnou hlubokými vráskami a oči podlité krví. Nikdo nevěděl, co se v poušti stalo, ale profesorce Chambersové bylo jasné, že si vyčítá, že chlapcům dovolil, aby se tam vydali sami.

„Vypadá to špatně,“ oznámila. „Domnívá se, že to Matt nezvládne.“

Richard si zhluboka vzdychl. Sám viděl, v jakém je Matt stavu, ale navzdory všemu doufal, že uslyší dobrou zprávu. „Nikdy jsem mu neměl dovolit, aby do Peru jel,“ hlesl. „Nechtěl jet. Nechtěl nic z toho, co se tady stalo.“

„Měl byste se najíst. Mattovi určitě nepomůže, když vy sám onemocníte.“

„Nemůžu jíst. Nemám na jídlo ani pomyšlení.“ Richard se díval na nehybného chlapce. „Co se mu tam přihodilo, profesorko? Co mu provedli?“

„Třeba nám to poví Pedro.“ Profesorka Chambersová se podívala na hodinky. „Odpoledne pro něj mám přijet do nemocnice.“

„Já zůstanu s Mattem.“ Richard si přejel rukou po obličeji. Dva dny se neholil a tvář mu pokrývalo krátké strniště. „Když jsem se s ním poprvé setkal, nevěřil jsem mu. Myslel jsem si, že je to jen kluk s bujnou fantazií. Od té doby se toho tolik přihodilo. A teď tohle...“

Na zahradě se cosi dělo. Zatímco spolu mluvili, venku zastavilo auto a šoferovi se něco nelíbilo. Křičel a jeden ze zahradníků se ho

snažil uklidnit. Profesorka Chambersová přistoupila k oknu a podívala se ven. To auto byl taxík. Řidič chtěl zaplatit cestu. Zamračila se.

„To je Pedro,“ vysvětlila.

Richard s profesorkou chvatně vyběhli z místnosti a dorazili k patě schodiště právě v okamžiku, kdy Pedro vstoupil hlavními dveřmi do domu. Měl na sobě nemocniční pyžamo a opíral se o berle. Na levé noze měl zbrusu novou sádku.

„*Qué estás haciendo aquí?*“ zvolala profesorka Chambersová. Mluvila plynne španělsky. „Co tady děláš? Odpoledne jsem pro tebe chtěla zajet...“

„*Dónde está Matteo?*“ dožadoval se Pedro. „Kde je Matt?“

Richardovi připadalo, že Pedro se po tom, co ho potkalo v poušti – ať to bylo cokoli –, také změnil. Vždycky byl zamlklý. Neměl na vybranou, když se ostatní většinou bavili anglicky. Ale mimo to se choval lhostejně, jako by se ho celá ta situace netýkala. Teď vzal věci do svých rukou. Přesně věděl, co dělá. Odešel z nemocnice a zastavil si taxík. Přesvědčil šoféra, aby ho sem odvezl. Věděl, co chce, a nikomu nedovolí, aby mu v tom zabránil.

Profesorka Chambersová to zřejmě také vycítila. „Matt je nahoře,“ řekla a ukázala na schodiště, jenže pak si uvědomila, že Pedro se nahoru sám nedostane. Natáhla k němu ruku. Pedro se opřel o berle a začali spolu nemotorně stoupat do schodů. Cestou se Pedro otočil a letmo se na Richarda podíval. V ten moment zaplavila novináře úleva, které nerozuměl, ale najednou byl přesvědčený, že se Matt uzdraví.

Na prahu Mattova pokoje si Pedro krátce odpočinul a pozorně se rozhlédl po místnosti. Profesorka Chambersová s ním chtěla jít dovnitř, ale Pedro zavrtěl hlavou a zamumlal jediné slovo, anglicky. „Sám.“

Profesorka zaváhala. Ale nemělo smysl se s ním dohadovat. Sledovala, jak Pedro kulhá do místnosti, a pak se za ním dveře zavřely.

Pedro se nehýbal.

Pořád si nebyl jistý, co ho sem přivedlo, a teď, když byl tady, netušil, co má dělat. Matt vypadal jako mrtvý. Ne. To není pravda. Hrudník se mu pohyboval a Pedro slyšel, jak pod kyslíkovou maskou namáhavě dýchá. Až na minulý den a půl ještě nikdy v nemocnici nebyl a pohled na zdejší zařízení ho vyvedl z míry: kovový válec pumpující pečlivě odměřené množství vzduchu, tekutina kapající plastovou trubičkou do Mattovy paže.

Věděl, že tu musí být. Samozřejmě s Mattem mluvil. Pedro v nemocnici usnul. Matt ležel v bezvědomí tady. Když se setkali, Matt na něj naléhal, aby sem přijel.

„Potřebuju tě, Pedro. Bez tebe umřu...“

Ale proč? Jak by mu mohl pomoci?

Pedro dopajdal k posteli, posadil se na kraj a nechal berle tiše sklouznout na podlahu. Teď se skláněl nad Mattem, který ležel pod ním, přikrytý bílým prostěradlem. Kyslík hlasitě syčel. Umělohmotná maska se na okamžik zamlžila. Jinak všude panoval klid.

Pedro natáhl ruku.

Konečně pochopil. Jako by mu někdo podal knihu jeho života a on ji teď četl a poprvé jí rozuměl. Kdysi Mattovi řekl, že nemá žádné nadpřirozené schopnosti, ale věděl, že to není pravda. Po záplavách, při nichž zahynula celá jeho rodina, si uvědomil, že v sobě něco cítí. Novou sílu. A ta během let rostla.

Byl léčitelem.

V Jedovatém městě bylo tolik chorob. Lidé neustále dostávali nemoci a umírali. Ale ne ti, kteří žili v jeho blízkosti. Ti nebyli nikdy nemocní a Sebastian na to často upozorňoval. Řekl to i tehdy, když u nich byl Matt.

V tomhle domě nebo v téhle ulici žádné nemoci nejsou. A nikdo neví proč...

Znovu si to uvědomil, když Matta surově zbili policisté v limském hotelu. Po jediném dni, který spolu strávili, mu všechny modřiny zmizely. Zlomená žebra se sama zahojila. Pedro nic neudělal. Nemusel. Stačilo, aby byl s ním.

Pedro Mattovi jemně položil dlaň na hrudník. Konečně si jasně uvědomil své schopnosti a teď je hodlal použít.

Ale bude to fungovat? Nepřišel pozdě?
Pedro zavřel oči a nechal dlaněmi proudit energii.

Uplynul týden.

Nad městem Nazca začalo zapadat slunce a vzduch byl těžký a teplý. Profesorka vyšla z domu a na podnose nesla džbán s vychlazeným limetkovým džusem a čtyřmi sklenicemi. Rozdělala oheň pod grilem a skotačící plamínky zaplnily zahradu kouřem a vůní dřevěného uhlí.

Richard, Matt a Pedro seděli v proutěných křesílkách kolem stolu a čekali na ni. Pedrovy berle ležely v trávě. Bude je ještě několik týdnů potřebovat, ale kotník se mu zdárně hojil. Mnohem pozoruhodnější bylo Mattovo uzdravení. Probral se už pár hodin po Pedrově příjezdu. O den později jedl a pil. A teď tady seděl, jako by se nic nestalo.

Richard tomu nemohl uvěřit, i když se mu to profesorka snažila vysvětlit.

„Autoskopie,“ řekla, jako by to bylo něco, co celou dobu předpokládala.

„Auto co?“

„To je jeden z mnoha výrazů, který používáme pro uzdravení vírou. Také se tomu říká mesmerismus nebo požehnání. Samozřejmě, v dnešní době tomu už věří jenom pár lidí. Ale dávné civilizace na to spoléhaly. Například Inkové. Využívali to celou dobu. Mluvím o schopnosti léčit onemocnění použitím nějaké vnitřní, psychické energie.“

„A Pedro...?“

„Inkové si podle všeho myslí, že je jedním z nich. A tak mě ani nepřekvapuje, že to umí.“ Potřásla hlavou. „Co záleží na tom, jak to dokázal?“ zvolala. „Zachránil Mattovi život. To přece stačí.“

Teď Richard sledoval, jak profesorka Chambersová položila tác na stůl a došla zpátky ke grilu. Uhlíky začaly žhnout. Položila na rošt čtyři plátky masa a vrátila se ke stolu.

Zatímco se maso grilovalo, nikdo nemluvil. Během dnů, kdy se Matt uzdravoval, si všichni na jeho dlouhé mlčení zvykli. Matt jim

dosud nevyprávěl, co se na místě Qolqa stalo, a oni se ho na to neptali. Řekne jim to, až nastane vhodná chvíle. Přesto si o něj Richard dělal někdy starosti. Matt se změnil. Bolest ho změnila a Richard si toho všiml; viděl mu to v očích.

Matt četl noviny. Byly několik dní staré. Susan Ashwoodová jim je poslala z Anglie a na straně pět byl zatřesený článek.

CÍRKEV ZPOCHYBŇUJE ZMIZELÉHO CHLAPCE

Byl to zázrak, jak tvrdí někteří, nebo pro zmizelého chlapce ze San Galgana, jak se mu začalo v starobylém toskánském městě Lucca říkat, existuje reálné vysvětlení?

Fakta jsou tato: San Galgano je staré opatství u města Lucca, které pochází z dvanáctého století. Sídlí v něm zbožný řád cisterciáků, kteří nejsou zvyklí na zájem veřejnosti. Ale počátkem tohoto týdne potkal jeden z mnichů na nádvoří kláštera chlapce, který s ním mluvil anglicky. Chlapec utrl květinu, prošel dveřmi a zmizel.

Příběh možná vypadá obyčejně, dokud neznáte fakta. Zaprvé, opatství je pro veřejnost uzavřené a není možné do něho vstoupit, aniž by si vás někdo všiml. Mnohem bizarnější jsou ale dveře, kterými chlapec do kláštera vešel. Nejenže jsou neustále zamčené, ve skutečnosti je nechal opat před sto lety zazdít.

Zdá se, že na dveřích lpí kletba. Podle místní pověsti signalizuje objevení chlapce začátek Posledního soudu! Nicméně mluvčí katolické církve, který se k tomu dnes ve Vatikánu vyjádřil, trval na tom, že šlo s největší pravděpodobností o turistu, který zabloudil...

Když se profesorka posadila, Matt noviny složil. Věděl, že to on je tím chlapcem, kterého mnich viděl. Prošel dveřmi v Londýně a teď to vypadalo, že z nich vyšel v Luccě někde v Itálii. William Morton, obchodník se starožitnostmi, který krátkou dobu vlastnil deník svatého Josefa z Córdoba, musel o tom průchodu vědět. To mu bylo jasné. Aby si Matta prověřil, přiměl ho projít dveřmi v kostele svaté

Meredith. Kdyby se vrátil s květinou, kterou utrhl v jiné zemi, dokázal by mu, že je jedním z Pětice.

Ale jak ten průchod fungoval? Vytvořili ho stejní lidé jako ti, co vybudovali brány – a jestli ano, proč? To Matt stále nechápal.

Steaky se dopekly a profesorka Chambersová jim je naservírovala se salátem ze zeleniny, kterou sama vypěstovala. Matt začal hovořit, teprve když se pustili do jídla.

„Musíme si promluvit o tom, co se stalo,“ začal tichým hlasem, který zněl, jako by mu nepatřil. Richard se na něj podíval a snažil se zamaskovat smutek. Mattovi skončilo dětství. To bylo zřejmé.

„Inkové mi řekli, že se brána otevře a Staří vyjdou na svět,“ pokračoval. „Takový bylo jejich proroctví. A měli pravdu. Salamanda to proroctví taky znal. Zřejmě se o tom psalo v deníku...“

„Kam ten deník zmizel?“ zeptal se Richard.

„Měl ho Salamanda. Teď, když je po smrti, ho možná už nikdy nenajdeme.“

„Takže Inkové měli skutečně pravdu?“ zajímala se profesorka Chambersová.

Matt přikývl. „Myslel jsem si, že s Pedrem tomu dokážeme zabránit, aby se brána otevřela, ale teď je mi jasný, že některý věci změnit nejdou. Vždycky se stane to, co se stát má.“

Nadechl se.

„Poprvý, v Anglii, jsme zvítězili,“ pokračoval. „Krkavčí bránu se nám podařilo zavřít. Ale tentokrát jsme prohráli.“

„Ne...,“ začal Richard.

„Jo. Mrzí mě to, ale je to pravda. Viděl jsem Starý, a i když jsem se s nima snažil bojovat, i když mi pomáhal Pedro, neměl jsem dost síly. Musíme se vyrovnat s tím, že jsou tady, na Zemi...“

„A kde teda jsou?“ Richard nemohl uvěřit vlastním uším. Nechtěl jim věřit. „Od té doby uběhl týden. Ale svět je pořád stejný. Nic se nestalo. *Určitě* jste je porazili!“

„Zranil jsem je. Možná odpočívají a čekají, než se jim vrátí síla. Ale cítím je, Richarde. Ve vzduchu je chlad. Už se roztahují a sprádají plány. Jsou všude. A brzy to začne...“

„No, to je skvělý!“ Richard nedokázal ovládnout hořkost v hlase. „Proč jsme sem teda jeli? Jaký to mělo všechno smysl?“

„Museli jsme sem jet, Richarde. Je to složitý, ale asi už to začínám trochu chápat.“

Matt se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Je nás pět. Čtyři kluci a jedna holka. Jsme stejně starý a narodili jsme se ze stejného důvodu. Nějak se musíme najít. Jakmile se nám to podaří, v tu chvíli začne skutečná bitva.“

„Ale kde jsou ti ostatní?“ zeptal se Richard. „Můžou být kdekoli na světě.“

„Pedro je druhý z nich,“ řekl Matt. „Proto jsem musel přijet do Peru. Abych ho našel. A viděl jsem i ostatní – ale jen když jsem spal. Máme sny, který nám pomáhají. Nejsou to obyčejný sny. Jsou součástí toho všeho. A nebude to tak těžký, jak si myslíš. Pedro a já jsme se našli, i když žijeme úplně jinak, tisíce mil od sebe. Myslím, že ostatní nás už hledají. Je to jen otázka času...“

„Ale Staří jsou už tady,“ namítla profesorka Chambersová. „Kolik času máme?“

Matt neodpověděl.

Slunce zakryl mrak a na zahradu padl stín. A všude jinde, po celém světě, se stíny protahovaly také.

Zlověstná hvězda vyšla.

Na svět se snášela tma.

MATT FREEMAN VÍ, ŽE NENÍ OBYČEJNÝ ČTRNÁCTILETÝ KLUK.

Má nadpřirozené schopnosti: silou vůle dokáže pohybovat předměty nebo způsobit neštěstí. Jenže zatím tyto síly nedokáže ovládat, jsou mimo jeho kontrolu.

Jednou byly podrobeny zkoušce v Krkavčí bráně. Matt zjistil, že si ho skupinka lidí vybrala jako krvavou oběť, pomocí níž otevrou zázračný vchod mezi dvěma dimenzemi. Dávni, nepředstavitelně zlí tvorové – Staří –, se pokoušeli vrátit znovu na svět..., aby ho zničili. Matt jim v tom v poslední chvíli dokázal zabránit.

Ale boj neskončil. Mezi lidstvem a zkázou stojí pět dětí. Jsou to Strážci brány – a Matt je jedním z nich. Svět bude v bezpečí, teprve až děti spojí své síly.

A druhá brána se má už brzy otevřít...

ANTHONY HOROWITZ je jedním z nejpoblárnějších a nejplodnějších souasných spisovatelů literatury pro mládež. Tvrdí, že k napsání série Sila Pětice ho inspirovala jednoduchá myšlenka. „Je možné vytvořit něco, jako je Pán prstenů – ale zasadit příběh do dnešního reálného světa? Proč se musí tolik fantastických příběhů odehrávat v jiné době, na vzdálených planetách, v neznámých zemích? Proč si spisovatel musí vymýšlet místa, jako je Narnie nebo Středozeemě? Není zajímavější představa, že tyhle velké bitvy plné kouzel a záhad probíhají přímo v ulici, kde bydlíte..., jen o nich nevíte? Tohle bylo základem mé práce v minulých dvaceti letech.“

Horowitzova nesmírně úspěšná série o Alexu Riderovi, z níž v Česku zatím vyšly díly Stormbreaker, Akademie Point Blanc, Ostrov kostlivců, Orlí úder a Škorpion, získala nespočet cen a každý rok se jí prodá po celém světě přes osm milionů výtisků. Anthony Horowitz se kromě literatury pro mládež věnuje televizním scénářům; píše například pro oblíbené seriály, jako jsou Vraždy v Midsomeru, Poirot a Foylova válka. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a psem Lewem žijí v severním londýně.